

FREDRIK BACKMAN

Hayata Rövesata Çeken Adam

“Harika bir kitap! Güleceksiniz, ağlayacaksınız ve huysuz insanlara artık başka bir gözle bakmaya başlayacaksınız. Hatta Ove'nin mahallesine bile taşınmayı isteyebilirsiniz.”

People

“Hangi milletten olursa olsun herkesin hissettiği endişeleri konu alan güzel bir roman. Şiddet yok, her cümlesi çok naif. Acı tatlı bir hikâye, esprili bir anlatım...

Yer yer gözyaşlarınıza hâkim olamayacaksınız. Bana bir kez okumak yetmedi, doya doya iki kez okudum.”

BookBrowse.com

“Bir insanın kaç kişinin hayatını etkileyebileceğini gözler önüne seren zevkli bir roman.”

CBS Local

“Hep bir roman okumaya niyetlenip de aradıklarım bulamayanlara ilaç gibi gelecek.”

Spectator

“Ağır kurgu edebiyattan vazgeçmem diyen okurların bile böyle güzel bir molaya ihtiyacı var. Kusursuz.”

San Francisco Chronicle

HAYATA RÖVEŞATA
ÇEKEN ADAM

Pegasus Yayınları: 1381
Bestseller Roman: 601

HAYATA RÖVEŞATA ÇEKEN ADAM

Fredrik Backman
Özgün Adı: En Man Som Heter Ove

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2016
ISBN: 978-605-343-922-6

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Frederik Backman, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Partners in Stories'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

FREDRIK BACKMAN

HAYATA RÖVEŞATA
ÇEKEN ADAM

İngilizcesinden Çeviren:
BARIŞ SEVER

PEGASUS YAYINLARI

Neda'ya. Her zaman güldüren. Her zaman.

OVE DENEN ADAM, BİLGİSAYAR OLMAYAN BİR BİLGİSAYAR ALIYOR

Ove elli dokuz yaşında.

Bir Saab kullanıyor. Dış görünüşünden hoşlanmadığı insanları sanki işaret parmağı polis sireni ve işaret ettiği kişiler de soyguncuymuş gibi işaret eden birisi o. Japon araba sahiplerinin beyaz kablolar almak için geldikleri bir dükkânda tezgâhın başında duruyordu o sırada. Orta boy, beyaz bir kutuyu sallayıp satış görevlisine göstermeden önce uzun bir süre genci süzdü.

“Yani bunlar şu bahsettiğin O-pad denilen şey mi?” diye sordu.

Beden kitle endeksi tek rakamlardaki genç görevli hasta görünüyordu. Ove’nin elindeki kutuyu kapmamak için gözle görülür bir şekilde kendini tutmaya çalışıyordu.

“Evet, aynen öyle. Bir iPad. Şu kutuyu sallamayı bırakabilir misiniz?”

Ove kutuya şüpheli bir ifadeyle, sanki eşofman takımı giyip scooter kullanan ve saat satmayı teklif etmeden önce ona “arkadaşım” diye hitap eden biriymiş gibi bakıyordu.

“Anlıyorum. Yani bir bilgisayar, değil mi?”

Satış görevlisi başıyla onayladı. Ardından kararsız kalıp başını bu defa iki yana salladı.

“Evet... ya da... demek istiyorum ki o bir iPad. Bazısı ona ‘tablet’ diyor bazısı ise ‘sörf cihazı’ diyor. Farklı şekillerde tanımlıyorlar...”

Ove kutuyu yeniden sallamadan önce, satış görevlisi anında cevabı yapıştırmış gibi ona baktı.

“Ama iyi bir şey, değil mi?”

Satış görevlisi kafası karışmış halde başını aşağı yukarı salladı. “Evet. Ya da... Nasıl anlatsam şimdi?”

Ove iç çekerek sanki oradaki tek problem, hasmının zayıf duyma yeteneğiymiş gibi kelimeleri tek tek seçip yavaşça konuşmaya başladı.

“Güzel mi? İyi bir bilgisayar mı?”

Karşısındaki satış görevlisi çenesini kaşıdı.

“Demek istiyorum ki... evet... gerçekten de iyi. Gerçi ne tarz bir bilgisayar aradığınıza bağlı.”

Ove, gözlerini ona dikti.

“Bilgisayar istiyorum! Normal, kanlı canlı bir bilgisayar!”

İki adam arasındaki sessizlik kısa bir süre yoğunlaştı. Satış görevlisi boğazını temizledi.

“Şey... bu aslında normal bir bilgisayar değil. Belki de şeyi tercih eder...”

Satış görevlisi bir an durup sözlerinin adamın idrak sınırlarının arasına düşmesini görmek ister gibi suratına baktı. Sonrasında boğazını temizleyip yeniden konuştu:

“Bir dizüstü bilgisayar?”

Ove çılgınca başını iki yana sallayıp tehditkâr bir şekilde tezgâha doğru eğildi.

“Hayır, bir dizüstü bilgisayar istemiyorum. Bir *bilgisayar* istiyorum.”

Asistan başını anlayış dolu bir ifadeyle iki yana salladı.

“Dizüstü bilgisayar da bir bilgisayardır.”

Hakarete uğramış gibi adama bakan Ove, işaret parmağını tezgâha doğru uzattı.

“Bunu bilmediğimi mi zannediyorsun?”

İki silahşor, düello öncesi silahlarını unutmuş gibi ani bir sessizlik çöktü aralarına. Ove bir itirafta bulunacakmış gibi bu defa uzunca bir süre kutuya baktı.

“Klavye nereden takılıyor?” diye mırıldandı sonunda.

Satış görevlisi avuçlarını tezgâhın kenarında kaşıdı ve kaygılı bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi.

“Şey, bunun aslında klavyesi yok.”

Ove kaşlarını tuhaf bir şekilde oynattı. “Ah, tabii ki,” diye yanıtladı ağzından tükürükler saçarak. “Çünkü klavyeyi ekstra olarak satın alman gerekiyor, değil mi?”

“Hayır, demek istiyorum ki bu bilgisayarın ayrıca bir klavyesi yok. Her şeyi ekrandan kontrol edebiliyorsunuz.”

Ove, sanki satış görevlisi tezgâhtan ayrılıp cam vitrini yalamış gibi şaşkınlık dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“Ama bir klavyem olmalı. Bunu anlıyor musun?”

Genç adam içinden ona kadar sayar gibi sabırla derin bir iç çekti.

“Peki. Anlıyorum. Bu durumda bu bilgisayar almamalısınız. Bence bunun yerine MacBook gibi bir şey alabilirsiniz.”

“Bir MacBook?” dedi Ove ikna olmuşa pek de benzemeyen bir tonla. “Yoksa bahsettiğin şey şu herkesin hakkında konuştuğu elektronik kitap okuyuculardan mı?”

“Hayır. MacBook dediğimiz şey klavyesi olan bir dizüstü bilgisayardır.”

“Tamam!” diye tısladı Ove. Bir süre dükkânın içini kolaçan etti. “Ne dersin, iyiler mi bari?”

Satış görevlisi, tezgâha doğru başını indirip avucunu yüzünde gezdirmemek için kendini zor tutuyordu. Ardından ani bir enerjiyle yüzü aydınlanıp gülümsedi.

“Bakın ne diyeceğim? Bana iki dakika izin verin de arkadaşım müşterisiyle işini bitirdi mi diye bakayım. O size bizzat bilgisayarın sunumunu yapabilir.”

Ove saatini kontrol ederken gönülsüzce adamın dediğine razı oldu ve bu sırada satış görevlisine bazı insanların bütün gün etrafta dolanmaktan daha iyi işleri olduğunu hatırlatmayı ihmal etmedi. Görevli hızlıca başını aşağı yukarı sallayıp ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra yanında iş arkadaşıyla geri döndü. Meslektaş, uzamış bir mola sonrası beliren gülümsemesiyle oldukça mutlu görünüyordu.

“Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?”

Ove, polis sireni parmağını tezgâha dikti.

“Bir bilgisayar istiyorum!”

Yeni satış görevlisi artık mutlu gözüküyordu. Dönüp onu buraya getiren ilk satış görevlisine sonradan bunun intikamını alacakmış gibi imalı bir bakış attı.

Bu sırada ilk satış görevlisi mırıldandı. “Artık dayanamıyorum, öğle yemeğine gidiyorum.”

“Öğle yemeği,” diye homurdandı Ove. “Bugünlerde insanların tek ilgilendiği şey öğle yemeği olmuş.”

“Efendim?” dedi satış görevlisi ve arkasını döndü.

“Öğle yemeği!” diye alaylı bir şekilde güldü Ove ve tezgâhın üstündeki kutuya hafifçe vurup süratle oradan ayrıldı.

(ÜÇ HAFTA ÖNCESİ) OVE DENEN ADAM MAHALLESİNİ TEFTİŞ EDİYOR

Ove ve kedi ilk kez karşılaştıklarında saat altıya beş vardı. Kedi, Ove'yi görür görmez ondan hiç hoşlanmamıştı. Hisleri son derece karşılıklıydı.

Ove her zamanki gibi on dakika önce kalkmıştı. Fazla uyu-yup çalar saati çalmamakla suçlayan insanları anlayamıyordu. Ove'nin hayatı boyunca hiç çalar saati olmamıştı. Altıya çeyrek kala uyanmıştı ve hep bu saatte uyanırdı.

Neredeyse kırk yıldır yaşadığı bu evde her sabah filtre kahve makinesine aynı miktarda kahve koyup ardından karısıyla karşılıklı kahvesini içiyordu. Her bir fincan için bir ölçü ve ekstra bir ölçü de demlik için. Ne eksik ne fazla... İnsanlar artık gerçek kahve yapmayı bilmiyordu. Aynı şekilde bugünlerde kimse kalemle yazmayı da bilmiyordu. Çünkü artık sadece bilgisayarlar ve espresso makineleri vardı. İnsanların bir kahve bile yapamadığı bu dünya nereye gidiyordu böyle?

Gerçek çekme kahvesi hazırlanırken Ove her zamanki gibi lacivert pantolonunu ve ceketini giyip tahta takunyalarını ayağına geçirdi ve dışarıdaki dünyadan umudunu kesmiş orta yaşlı adamlar gibi ellerini pantolonunun cebine soktu. Ardından sabah teftişi için sokağa çıktı. Dışarı çıktığında sıralı evlerle çevrili sokak karanlık ve sessizliğe gömülmüştü. Etrafta in cin top oynuyordu. Bu sokakta kimse kalkması gerektiğinden daha erken kalkma belasına bulaşmazdı. Son zamanlarda yalnızca serbest meslek sahipleri ve diğer itibarsız meslekleri yapan insanlar buralarda yaşamaya başlamıştı.

Kedi, yüzünde kayıtsız bir ifadeyle evlerin arasından geçen yolun ortasında oturuyordu. Kuyruğunun yarısı yoktu ve yalnızca tek kulağı vardı. Kürkünün bazı kısımları yolunmuşa benziyordu. Pek de etkileyici bir güzelliği olduğu söylenemezdi.

Ove ağır adımlarla yürüdü. Kedi ayağa kalktı. Küçük bir kasaba barında karşı karşıya gelmiş iki potansiyel belalı gibi bir süre birbirlerini izlediler. Ove bir an ayağındaki tahta takunyalardan birini kediye fırlatmayı düşündü. Kedinin ise kendi takunyalarını yanında getirmedeği için pişman bir hali vardı.

Ove, “Defol!” diye ansızın gürleyince kedi yerinden sıçradı. Hızla elli beş yaşındaki adamı ve takunyalarını şöyle bir inceledikten sonra arkasını dönüp fırladı. Ove, kedi ortadan kaybolana kadar gözleriyle onu takip etti.

Baş belası, diye düşündü saatini kontrol ederken. Altıya iki vardı. Bir an önce harekete geçse iyi ederdi, aksi takdirde şu lanet kediye teftişini geciktirme zevkini tattırmış olacaktı. İşte o zaman da işler sarpa sarardı.

Evlerin arasında uzanan yolda yürümeye başladı. Motorlu araçlara konut bölgesine girişlerinin yasak olduğunu gösteren trafik levhasının yanında durdu ve metal direğe sıkı bir tekme yaptırdı. Çürük olduğunu düşünmüyordu ama yine de kontrol

etmek en iyisiydi. Ove her şeyin sağlamlığını sıkı bir tekmeyle ölçen adamlardandı.

Park yerinde bir ileri bir geri volta atıp garajların herhangi birinin geceleyin soyulup soyulmadığını ya da vandallardan oluşan çetelerin ateş yakıp yakmadığını teker teker kontrol etti. Bu tarz olaylar burada hiç olmasa da Ove teftişlerini yine de asla aksatmazdı. Saab'ını park ettiği garajının kapısını her sabah yaptığı gibi üç kez çekiştirerek kontrol etmişti.

Bu işini bitirince bu defa araçların yalnızca yirmi dört saatlığına park edilmesine izin verilen misafir otoparkını turladı. Dikkatli bir şekilde cebinde sakladığı küçük not defterine plaka numaralarını kaydettikten sonra bir önceki günkü kayıtlarla karşılaştırdı. Not ettiği plakalardan önceki güne ait plakalarla eşleşen olursa Ove hemen eve gidip Araç Lisans Müdürlüğü'nü arar ve araç sahibinin detaylarını aldıktan sonra araç sahibini telefonla arayıp ona trafik levhalarını bile okumayacak kadar işe yaramaz bir embesil olduğunu söylerdi. Ove elbette ki konuk otoparkına kimin park ettiğiyle ilgilenmiyordu. Bu onun için yalnızca bir prensip meselesiydi. İşaret yirmi dört saat kalabileceğini söylüyorsa ancak o kadar kalmana izin verilebilirdi. Herkes istediği yere istediği zaman park edebilseydi tam bir kaos meydana gelirdi. Her yer kahrolası arabalarla dolup taşardı.

Bugün Tanrı'ya şükür ki konuk otoparkında süresini aşmış bir araba yoktu ve Ove teftişinin sıradaki kısmına rahatlıkla geçebilirdi: Çöp alanı. Gerçi bu kısım onun sorumluluğunda değildi. Ove, son zamanlarda ev çöplerinin ayrılması saçmalığı kuralına en başından beri sabırla karşı çıkıyordu. Böyle bir kural konup çöplerin türlerine göre ayrılmasına karar verildiyse de birileri bu işin adamakıllı yapıldığından emin olmak zorundaydı. Kimse bu görevi Ove'ye vermemişti ama Ove gibi adamların

şahsi teşebbüsleri olmasaydı anarşi meydana gelir, her taraf çöp poşetleriyle dolardı.

Çöp kutularını hafifçe tekmeledikten sonra küfredip elini kutuya daldırdı ve bir cam reçel kavanozu çıkarıp üstündeki metal kapağı sökerken insanların beceriksizliğine homurdandı. Şişeyi yine cam geri dönüşüm kutusuna bıraktıktan sonra metal kapağı metal geri dönüşüm kutusuna attı.

Site Sakinleri Birliği'nin genel başkanırken çöpleri uygun olmayan çöp kutularına atanları tespit etmek amacıyla çöp alanına güvenlik kamerası takılması konusunda çok ısrar etmişti. Fakat diğerleri Ove'nin sinirini bozacak bir şekilde oy birliğiyle bu fikri reddetti. Komşuları bu fikir karşısında biraz endişelenmişlerdi ve bütün bu videokasetleri arşivlemek de başlı başına can sıkıcı bir yük olacaktı. Ove'nin ısrarlı bir şekilde gerçeklerden kaçtıklarını ima etmesine rağmen böylesi bir projeyi iyi niyetten uzak bulmuşlardı.

Ove'nin birlik başkanlığından el çektirilmesinden iki yıl sonra (ki Ove ona karşı yapılan hareketi bir “darbe” olarak nitelendirmişti) aynı soru gündeme geldi. Yeni yönetim kurulu, mahalle sakinlerine hareket sensörüne sahip ve video kaydını direkt olarak internet aracılığıyla göndermeye olanak tanıyan, yeni model bir kameradan söz ettiler. Böyle bir kamera yardımıyla yalnızca çöp alanı değil, aynı zamanda otopark alanı da gözlenebilecek ve vandallar ile hırsızlara engel olunabilecekti. Hatta daha da harikası, bu kamera yirmi dört saat sonra otomatik olarak topladığı verileri silebilecek ve böylece bölge sakinlerinin özel haklarına da saygı duyulacaktı. Oy birliğiyle karar alındı fakat yalnızca bir aleyhte oy çıktı.

Bu oyun sahibi Ove, internete güvenmiyordu. Karısı *inter* kısmına önem vermesi gerektiği konusunda söylene de Ove *net* kısmına takılmıştı. Sonunda kameralar yerleştirilmedi ve

bu karar sadece Ove'ye mantıklı geldi. Günlük teftiş her şekilde kameralardan çok daha faydalıydı nasılsa. Kimin ne yaptığını ve kimin işleri kontrol altında tuttuğunu biliyordun en azından. Yarım akıllı biri bile bunu hissedebilirdi.

Her sabah yaptığı çöp alanı teftişinin ardından oradan ayrılan Ove, kapıyı kilitledikten sonra üç kez iterek iyice kapandığından emin oldu. Arkasını döndüğünde bisiklet park yerinin yanında duvara yaslanmış halde bir bisiklet durduğunu fark etti. Üstelik hemen üzerindeki kocaman levhada, site sakinlerine bisikletlerini oraya bırakmamalarını söyleyen bir uyarı olmasına rağmen... Uyarı levhasının hemen yanına ise kızgın bir site sakini tarafından "Burası park alanı değildir! Levhaları okumasını öğrenin!" yazılı el yazması bir uyarı notu yapıştırılmıştı. Ove, beceriksiz şapşallara söylene söylene bisikleti alıp kulübedeki boş yerlerden birine yerleştirdi ve kulübeyi kilitleyip sağlam kapanıp kapanmadığını üç kere kontrol etti.

Kızgınlıkla yazılmış el yazısı uyarı notunu da duvardan aldı. Yönetim kuruluna "el ilanı bırakmayın" yazılı adamakıllı bir levha hazırlanıp bu duvara asılmasını önermeyi düşündü. İnsanlar bugünlerde canlarının istediği her yanı kızgın notlarla donatabileceklerini sanıyorlardı. Burası bir duvardı, kahrolası bir duyuru panosu değil.

Ove evlerin arasında yürümeye devam etti. Kendi evinin önünde durdu ve kaldırım taşlarına doğru eğilip hararetle bir şekilde yarıkları kokladı.

Sidik... Evet, sidik kokuyordu.

Bu gözlemini aklında tutarak evine gitti ve kapıyı kilitleyip kahvesini içti.

Kahvesini bitirdikten sonra telefon hattını ve gazete aboneliğini iptal etti. Küçük banyodaki musluğu tamir etti ve mutfaktan

verandaya açılan kapının koluna yeni vidalar taktı. Ardından tavan arasındaki kutuları yeniden düzenledi ve küçük kulübesindeki alet takımını düzelterip Saab'ı için kullandığı kış lastiklerini yeni bir yere taşıdı.

Yaşam, bu şekilde anlamlandırılmazdı.

Kasım ayı, günlerden salı ve saat öğleden sonra dördü gösteriyordu. Bütün radyatörleri, kahve makinesini ve bütün ışıkları kapattı. IKEA'nın inatçı çalışanları ahşabın yağlanmasına gerek olmadığını iddia etmesine rağmen ahşaptan mutfak set üstünü yağladı. Bu evde bütün ahşap tezgâhlar, her altı ayda bir gerek olsun ya da olmasın yağlanırdı. Sarı tişörtlü, kız görünümüne depo elemanının ne söylediğinin bir önemi yoktu.

İki katlı evin oturma odasında durmuş pencereden dışarıyı izliyordu. Karşı evde yaşayan, kırk yaşındaki sakallı numaracı koşu yapmaya hazırlanıyordu. Görünüşe bakılırsa adı Anders'ti. Son zamanlardaki rakibi olan bu adam en fazla dört ya da beş yıldır burada yaşıyordu. Çoktan Site Sakinleri Birliği'ne tatlı diller dökerek yaltaklanmaya başlamıştı bile. Yılan. Caddeleri ona ait zannediyordu. Boşandıktan sonra buraya taşınan adam anlaşılan o ki pazar değerinin üzerinde bir meblağ ödemişti buraya. Taşındıkları yere eşek yüküyle para ödeyip fiyatları artırarak dürüst insanlar için hayatı zorlaştıran adi adamlardan biriydi. Adamın Audi kullandığı, Ove'nin gözünden kaçmamıştı. Serbest çalışanlar ve diğer aptallar da Audi kullanırlardı. Ove ellerini cebine koydu. Süpürgeliğe hafif, buyurgan bir tekme salladı. Bu iki katlı evin, karısı ve Ove için fazla büyük olduğunu kabul edebilirdi fakat parası tamamen ödenmişti. Artık bir peni bile borcu yoktu bu evin. Her yerde borç vardı bugünlerde; herkes insanların yaşamlarına nasıl devam ettiklerini biliyordu. Ove konut kredisini ödemiş, görevini yerine getirmişti. Her gün işine gitmiş, bir tek gün bile hastalanmamış, omuzlarındaki yükten ve

sorumluluklarından kaçmamıştı. Artık kimse böyle yapmıyor, kimse sorumluluk almıyordu. Artık sadece bilgisayarlar vardı ve danışmanlar ile hükümet kodamanları striptiz kulüplerine gidip masa altından apartman satışları yapıyordu. Her yer vergi cennetine dönmüştü ve kârı paylaşıyorlardı. Kimse çalışmak istemiyordu. Koca ülke bütün gün öğle yemeğine çıkmak isteyen insanlarla doluydu.

“Biraz yavaşlasan iyi olmaz mı?” demişlerdi Ove’ye dün işyerinde. Bir yandan istihdam beklentisinin zayıflığından bahsederken öte yandan eski jenerasyonları emekliye ayırıyorlardı. Aynı işyerinde otuz yıl geçirdikten sonra Ove’ye bu şekilde hitap ediyorlardı. Aniden lanet olası bir “jenerasyon” oluyordu. Çünkü bugünlerde herkes otuz bir yaşındaydı, dapdar kot pantolonlar giyiyorlardı ve artık kimse normal kahve içmiyordu. Ve sorumluluk da almak istemiyorlardı. Tuhaf sakallı adamlar işlerini, eşlerini ve arabalarını değiştiriyorlardı. Aynen böyle.

Ove pencereden dışarıyı izliyordu. Şu havalı adam koşuyordu. Ove’nin koşmaya karşı çıktığı falan yoktu. Hatta insanların koşuları umurunda bile değildi. Asıl anlamadığı şey neden bunu büyük bir olay haline getirdikleriydi. Hele o yüzlerindeki tuhaf gülümseme yok mu? Gören de akciğer amfizemine çare bulduklarını zannederdi. Koşu esnasında tek yaptıkları ya yavaş koşmaktı ya da hızlı yürümekti. Sahiden de bu işi yapabilmek için on dört yaşında Romanyalı bir jimnastikçi çocuk gibi giyinmeleri gerekli miydi? Ya da kızak yarışçıları gibi? Hem de bu kadar zahmet sitenin etrafında amaçsızca kırk beş dakika dolaşmak için miydi?

Şu havalı adamın bir de kız arkadaşı vardı. Ondan on yaş daha genç. Ove ona Sarışın Ot diyordu. Sokaklarda devasa topuklu ayakkabıları üzerinde sarhoş bir panda gibi yalpalayarak yürüyen ve boya küpüne batmış gibi makyaj yapan sarışın ka-

dının kocaman güneş gözlüklerini miğfer zannederdiniz. Bir de şu kucagında oyuncak niyetine taşıdığı, Ove'nin evinin önündeki kaldırıma işeyip tasmaşız dolaşan evcil hayvanı vardı tabii. Ove'nin farkında olmadığını zannediyordu ama Ove her zaman fark ederdi.

Yaşamı böyle olmak zorunda değildi. Nokta. “Biraz yavaşlasan iyi olmaz mı?” demişlerdi ona önceki gün işyerinde. Ove, az önce yağladığı mutfak tezgâhının yanında duruyordu. Bir salı günü öğleden sonra yapılacak bir iş değildi.

Pencereden tam karşıdaki eve baktı. Çocuklu bir aile kısa bir süre önce oraya taşınmıştı. Görünüşe bakılırsa yabancıydılar. Henüz ne tür bir arabaları olduğunu bilmiyordu Ove. Muhtemelen bir Japon arabası falandı, Tanrı korusun. Ove kendi kendine söylediği şeye fazlasıyla hak verir gibi kafasını salladı. Başını kaldırıp oturma odasının tavanına baktı. Oraya bugün bir kanca takacaktı. Ne çeşit bir kanca olduğunu bilmiyordu. Kancayı o kadar sağlam monte edecekti ki bir gün bu ev yıkıldığında ayakta kalan tek şey o kanca olacaktı.

Birkaç gün içinde buraya burnu havada, kravat düğümü bir bebek kafası kadar büyük bir emlakçı gelecekti. Tam da onarım potansiyeli ile mekânsal verimden bahsedecek ve bütün bu havalı fikirlerini yağdıracaktı piç kurusu. Fakat Ove'nin kancası hakkında tek söz bile edemeyecekti.

Oturma odasının zemininde Ove'nin “faydalı şeyler” kutularından biri duruyordu. Evi bu şekilde ayırıyorlardı. Ove'nin karısının satın aldığı her şey “şirin” ya da “yuva” gibi sıfatlar alırken Ove'nin aldığı her şey ise faydalı ve bir işlevi olan şeylerden oluşuyordu. Eşyalarını biri büyük biri küçük olmak üzere iki ayrı kutuda tutuyordu Ove. Buradaki kutu küçük olanıydı. İçinde çivi, vida, somun setleri gibi şeyler vardı. İnsanlar artık işe yarar şeyler almıyorlar. Yalnızca saçma şeylere sahipler. Yirmi çift

ayakkabıları vardır ama ayakkabı çekeceğinin nereden alınacağını bilmezler. Evleri mikrodalga fırınlar, düz ekran televizyonlarla doludur ama onlara bir kutu keski uzatsanız hangisinin beton duvar için kullanılacağını bilmezler.

Oysa Ove'nin kutusunda koca bir çekmece dolusu demir cıvatası vardı. Ove olduğu yerden cıvataları sanki satranç piyonlarıymış gibi izliyordu. Hangi cıvatanın betona uygun olduğuna karar vermek için kendini sıkıntıya sokmadı. Böyle işlere gerekli zamanı vermek lazımdı. Her bir cıvatanın bir işlevi ve kullanım alanı vardı. İnsanlar artık hakiki, saygın işlevselliğe itibar etmiyordu, şık ve züppe görünümlü bilgisayarlarıyla bir hayli mutluydular. Fakat Ove işleri gerekli olduğu biçimde yapıyordu.

Pazartesi günü ofisine gittiğinde ona cuma günü söylediklerinden ötürü hafta sonunu mahvetmek istemediklerini söylediler.

“Biraz ağırdan alsan senin için fena olmayacak,” diye kelimeleri uzatarak konuştular. Ağırdan almak mı? Bir salı günü uyanıp amaçsız bir halde kalmanın ne olduğu hakkında bir fikirleri var mıydı? İnternetleri ve espressolarıyla keyif yaparken sorumluluk almaktan ne anlarılardı ki?

Ove yeniden gözlerini kısarak tavana baktı. Kancanın ortalanmasının önemli olacağına karar verdi.

Olduğu yerde dikilip düşüncelere daldığı sırada zihnindekiler acımasız bir kazıma sesiyle bölündü. Arkasına karavan takılı ve duvarına sürten şu sersem Japon arabalarının çıkardığı türde seslere hiç benzemiyordu.

OVE DENEN ADAM BİR KARAVANI GERİ ÇIKARIYOR

Ove, karısının yıllardır değiştirmesi konusunda söylenip durduğu çiçek yeşili perdeleri kamçılar gibi bir sesle açtı. Sokakta otuz yaşlarında, kısa boylu, siyah saçlı ve yabancı olduğu her halinden belli bir kadın gördü. Olduğu yerden kızgın el kol hareketleriyle onunla aynı yaşlarda, oldukça uzun ve sıska, sarışın bir adamla konuşuyordu. Sarışın adam, vücuduna göre komik bir küçüklükte ve arkasına karavan takılı, o anda Ove'nin evinin dış duvarına sürten bir Japon arabasının sürücü koltuğunda oturuyordu.

Sırık gibi uzun adamın hareketlerine bakılırsa kadından kurtulmak ister gibi bir hali vardı ama bu pek de kolay olacağı benzemiyordu. Kadın ise nispeten incelikli olmayan hareketlerle aynı şeyi yapmak istese de uzun boylu olanın gerizekâlı doğası söz konusu olduğunda bu pek de mümkün olmayacakmış gibi gözüküyordu.

“Demek öyle, ben şimdi...” diye gök gürültüsü gibi gürledi karavanın tekerinin çiçek tarhının üstünde döndüğünü gören Ove. Birkaç saniye sonra Ove'nin hışmından kurtulmak ister gibi hızla açıldı dış kapı.

“Ne halt ettiğini zannediyorsun sen?” diye kükredi kadına Ove.

“Evet, bunu ben de kendime soruyorum!” diye aynı şekilde bağırarak karşılık verdi kadın. Ove bir an dengesini yitirir gibi olduktan sonra gözlerini kadına dikti. Kadın da aynı şekilde ona baktı.

“Burada araba kullanamazsın! Okuman yok mu?”

Kısa boylu yabancı kadın, Ove’ye doğru bir adım attı ve Ove o anda kadının ya hamile ya da kendi tabiriyle seçici obez olduğunu fark etti.

“Arabayı ben kullanmıyorum, değil mi?”

Ove birkaç saniye sessizce kadını süzdü. Ardından başını çevirdiğinde gövdesini o Japon arabasından henüz çıkarmış ve ellerini havaya kaldırıp yüzünde özür diler bir ifadeyle ona bakan kocayı gördü. Üzerinde örme bir hırka vardı ve vücudunun pozisyonundan açıkça kalsiyum yetersizliği çektiği belli oluyordu. Yaklaşık 1.90 boyunda olmalıydı. Ove, uzun boylu insanlara hep şüpheyile bakmıştı ve 1.80’in üzerindeki insanların beynine kan ulaşmasının o kadar da kolay olmadığını düşünüyordu.

“Peki, sen kim oluyorsun?” diye sordu Ove.

“Ben şoförüm,” diye açık yüreklilikle cevap verdi uzun boylu adam.

“Öyle mi? Pek öyle gözükmüyor da!” diye öfkeyle araya girdi adamın neredeyse yarı boyunda gözüken kadın. Adamın koluna her iki eliyle vurmaya çalıştı.

“Peki, sen kimsin?” diye araya girdi gözlerini kadından ayırmayan Ove.

“Bu hanım benim eşim,” diye cevap verdi adam gülümseyerek.

“Bunun hep böyle süreceğinden o kadar da emin olma,” diye cevabı yapıştırdı karnı aşağı yukarı sallanan kadın.

“Göründüğü kadar kol...” diye bir şeyler gevelemeye çalışan adam sonunda lafını tamamlamamaya karar verdi.

“Sana SAĞ dedim! Ama sen sola dönmeye devam ettin! Beni dinlemiyorsun! Zaten hiç dinlemezsin!”

Sonrasında kadın, yarım dakika boyunca Ove'nin karmaşık kelimelerinden ötürü Arapça olduğunu tahmin ettiği bir dilde söylenip lanetler okumaya başladı.

Kocas, yüzünde tarif edilmez bir uyumdaki gülümsemesiyle karısının sözlerine başını aşağı yukarı sallayarak karşılık veriyordu. Bir Budist keşişi tokatlamak istediğiniz zaman yüzünde beliren gülümsemeye benzetti Ove adamın halini.

“Ah, yapma ama. Üzgünüm,” dedi neşeyle ve cebinden çiğnemek için bir teneke kutuda tütün çıkarıp yeniden cebindeki ceviz boyunda bir topun içine koydu. “Sadece küçük bir kazaydı, icabına bakarız!”

Ove, sırık gibi uzun adam sanki onun arabasının üzerine çöküp kakasını yapmış gibi dehşetli bir ifadeyle onu izliyordu.

“İcabına bakar mısın? Çiçek tarhımın üstündesin şu anda!”

Uzun boylu, çelimsiz adam canı sıkılmış gibi bir halde karavanın tekerlerine baktı.

“Burası pek de çiçek tarhı sayılmaz, değil mi?” Yüzünde korkusuz bir gülümsemeyle dilinin ucundaki tütünü çevirdi.

“Yapma, burası yalnızca toprak,” diye ısrar etti, sanki Ove onunla şakalaşıyormuş gibi.

Ove'nin alnında tehditkâr bir kırıışıklık belirdi.

“Burası bir çiçek tarhı.”

Uzun boylu adam sanki saçlarının arasına tütün kaçmış gibi başını kaşıdı.

“Ama üstünde hiçbir şey yetiştirmiyor...”

“Kahrolası çiçek tarhımla ne yapacağımdan sana ne!”

Uzun ve sıksa adam bu tanımadığı adamı daha fazla provoke etmemek için başını hevesle aşağı yukarı salladı. Dönüp belki

bir destek görür umuduyla karısına baktı. Karısı pek de oralı olmuşa benzemiyordu. Sıska ve uzun adam yeniden Ove'ye baktı.

"Hamilelik, bilirsin. Hormonlar, bütün bu şeyler..." Sırıtmaya çalıştı.

Hamile kadın gülümsemedi. Ove de öyle. Kadın kollarını göğsünde birleştirdi. Ove ellerini beline koydu. Uzun ve sıska adam ise devasa ellerini nereye koyacağını bilmez halde rüzgârda sallanan çamaşırlar gibi utangaç bir şekilde ileri geri salladı.

"Biraz ilerleyip yeniden deneyeceğim," dedi en sonunda ve yüzünde uzlaşmacı bir ifadeyle Ove'ye gülümsedi.

Ove ona aynı şekilde karşılık vermedi.

"Bu bölgede motorlu araç kullanmak yasaktır. Uyarı levhası da var."

Uzun ve sıska adam bir adım geri çekilip hevesle başını salladı. Koşar adımlarla geri gidip koca gövdesini küçük Japon arabasına yükledi. Ove ve hamile kadın uyum içinde, bıkkın bir şekilde mırıldandı: "Tanrım." Bu tesadüf, Ove'nin kadından daha az nefret etmesine neden oldu.

Uzun ve sıska adam arabayı birkaç metre ileri kaydırды fakat Ove onun karavanı adam akıllı düzleştirmediğini açıkça görebiliyordu. Adam yeniden geri gitmeye başladı. Tam da Ove'nin yeşil tenekeden posta kutusuna çarpıp hafifçe yamultmayı başardı.

Ove anında ileri fırlayıp arabanın açık kapısına doğru atıldı.

Leylek gibi uzun adam yeniden kollarını çırpırmaya başladı.

"Benim hatam, benim hatam! Dikiz aynasından posta kutusunu görmedim. Şu karavanla zor oluyor bilirsin, lastikleri hangi yöne çevireceğimi bilemedim..."

Ove arabanın tavanına öyle sert bir yumruk indirdi ki sıska adam yerinden sıçrayıp kafasını arabanın kapı çerçevesine vurdu.

"Arabadan in!"

“Ne?”

“Arabadan in dedim!”

Uzun ve sıska adam şaşkın bir ifadeyle Ove’ye baktı ama cevap verecek cesareti yokmuş gibi bir hali vardı. Bunun yerine arabadan inip sanki öğretmeninden ceza almış bir öğrenci gibi bir kenarda bekledi. Ove, sıralı evler arasında uzanıp bisiklet kulübesi ve otoparka uzanan yolun aşağısını işaret etti.

“Yolun dışına çıkan yere git ve bekle.”

Uzun ve sıska adam, kafası karışmış bir şekilde başını tam anlamında salladı.

“Yüce Tanrım. Kolları kesik ve kataraktlı biri bile bu karavanı senden daha iyi geri alırdı,” diye mırıldandı Ove arabaya binerken.

Bir insan nasıl olur da bir karavanı geri çeviremeyecek kadar beceriksiz olabilir, diye sordu kendi kendine. Nasıl? Sağa ve sola dönmeyi bildikten sonra bu defa geri geri giderken tersini yapmak ne kadar zor olabilirdi ki? Böyle insanlar yaşamlarını sürdürmeyi nasıl başarıyorlardı, hayret doğrusu.

Elbette otomatik bir araba, diye düşündü Ove. Böyle motorlar bırak bir park alanından geri geri çıkmayı, daha kendi manuel arabalarını bile kullanamazlardı. Bir Japon robot aracı yerine gerçek bir araba kullanamayan kişilere acaba sürücü belgesi verilmeli miydi sahiden de diye merak ediyordu Ove. Önce ileri gidip –her uygar insanın karavanı düzleştirmek için yapacağı üzere– ardından geri vitese taktı fakat daha o anda arabadan acı bir çılgılık yükseldi. Ove öfkeyle etrafına baktı.

“Ne çeşit bir şeysin sen böyle... neden bu gürültüyü çıkarıyorsun?” diye tıslayıp direksiyona sertçe vurdu. “Sana kes şunu dedim!” diye kükredi ısrarla yanıp sönen kırmızı bir ışığa.

O esnada uzun ve sıska adam arabanın yanında belirdi ve nazikçe cama vurdu. Ove camı indirip adama kızgın bir bakış attı.

“Geri vites esnasında bu ses çıkar,” dedi uzun ve sıska adam, başını aşağı yukarı salladı.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye cevabı yapıştırdı Ove.

“Bu araba normalden biraz farklıdır. İstersen nasıl kontrol edeceğini gösterebilirim...”

“Aptal değilim ben!” dedi Ove öfkeyle.

Uzun ve sıska adam, çabucak başını salladı.

“Hayır, elbette değilsin.”

Ove, kontrol paneline baktı.

“Şimdi ne yapıyor?”

Uzun ve sıska adam hevesle başını salladı.

“Pillerde ne kadar güç kaldığını ölçüyor. Elektrikli motordan benzin motoruna geçmeden önce bunu yapar, bilirsin. Çünkü bu bir hibrid...”

Ove yanıt bile vermedi. Camı yavaşça kaldırıp uzun ve sıska adamı yarı açık ağızıyla dışarıda bıraktı. Önce sol aynayı ardından sağ aynayı kontrol etti. Korku içinde ciyaklayan Japon arabası ve karavanını kendi evi ve komşusunun evinden kurtardı, sonra anahtarı şapşal sırtığının avucuna bıraktı.

“Park sensörü, kamera ya da bunun gibi şeyler... Bir karavanı geri geri çıkarabilen adamın bunlarla işi olmaz.”

Uzun ve sıska adam neşeyle başını salladı.

“Yardımın için teşekkür ederim,” dedi Ove’ye sanki son on dakikadır onu aşağılayan başkasıymış gibi.

“Sana bir kasetin diğer yüzünü çevirmen için bile izin verilmemeli,” diye söylendi Ove. Hamile kadın kollarını göğsünde

birleştirmiş halde durmaya devam ediyordu ama artık o kadar da kızgın görünmüyordu. Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi alaycı bir ifadeyle Ove'ye teşekkür etti. Kadın, Ove'nin o güne kadar gördüğü en iri kahverengi gözlere sahipti.

“Site Sakinleri Birliği bu alanda araç kullanılmasına izin vermiyor, buna uysanız iyi olur,” dedi Ove somurtarak evine doğru ağır ağır yürürken.

Sonra ev ve alet kulübesi arasındaki kaldırım döşeli alanda durdu. Burnunu yaşıtı adamlar gibi kırıştırıp gövdesinin yalnızca üst kısmını oynatarak hareket ediyordu. Ardından eğilip diz üstü çöktü ve yüzünü her yıl gerekse de gerekme de özenle çıkarıp yeniden döşediği kaldırım taşlarına yaklaştırdı. Yeniden burnunu kırıştırarak kokladı. Kendi kendine başını salladı ve ayağa kalktı.

Yeni komşuları onu izlemeye devam ediyordu.

“Sidik! Burası sidik dolu!” dedi sertçe.

Kaldırım taşlarını işaret etti.

“Peki...” diye karşılık verdi siyah saçlı kadın.

“Hayır! Burada peki denecek bir durum yok!” diye çıkıştı Ove.

Sonra evine girip kapıyı ardından kapadı.

Kendini holdeki taburenin üstüne bırakıp uzun süre orada kaldı. Kahrolası kadın. Daha gözlerinin önündeki uyarı levhasını bile okuyamıyorlarsa neden o ve ailesi buraya taşınıyordu ki? Sitenin içinde araba kullanamazdın ve bunu herkes bilirdi.

Ove, karısının manto deryası arasında askılıkta bir yer bulup paltosunu astı. Pencereyi kapatırken, “Aptallar,” diye mırıldandı. Ardından oturma odasına gidip yeniden tavanı izlemeye başladı.

Ne kadar zamandır orada olduğundan emin değildi. Kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Hiçbir zaman gündüz düşlerine

dalan bir adam olmamıştı ama son zamanlarda kafasında dönen bir şeyler vardı. Odaklanmakta zorluk çekiyordu ve bundan hiç hoşnut değildi.

Kapı zili çaldığında kendini hafif bir uykudan uyanmış gibi hissetti. Gözlerini ovuşturduktan sonra birileri onu görmüş gibi bir anlığına endişelendi.

Kapı zili yeniden çaldı. Ove dönüp kapı ziline kendinden utanması gerekiyormuş gibi baktı. Holde yürürken yükselen gıcırıtların parkelerden mi yoksa kendisinden mi çıktığından emin olamadı.

“Şimdi ne var?” diye sordu kapıyı açmak üzereyken sanki bunun bir cevabı varmış gibi.

“Yine ne var?” diye sorusunu yinelerken kapıyı o kadar sert açtı ki karşısına çıkan üç yaşındaki kız geri kaçtı.

Arkasına saklandığı yedi yaşındaki kız da oldukça korkmuşsa benziyordu. Saçları simsiyahtı ve Ove’nin o güne kadar gördüğü en iri kahverengi gözlere sahiptiler.

“Evet?” dedi Ove.

Yaşça büyük olan kız gardını almışsa benziyordu. Elindeki plastik kabı Ove’ye uzattı. Ove gönülsüzce uzatılan kabı kabul etti. Kap sıcaktı.

“Pilav!” diye içinde ne olduğunu söyledi neşe içinde ayakları üzerinde yükselen küçük kız.

“Safranlı. Tavuk da var,” diye açıkladı büyük kız temkinli bir şekilde.

Ove kızları şüpheyle inceledi.

“Satıyor musunuz?”

Yedi yaşındaki kız sorudan gücenmişe benziyordu.

“BURADA YAŞIYORUZ, biliyorsun!”

Ove bir anlığına sustu. Ardından kabul ettiğini belirtir bir şekilde başını salladı.

“Tamam.”

Küçük kız da cevaptan tatmin olmuş bir halde başını salladı ve üstüne az da olsa büyük gelen uzun kollu tişörtünün kollarını çekti.

“Annem senin acakmış olduğunu söyledi!”

Ove, küçük kızın kelime hatasıyla kafası karışmış halde baktı.

“Ne?”

“Annem senin aç gözüktüğünü söyledi. Bu yüzden sana yemek vermek zorundayız,” diye az da olsa kızgınlıkla açıklamada bulunmak zorunda kalmıştı küçük kızın yedi yaşındaki ablası. “Gidelim Nasanın,” diye ekledi ve kız kardeşinin elini tutup uzaklaşırken Ove’ye gücenmiş bir ifadeyle bir kez daha baktı.

Ove yeniden koridorda duruyordu. İçi safranlı tavuk ve pilav dolu kaba sanki nitrogliserinden bir kutuymuş gibi bakıyordu. Sonra mutfığa gidip kabı buzdolabına koydu. Kapılarında biten yabancıların çocuklarının getirdiği yemekleri yeme alışkanlığı olduğundan değil de yemek israf etmeyi sevmediği için yemeği dolaba koymuştu. Prensip gereği Ove’nin evinde yemek çöpe atılmazdı.

Ove oturma odasına gitti. Ellerini ceplerine soktu. Tavanı izledi. Uzunca bir süre orada dikilip ne çeşit bir cıvatanın, yapacağı iş için en uygun olabileceğini düşünüyordu. Gözleri ağız rıyana kadar tavana bakmaya devam etti. Başını indirip kafası biraz karışmış halde çentikli kol saatine baktı. Ardından başını çevirip pencereden bakınca akşamın çöktüğünü gördü. Boyun eğmiş bir tavırla başını iki yana salladı.

Akşam vakti duvar delinmeyeceğini herkes bilirdi. Bütün ışıkları yakmak zorunda kalacaktı ve kimse ona ne zaman söndürmesi gerektiğini söyleyemezdi. Savaş hızla dönüp duracağı için elektrik şirketine fazladan birkaç bin kron koparma zevkini tattırmayacaktı Ove. O yüzden bunu unutsalar iyi ederlerdi.

Ove, yararlı aletlerle dolu kutusunu alıp üst kattaki büyük koridora götürdü. Tavan arasının anahtarını, saklı durduğu radyatörün arkasından aldı. Yeniden geri dönüp tavan arasının kapağını açarak merdiveni indirdi. Yukarı tırmanıp karısının fazla gıcırdadıkları için kullanmadığı mutfak sandalyelerinin arkasına koydu kutuyu. Aslında sandalyelerin gıcırdadığı falan yoktu. Ove, karısının yeni sandalyeler aldirmek için bunu bahane ettiğinin farkındaydı. Yeni mutfak sandalyeleri almak, restoranlarda yemek yemek; sanki hayat bundan ibaretmiş gibi...

Merdivenlerden indi. Tavan kapağını kapatıp anahtarı radyatörün arkasındaki yerine koydu. "Biraz ağırdan al," demişlerdi ona. Otuz bir yaşındakilerin çoğu bilgisayarlarıyla sanki iş yapıyormuş gibi gösteriş yapıyordu ve normal kahve içmeyi reddediyorlardı. Koca bir toplum, bir karavanla geri viteste nasıl gidileceğini bilmiyordu. Sonra da gelip artık *ona* ihtiyaçları olmadığını söylüyorlardı. Bunun mantıklı bir yanı olabilir miydi?

Oturma odasına inip televizyonu açtı. Televizyon programlarını izlediğinden değil ama bir aptal gibi oturup duvarları seyretmek de istemiyordu. Mutfığa gidip dolaptaki yabancı yemeği aldı ve çatalla doğrudan plastik kabın içinden yedi.

Günlerden salıydı ve artık gece olmuştu. Ove gazete aboneliğini iptal etti, radyatörleri kapattı ve bütün ışıkları söndürdü.

Ve yarın şu kancayı asacaktı.

OVE DENEN ADAM ÜÇ KRONLUK EK VERGİYİ ÖDEMİYOR

Ove ona çiçek verdi. İki tane. Elbette iki tane olması için bir zorunluluk yoktu. Fakat bir yerde bir sınır olmak zorundaydı. Bunun bir prensip meselesi olduğunu açıkladı Ove. Bu yüzden sonunda iki çiçek verdi.

“Sen evde yokken işler yürümüyor,” diye mırıldandı ve donmuş zemini hafifçe tekmeledi.

Karısı cevap vermedi.

“Bu gece kar yağacak,” dedi Ove.

Haberlerde kar yağmayacağını söylemişlerdi ama ne zaman böyle söyleseler Ove’nin de sıklıkla işaret ettiği üzere yanılıyorlardı. Karısı yine cevap vermedi. Ove ellerini ceplerine koydu ve karısına bakıp hafifçe başını aşağı yukarı salladı.

“Sen burada yokken evde kendi kendime tıkır tıkır dolaşmam normal değil. Böyle yaşanmaz. Bütün söyleyeceğim bu.”

Karısı buna da bir karşılık vermedi.

Ove yeniden başını sallayıp zemini tekmeledi. Emekliliğini arzuyla bekleyen insanları anlamıyordu. İnsanlar artık lüzumsuz hale gelecekleri günü neden bu kadar özlemle beklerlerdi ki? Ne toplum ama... Hatta ne çeşit bir adam utanmadan bunu diley-

bilirdi? Evde oturup ölmeyi beklemek ya da daha kötüsü gelip seni bakımevine tıkmalarını beklemek ve tuvalete bile gidebilmek için başkalarına muhtaç olmak... Ove bundan daha kötüsünü hayal dahi edemezdi. Karısı, öldüğünde bile tabut yerine servis aracında götürülmeyi tercih edecek tek insan olacağını söyleyip sürekli onunla alay ederdi. Belki de burada haklı olduğu bir nokta vardı.

Ove altıya çeyrek kala kalkmıştı. Karısı ve kendi için kahve yapıp evi kolaçan etti ve karısı gizlice radyatörleri açmış mı baktı. Dünden beri ayarlarında herhangi bir değişiklik yapılmamıştı ama yine de tedbiri elden bırakmamak için dereceyi biraz daha azalttı. Ardından askıdan ceketini aldı. Havaaların soğumaya başladığının farkındaydı. Baharlık ceketini kışlık ceketiyile değiştirmesinin neredeyse zamanıydı.

Karın ne zaman yağacağını hep bilirdi Ove çünkü karısı daima yatak odasının ısıtıcısını daha fazla açması için dırdır etmeye başlardı. Aynı çılgınlık her yıl tekrar ederdi. Mevsimsel değişiklikler sebebiyle enerji şirketleri yöneticilerinin yuvalarını biraz daha güçlendirmeye ne gerek vardı ki? Isıyı beş derece artırmak yılda binlerce krona mal oluyordu. Ove bunun pekâlâ farkındaydı çünkü hesaplamıştı. Bu yüzden her kış tavan arasından o eski, garaj satışında bir daktilo karşılığında aldığı dizel jeneratörü çıkarırdı. Bu jeneratörü sadece otuz beş krona aldığı fanlı ısıtıcıya bağlar ve otuz dakika boyunca çalıştırırdı. Karısı yatak odasında ısıtıcıyı kendi tarafında tutardı. Isıtıcıyı yatmaya gitmeden önce birkaç kez çalıştırabilirdi – müsriflik yapmaya gerek yoktu (“Dizel bedava değil, bunu biliyor muydun?”). Ove’nin karısı her zaman yaptığı şeyi yapar ve başını sallayıp muhtemelen Ove’nin haklı olduğunu düşünür gibi davranırdı. Sonra da arkasından iş çevirip ısıtıcıyı açardı. Her yıl aynı kahrolası terane.

Ove tekrar yeri tekmeledi. Karısına kediden bahsetmeyi düşündü bir an. Şu uyuz, yarı tüysüz yaratıktan bahsetse miydi? Sabah tekrar teftişe çıktığında onunla karşılaşmıştı, üstelik bu defa kapılarının önündeydi. Ove ona öyle bir bağırırmıştı ki sesi evler arasında yankılanmıştı. Kedi ise önce istifini bozmadan oturmaya devam etmiş, sonrasında ise sanki Ove gitmesini istediği için değil de yapması gereken daha önemli işler olduğunu hatırlamış gibi bir tavırla oradan ayrılıp gözden kaybolmuştu.

Ove karısına kediden bahsetmemeye karar verdi. Nasılsa onu kovduğu için şikâyet edecekti muhtemelen. Zaten evin sorumluluğu Ove yerine onda olsa, evi tüylü ya da tüysüz serserilerle dolduracağından emindi.

Üzerinde mavi takım elbisesi vardı ve beyaz gömleği son düğmesine kadar kapalıydı. Karısı ona kravat takmadığı zamanlarda en üst düğmeyi iliklememesini söylüyordu ama Ove mahallenin haylazı olmadığını öne sürerek buna karşı çıkıyordu. Kolunda babası öldükten birkaç gün sonra, Ove'nin on altıncı yaş gününde ona miras olarak verilen çentikli kol saati vardı. Aynı saat babasına da on dokuz yaşındayken dedesinden kalmıştı.

Karısı bu takım elbiseyi seviyordu. Ne zaman onu giyse yakışıklı görüldüğünü söylerdi. Ove ise yalnızca burnu havada kişilerin hafta işleri en iyi takım elbiselerini giydiğini düşünüyordu. Fakat bu sabah bir ayrıcalık yapıp mavi takım elbisesini giymiş ve hatta hatırı sayılır miktarda boyayla ayakkabılarını parlatmıştı.

Baharlık paltosunu askıdan alırken gözü karısının manto koleksiyonuna takıldı ve böylesi küçük bir insanın neden bu kadar çok kışlık mantosu olduğunu merak etti. "Yanlışlıkla bu askıya doğru adım atsan kendini Narnia'da bulursun," diye şaka yollu takılmıştı bile Ove'nin arkadaşlarından biri. Ove onun neden

bahsettiğini anlamamıştı ama mantoların çokluğu konusunda ona kesinlikle hak vermişti.

Sokakta henüz kimseler uyanmamışken evden çıktı ve ağır adımlarla otoparka yürüdü. Garaj kapısını anahtarla açtı. Gerçi garajın kumandası da vardı ama Ove için bu gereksiz bir şeydi. Dürüst bir insan garaj kapısını pekâlâ kendi başına da açabilirdi. Saab'ını yine anahtarla açtı, manuel sistem mükemmel bir şekilde çalışıyordu, değiştirmeye ne gerek vardı ki? Her sabah yaptığı gibi radyo düğmesini önce ileri geri oynattı ve ardından aynaları düzeltip yeniden başa getirdi; sanki birileri Saab'ına girip Ove'nin radyo kanalını ve aynalarını bozmuş gibi...

Park alanından çıkarken şu karşı tarafta oturan yabancı hamile kadını gördü. Üç yaşındaki kızını elinden tutuyordu. Sarışın, uzun ve sıksa adam hemen arkalarındaydı. Üçü de Ove'yi görünce neşeyle el salladı. Ove karşılık vermedi. Aslında en başta o kadının yanına gidip otoparkın çocuk bahçesi olmadığını söylemeyi düşündü ama buna vakti yoktu.

Mimarisi birbirinin aynı evler arasında ilerledi. Oraya ilk taşındığında yalnızca altı tane ev vardı. Şimdiyse yüzlerce. Eskiden burası ormanlık alanken artık her yer evlerle doluydu. Her şey krediyle ödenmişti tabii ki. Bugünlerde her işinizi böyle görürdünüz. Kredi kartlarıyla alışveriş yapılır, elektrikli araba kullanılır ve bir ampul değiştirmek için bile birilerine para ödernirdi. Koca bir toplum, beton duvar delici cıvata ile suratına inen yumruk arasındaki farkı bilemiyordu artık.

Ove'nin alışveriş merkezindeki çiçekçiye varması tam on dört dakika sürdü. Ove hız sınırına tamamen uydu ve 35 km yazan yerde 55 ile giden ahmaklara rağmen bunu yaptı. Evlerinin olduğu bölgede her yana kasisler ve "Çocuklara Dikkat" yazan sıkıcı levhalar asmışlardı. Fakat iş başkalarının evinin yanından geçmeye gelince kimsenin aklına yavaşlamak gelmiyordu. Ove,

son on yılda ne zaman bu levhaların yanından geçseler karısına aynı şeyi tekrar edip durmuştu.

“Ve daha da kötüye gidiyor,” diye eklemeyi de severdi sanki karısı bu sözlerini mucize eseri ilk kez duyuyormuş gibi.

Saab'ının arkasında bir kol mesafesiyle onu takip eden siyah bir Mercedes vardı. Ove üç defa fren lambalarını yakıp söndürmüş, Mercedes ise saldırgan bir tavırla selektör yapmıştı. Ove dikiz aynasından bakarken söylendi. Sanki bu aptallar hız limitlerine uymayacak diye yol vermek zorundaydı. İşin açıkçası Ove kendini hiç de buna mecbur hissetmiyordu. Mercedes bir kez daha selektör yaptı. Ove yavaşladı. Bu defa Mercedes'in kornası çaldı. Ove hızını 15 kilometreye düşürdü. Bir yokuşun tepesine ulaştıklarında Mercedes büyük bir kükremeye onu solladı. Kırklı yaşlarda, üstünden beyaz kablolar sarkan takım elbiseli adam yanından geçerken Ove'ye açık camdan orta parmağını gösterdi. Ove ise eski usul bir karşılık verip, işaret parmağını şakağında döndürüp manyak mısın der gibi bir hareket yaptı. Mercedes'in içindeki adam ağzından tükürükler saçarak bir şeyler bağırdıktan sonra gazı köklediği gibi gözden kayboldu.

İki dakika sonra Ove kırmızı ışıktaki durdu. Mercedes, trafik ışıklarının hemen önündeydi. Ove adama selektör yaptı. Mercedes'teki adamın dönüp baktığını gördü. O sırada kulaklıkları kulağından fırlayıp torpidoya çarptı. Ove memnuniyetle başını aşağı yukarı salladı.

Derken yeşil yandı. Kıpırdayan olmamıştı. Ove kornaya bastı fakat bir değişiklik olmadı. Ya bir yol çalışması ya da bir kadın şoför olmalı diye düşündü. Veya bir Audi. Aradan otuz saniye geçip bir şey olmayınca Ove motoru çalışır halde bırakıp kapıyı açtı ve Saab'ından indi. Gergin bir şekilde ellerini dudaklarında gezdirip öfkeyle ileri baktı.

Mercedes'teki adam kornasına abanmıştı. *Ne aptal ama*, diye düşündü Ove. Tam da o anda trafik yeniden açıldı ve Ove'nin önündeki arabalar hareket etti. Hemen arkasındaki Volkswagen'in kornası çaldı ve içindeki adam sabırsız bir şekilde Ove'ye kıpırdamasını işaret etti. Ove dönüp adama baktıktan sonra acele etmeden arabasına bindi. Dikiz aynasından bakarken, "Amma da acele ediyoruz," diye söylendi ve Saab'ı hareket ettirdi.

Diğer trafik ışıklarında bir kez daha Mercedes'in arkasına düşmüştü. Saatini kontrol ettikten sonra sola dönüp daha küçük ve sessiz bir yola doğru devam etti. Bu yol daha uzundu ama en azından daha az trafik lambasıyla karşılaşacaktı. Ove sinirli falan değildi, yalnızca herkes arabaların durdukları yerde, hareket ettiklerinden daha fazla yakıt tükettiğini bilirdi. Ve karısı Ove'nin mezar taşına "benzin konusunda tasarrufluydu" yazılabileceğine hüküm vermişti. Ove yan yoldan alışveriş merkezine yaklaşırken ileride yalnızca iki boş park yeri olduğunu görebiliyordu. Bütün bu insan kalabalığının, hafta içi bir günde, alışveriş merkezinde ne yaptığı ise onun anlayışının ötesinde bir şeydi. Belli ki insanların artık yapacak işleri güçleri yoktu.

Ove'nin karısı ne zaman park alanına yaklaşırsalar iç çekerti. Ove girişe yakın bir noktaya park etmek isterdi. "Sanki en iyi park yerini bulana ödül veriyorlar," diye söylenirdi Ove etrafta tur atıp, uygun bir yer arayıp yabancı arabalara söverken. Bazen iyi bir yer bulabilmek için altı ya da yedi kez turlamaları gerekirdi ve buna rağmen bulamadığı zamanlarda da bütün gün mutsuz olurdu. Karısı bunu hiçbir zaman anlamamıştı, zira prensipler denen şeyden de pek anlamadığı söylenemezdi.

Ove yavaşça birkaç tur atmayı düşünürken gözüne ana yoldan alışveriş merkezine sapmış olan Mercedes takıldı. Üstünden beyaz kulaklık kabloları sarkan adam Ove'nin gitmeyi düşündüğü noktaya doğru ilerliyordu. Ove bir saniye bile tereddüt etmedi ve

gazı kökledi. Mercedes anında frene basmış ve hararetle korna çalarak arkasından ilerlemeye başlamıştı.

Park yerindeki uyarı levhasında araçların yalnızca sağdan gitmeleri gerektiği yazıyordu fakat oraya döndüklerinde Mercedes de boş iki park noktasını görmüş olmalıydı çünkü derhal Ove’yi sollamaya kalktı ama Ove direksiyonu hafifçe sola kıvrarak yolunu tıkadı ve önüne geçmesine izin vermedi. İki adam asfaltta birbirini avlamaya çıkmışlardı artık.

Dikiz aynasından arkasını kontrol eden Ove, küçük bir Toyota’nın da aynı yola girdiğini gördü. O da park işaretlerini takip edip park edecekti besbelli. Ove kimse onu sollamasın diye bir yandan karşı şeridi kontrol ederken bir yandan da Toyota’yı gözleriyle takip ediyordu. Mercedes, Ove’yi hemen kuyruğunda takip etmeyi sürdürdü. Elbette otoparktaki iki boşluktan girişe daha yakın olanına Ove, diğerine de Mercedes park edebilirdi. İyi de bunu bir zafer olarak sayabilir miydi?

Bunun yerine Ove aniden olduğu yerde durdu. Mercedes çılgın gibi kornaya basmaya başladı. Ove kılını bile kıpırdatmadı. Küçük Toyota yaklaşmaya başlamıştı. Mercedes de yaklaşan arabayı gördü fakat Ove’nin şeytani planını anladığında artık çok geçti. Çılgınca kornaya basmaya başladı ama faydası yoktu. Ove çoktan Toyota’ya boş yerlerden birine geçmesini işaret etmişti bile. Toyota güvenli bir şekilde park ettikten sonra Ove, soğukkanlı bir tavırla diğer boş yere park etti.

Mercedes’in şoförü o kadar öfkeyle sövüp saymıştı ki arabanın salya içinde kalan ön camından adamı görememişti Ove. Arenada rakibini doğramış bir gladyatör gibi gururlu bir edayla arabadan çıktı ve Toyota’ya baktı.

“Ah, lanet olsun,” diye mırıldandı.

Toyota’nın sürücü kapısı hızla açılmıştı.

“Selam!” dedi kendini şoför koltuğundan güçlükle çıkaran uzun ve sıska adam. “Merhaba, merhaba,” dedi diğer kapıdan inip üç yaşındaki kızını da indiren karısı.

Ove uzaklaşıp görünürden yiten Mercedes’in arkasından pişmanlıkla baktı.

“Yer tuttuğun için teşekkürler! Harikasın!” diye bağırıp çağırmaya başlamıştı uzun ve sıska adam.

Ove yanıt vermedi.

“Seniinin adının nee?” diye haykırmıştı minik kızları.

“Ove,” diye yanıtladı Ove.

“Benim adım Nasanın!” dedi küçük kız neşeyle.

“Ben de Pat...” dedi uzun ve sıska adam fakat Ove çoktan arkasını dönüp yanlarından ayrılmıştı bile.

“Park yeri için teşekkürler!” diye bağırды yabancı hamile kadın arkasından.

Ove kadının güldüğünü duyabiliyordu. Hızlıca, “Bir şey değil,” dedi arkasını dönmeden ve alışveriş merkezinin döner kapısına doğru yürümeye devam etti. İçeri girip ilk sola döndükten sonra sanki aile onu takip edecekmiş gibi korkuyla arkasına baktı. Fakat içeri giren aile sağa dönüp gözden kaybolmuştu.

Ove süpermarketin dışında durup o haftanın indirimli ürünlerini gösteren postere şüpheyle baktı. Aslında pastırma alacağı falan yoktu ama yine de fiyatları takip etmekte yarar vardı. Ancak Ove’nin şu dünyada nefret ettiği bir şey varsa o da ona numara yapılmasıydı. Öyle ki bazen karısı ona en sevmediği üç kelimenin “piller dâhil değildir” olduğunu söyleyip takılırdı. Etraftakiler bu şakaya gülerdi ama Ove bunu komik bulmazdı.

Süpermarketi geçip çiçekçiye girdi. İçeri girer girmez karısının “gümbürtü” onun ise “tartışma” diye adlandırdığı bir meselenin çıkması uzun sürmemişti. Ove üzerinde “2 çiçek 50

kron” yazan kuponu tezgâhın üzerine koydu. Fakat yalnızca bir çiçeğe ihtiyacı olduğu için tek çiçeği yirmi beş krona alabilmesi gerektiğini açıkladı satış görevlisine. Çünkü yirmi beş, ellinin yarısıydı. Fakat cep telefonuyla mesaj çekmekten başka bir halt bilmeyen on dokuz yaşındaki satış görevlisi buna izin vermedi. Tek çiçeğin otuz dokuz kron olduğu ve fiyatın iki tane aldığı takdirde elli kron olacağına ısrar etti. Yetkiliye danışması gerekiyormuş. Yetkilinin Ove’yi haklı bulması on beş dakika sürmüştü.

Ya da daha dürüst olmak gerekirse “sinir herif” gibi bir şeyler mırıldanıp sanki olanlar yazar kasanın hatasıymış gibi Ove’den aldığı yirmi beş kronu sertçe kasaya koydu. Ove için fark etmezdi. Satıcıların müşterileri nasıl soymaya çalıştıklarını iyi bilirdi ve hiç kimse Ove’yi soyamazdı. Ove banka kartını tezgâhın üstüne koydu. Satış yetkilisi bu defa yüzünde hafif bir gülümsemeyle üzerinde “50 krontan az alışverişlerde kart ödemelerinde 3 kron tahsil edilir” yazılı uyarıyı işaret etti.

Ove elinde iki çiçekle karısının önünde duruyordu. Çünkü bu bir prensip meselesiydi.

“O üç kronu asla ödemedim,” dedi Ove ve bakışlarını çakıllara indirdi.

Ove’nin karısı Ove ile sık sık ağız dalaşına girerdi çünkü Ove her şey hakkında tartışabilirdi.

Aslında Ove’ninki tartışma sayılmazdı. Yalnızca kendisinin haklı olduğunu düşünürdü.

Gözlerini yerden kaldırıp karısına baktı.

“Sanırım dün söz verip gelmediğim için kızgınsın,” diye geveledi.

Karısı cevap vermedi.

“Bütün sokak deliler evine dönüyor,” dedi kendini savunmak ister gibi. “Tam bir kaos. Bugünlerde dışarı çıkıp insanların karavanlarını bile park etmen gerekiyor. Huzur içinde bir kanca asmana bile izin vermiyorlar,” diye ekledi sanki karısı karşı çıkıyormuş gibi.

Ove boğazını temizledi.

“Elbette ki karanlık çöktükten sonra kancayı asamazdım.”

Karısı cevap vermedi. Ove donmuş zemini tekmeledi. Uygun kelimeleri arar gibi bir hali vardı. Yeniden konuşmaya başlamadan önce bir kez daha boğazını temizledi.

“Sen evde yokken işler yürümüyor,” diye mırıldandı.

Karısı buna da cevap vermedi.

“Sen burada yokken evde kendi kendime tıklar tıklar dolaşmam normal değil.”

Karısı yine bir karşılık vermedi.

Ove başını aşağı yukarı salladı. Karısı görebilsin diye çiçekleri yukarı kaldırdı.

“Pembe renkler. Tam da sevdiğin gibi. Aldığım dükkânda uzun ömürlü bitki olduğunu söylediler ama hiç de öyle değil. Görünüşe bakılırsa bu soğukta ölecekler, zaten ancak bu sayede bana başka çiçekler satabilirler.”

Sözlerini onaylamasını beklermiş gibi karısına baktı.

“Yeni komşularımız pilavın içine yabancılar gibi safran benzeri şeyler koyuyorlar,” diye devam etti Ove kısık sesle.

Yeni bir sessizlik...

Olduğu yerde durup parmağındaki evlilik yüzüğünü çevirmeye başladı, başka bir şey daha söyleyeceği benziyordu. Hâlâ sohbeti sürdüren kişi olmakta zorlanıyordu. Genellikle bunu karısı yapardı. Ove yalnızca yanıt verirdi. Oysa şu an yaşadıkları her ikisi için de yeni bir şeydi. Sonunda Ove eğildi ve geçen hafta

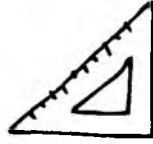
aldığı çiçekleri dikkatlice plastik bir torbaya yerleştirdi. Yeni çiçekler ekmeden önce donmuş toprağı özenle karıştırdı.

“Elektrik fiyatlarını yine uçurmuşlar,” diye karısını bilgilendirdi ayağı kalkarken.

Uzunca bir süre karısına baktı. Sonunda elini iri bir taş parçasına koyup sanki karısının yanağına dokunur gibi nazikçe okşamaya başladı.

“Seni özlüyorum,” diye fısıldadı.

Karısı öleli altı ay olmuştu. Fakat Ove hâlâ evin içini günde iki defa teftiş edip karısının radyatörü açıp açmadığını kontrol ediyordu.

OVE DENEN ADAM

Ove, karısının arkadaşlarının onunla neden evlendiğini anlamadıklarını biliyordu. Aslında onları suçlayamazdı.

İnsanlar Ove'nin sert biri olduğunu söylüyorlardı. Belki de haklılardı. Aynı zamanda antisosyal olduğunu da düşünüyorlardı. Ove ise bunu insanlara aşırı düşkün olmamak olarak görüyordu ve bu konuda onlara tamamen hak veriyordu. Başka insanlar çoğu zaman aklının ucundan bile geçmezdi.

Ove küçük sohbetlerin adamı da değildi. Özellikle son günlerde bunu ciddi bir karakter bozukluğu olarak görmeye başlamıştı. Artık kol mesafesindeki insanlarla herhangi bir konu hakkında boş gevezelik etmek zorundaydınız çünkü bu "kibarlık" olarak görülüyordu. Ove bunu nasıl yapacağını bilmezdi. Belki de yetiştirilme tarzıyla ilgiliydi. Belki de onun zamanının erkekleri, herkesin aslında konuşmaya bile değmeyecek şeyler yapıp durmadan onlar hakkında konuşanların dünyası için hazır değillerdi. Bugünlerde insanlar ellerine tek bir tornavida bile almamalarına rağmen sanki çıplak elleriyle bu işe girmişçesine yeni tamir görmüş evlerine dışarıdan bakıp bôbürleniyordu. Üstelik gerçeğin hiç de öyle olmadığını belirtmeye dair herhangi bir davranışta bulunma zahmetine bile katlanmıyorlardı. Görünüşe bakılırsa bugünlerde kendi parkelerini döşemenin veya bir odaya

tadilat yapıp kış lastiklerini değiştirmenin hiçbir değeri yoktu insanların gözünde. Her şeyi gidip satın alabiliyorsak bunun ne değeri olurdu ki? Bir erkek olmanın ne değeri vardı artık?

Karısının arkadaşları, onun neden her sabah Ove ile beraber kalkıp gönüllü bir şekilde bütün günü onunla geçirdiğini anlayamıyorlardı. Aslında Ove de bunu anlayamıyordu. Karısı için bir kitap rafı yapmış ve karısı, başkalarının hislerinin anlatıldığı sayfalar dolusu kitaplarla rafı doldurmuştu. Ove yalnızca görebildiği ve dokunabildiği şeylerden anlardı. Ahşap ve beton, cam ve metal; aletler. Bunlar anlayabildiği şeylerdi. Doğru açılardan ve kullanma kılavuzlarından anlardı. Model ve çizimler; kâğıda çizebileceği şeyler.

Siyah ve beyaz insanıydı.

Oysa karısı renkli biriydi. Ove'nin sahip olduğu bütün renkler ondaydı...

Karısını görene kadar tek sevdiği şey rakamlardı Ove'nin. Gençliğine dair özel bir anısı yoktu hatırladığı. Ne birileri ona sataşmıştı ne o birilerine sataşmıştı. Sporda ne iyiydi ne de kötüydü. Ne bir şeylerin merkezindeydi ne de dışındaydı. Yalnızca hep ortalarda bir yerlerdeydi. Yetiştigi döneme dair de pek bir şey hatırlamıyordu. Aslında işine yaramadığı ölçüde bir şeyleri hatırlamaya gerek görmeyen biriydi Ove.

Ve elbette hesapları çok iyi hatırlardı. Kafasının içi rakamlarla doluydu. Okuldaki matematik derslerini nasıl özlediğini çok iyi hatırlıyordu. Matematik belki diğerleri için eziyetti ama onun için hiç de öyle değildi. Nedenini bilmiyordu ama bunu büyük bir olay haline de getirmezdi. İşlerin neden bu şekilde yürüdüğü hakkında kafa yormazdı. Neysen oydu ve ona göre yaşardı. Bu kadarı Ove için yeterliydi.

Annesi bir ağustos sabahının erken saatlerinde, Ove yedi yaşındayken çalışmayı bırakmıştı. Birki kimyasalları üzerinde çalışıyordu annesi. O günlerde insanlar hava kirliliği ve tehlikeleri hakkında pek bir şey bilmezlerdi, Ove bunu sonradan fark etmişti. Annesi de durmadan sigara içerdi. Ove'nin annesiyle ilgili en net hatırladığı anı, her cumartesi sabahı kasabanın dışındaki evlerinin mutfağında oturup sigara içerken, pencereden gökyüzündeki bulutları izlerkenki haliydi. Ove pencerenin altında kitaplarıyla oturup onun zaman zaman şarkı söylemesini dinlemekten hoşlanırdı. Bunu hatırlıyordu. Elbette ki sesi ayarsız ve boğuktu ama yine de annesinin sesini sevdiğini hatırlıyordu Ove.

Ove'nin babası demiryollarında çalışıyordu. Babasının kocaman avuçları sanki birileri deriyi bıçakla işleyip eline dikmiş gibiydi ve yüzü o kadar kırışıktı ki terlediği zaman ter damlaları göğsüne ulaşana kadar kırışıklıklar arasından ilerleyerek yolunu bulmaya çalışırdı. Saçları seyrek ve ince bir yapısı vardı fakat oldukça kaslı bir adamdı. Kollarındaki adaleler o kadar keskindi ki kayadan oyulmuş sanırdınız. Bir keresinde Ove'ye babasıyla beraber babasının demiryollarından arkadaşlarının düzenlediği bir partiye katılmasına izin vermişlerdi. Birkaç bira devirdikten sonra arkadaşları babasına bilek güreşinde meydan okumuştı. Ove o güne kadar hiç böyle dev gibi adamlar görmemişti. Babası her birini haklamıştı. O gece eve döndüklerinde babası kolunu Ove'nin omzuna koyup şöyle demişti: “Yalnızca aptallar güç ile cüsseyi birbirine karıştırır. İkisi aynı şey değildir. Bunu unutma.” Ove bunu asla unutmadı.

Babası ne Ove'ye ne de bir başkasına el kaldırmıştı. Ove'nin bazı sınıf arkadaşlarının gözlerinde morluklar ya da vücutlarında kemer izleriyle okula geldikleri olurdu. Ove asla böyle bir şeye maruz kalmamıştı. “Bu ailede kavga olmaz,” diye sık sık ifade

ederdi babası. “Birbirimizle veya bir başkasıyla asla kavga etmeyeceğiz.”

Babası demiryollarını severdi, sessizdi ama nazik biriydi. Hatta ona “fazla nazik” olduğunu söyleyenler bile olmuştu. Ove henüz bir çocukken bile bunun neden kötü bir şey olabileceğini anlayamadığını hatırlıyordu.

Derken Ove’nin annesi öldü. Babası daha da sessizleşti. Sanki annesi giderken babasının güç bela konuştuğu üç beş kelimeyi de alıp götürmüştü.

Ove ve babası sık sık konuşmazlardı ama birbirlerine arkadaşlık etmeyi severlerdi. Mutfak masasında karşılıklı sessizce otururlardı ve kendilerini bir şekilde meşgul ederlerdi. Her gün arka bahçedeki ağaçta yaşayan bir kuş ailesi için yiyecek bırakırlardı. Ove nedenini hatırlamıyordu ama bir önemi de yoktu.

Akşamları patates ve sosis yerler, ardından kart oyunları oynarlardı. Çok abartmazlardı ama her zaman yeterince oynarlardı.

Babası yalnızca motorlar hakkında konuşurdu (belli ki annesi bu konudaki kelime haznesini giderken götürmemişti). Konu motor oldu mu istediği kadar konuşabilirdi babası. “Motorlar ne hak edersen onu verir,” derdi eskiden. “Ona saygıyla yaklaşırsan özgürlük verir. Eğer bir pislik gibi davranırsan özgürlüğünü elinden alır.”

Babası uzunca bir süre kendisine bir otomobil almamıştı fakat 1940’lı ve 50’li yıllarda patron ve müdürler kendi özel otomobillerini almaya başladığında, raylarda çalışan sessiz adamın bu konuda bilgili olabileceği dedikodusu yayılmıştı ofiste. Ove’nin babası okul bitirmemişti ve Ove’nin kitaplarındaki hesaplardan anlamazdı fakat motorlardan çok iyi anlardı.

Müdürün kızının evlendiği sırada arabaları, gelini tören için kiliseye götürecekken bozulunca tamir için Ove’nin ba-

basını göndermişlerdi. Omuzlarında iki adamın bile güçlükle taşıyabileceği bir alet çantasıyla bisiklet sürerek gitmişti babası. Problemi   z d kten sonra aynı şekilde bisikletle geri d nm şti. Müdürün karısı onu düğün için davet ettiğinde böylesi seçkin bir topluluğun içine üstü başı leke, kolları yağ içinde katılmasının uygun olmayacağını belirtmiş fakat evdeki küçük oğlu için etli bir sandviç almayı kabul edeceğini memnuniyetle ifade etmişti. Ove o zaman sekiz yaşındaydı. Babası o akşamki lüks yemeklerini getirdiğinde Ove kendini bir kraliyet ziyafetindeymiş gibi hissetmişti.

Birkaç ay sonra müdür bir kez daha Ove'nin babasını  ağırtmıştı. Ofisin dışındaki otoparkta oldukça eski ve k rt  durumda bir Saab 92 duruyordu. Saab'ın ürettiği ilk motorlu araçtı ve yenilenmiş versiyonu 93, pazara sunulana kadar satışa sunulmamıştı esasen. Ove'nin babası arabayı çok iyi tanıyordu.  nden çekişli, kahve makinesi gibi ses çıkaran, yan motorlu bir araçtı. Aracın bir kazaya karıştığını açıklamıştı müdür. Arabanın durumu gerçekten de pek i  açıcı değildi fakat otomobili şöyle bir inceleyen Ove'nin babası, gerekli zaman ve aletlerin sunulması halinde aracı eski haline getirebileceğini söylemişti.

“Kime ait?” diye sordu eline bulaşan yağları bir bez parçasıyla silerken.

“Bir akrabama aitti,” dedi müdür ve cebinden çıkardığı araba anahtarlarını Ove'nin babasının avucuna bıraktı. “Artık senin.”

Müdür, omzuna dostça vurduktan sonra ofisine d nm şti. Ove'nin babası ise nefesini toplamakta g  l  k çekerek otoparkta öylece kalakalmıştı. O akşam durmadan artık bahçelerinde park halinde duran bu canavar ile ilgili bilmesi gereken her şeyi şaşı gözlü oğluna anlatıp durmuştu. Gecenin bir yarısı kucağında oğluyla arabanın sürücü koltuğunda oturup ona bütün bu mekanik parçaların nasıl birbirine bağlandığını açıklamıştı. Her

bir vidayı, her bir boruyu açıklayabilirdi. Ove hayatında babası kadar gururlu başka bir adam daha görmemişti. O zamanlar sekiz yaşındaydı ve bir daha Saab haricinde başka bir araba kullanmamaya karar vermişti.

Babası, cumartesi izninde oğlunu bahçeye çıkarıp arabanın kaputunu açmış ve içindeki bütün parçaları ve işlevlerini anlatmıştı. Pazar günleri kiliseye giderlerdi. Her ikisinin de Tanrı'ya dair özel bir ilgisi olduğundan değildi ama Ove'nin annesi her pazar mutlaka kiliseye gitmeleri konusunda çok ısrar ederdi. Kilisede en arkada oturur ve ayin bitene kadar yerdeki desenleri izlerlerdi. Dürüst olmak gerekirse ayin sırasında Tanrı'dan çok Ove'nin annesini ne kadar özlediklerini düşünürlerdi. Orada geçirdikleri zaman artık bir bakıma aralarında olmayan anneye aitti. Sonrasında Saab ile kırsal kesimde uzun bir tur atarlardı ki bu Ove'nin en sevdiği zamanlardı.

O yıl, evin etrafında boş boş dolaşmasın diye Ove okuldan sonra babasıyla beraber işe gitmeye başladı. Pis bir işti ve ücreti azdı ama babasının hep söylediği gibi: “dürüst bir iş” idi ve “buna değerdı”.

Ove, Tom hariç diğer demiryolu çalışanlarının hepsini se-verdi. Tom uzun boylu, yumrukları kocaman ve her an etrafta tekmeleyecek savunmasız bir hayvan arayan bir tipti.

Dokuz yaşındayken, babası Ove'yi bozuk bir lokomotifini tamir eden Tom'a yardım etmesi için göndermişti. Tom ani bir coşkuyla yolculardan birinden kalan bir bavulu kaptı. Bagaj kısmından düşen bavulun içindeki şeyler yere saçıldı. Tom, bulduklarını derhal toparlamaya başladı.

“Kim bulduysa ona aittir,” diye tükürerek konuşmuştu Ove ile.

Ove dönüp gittiği sırada ayağı bir cüzdana takıldı. Cüzdanın derisi pamuk kadar yumuşaktı. Üstelik üzerinde babasının

eski cüzdanı gibi cepten düşmeyi önleyen bir lastik de yoktu. Üzerinde açıldığı zaman “klik” diye bir ses çıkaran, gümüş bir düğme vardı. İçini açtığında altı bin kron olduğunu gördü. O günlerde servet değerinde bir miktardı doğrusu.

Tom onu görünce yapışıp cüzdanı Ove’nin elinden kapmaya kalktı fakat Ove içgüdüsel bir cesaretle direndi. Tom’un ne kadar şaşırdığını hatırlıyordu ve adamın kocaman yumruğunu fark etmişti. Ove o yumruktan kaçamayacağını biliyordu. Bu yüzden kaderine razı bir şekilde gözlerini kapayıp yumruğu beklemişti.

Gözünü açtığında yumruk yerine Tom ile aralarına girmiş olan babasını görmüştü. Tom, nefret dolu gözlerini Ove’ye dikse de babasının olduğu yerden kıpırdamadığını görünce yumruğunu indirip yavaşça geri çekilmişti.

“Kim bulduysa onundur, bu hep böyledir,” diye homurdandı cüzdanı işaret ederek.

“Bu kimin bulduğuna bağlıdır,” diye yanıtladı Ove’nin babası gözlerini kaçırmadan.

Tom’un gözü kararmıştı fakat elinde bavulla bir adım geri çekildi. Tom yıllardır demiryollarında çalışıyordu ama babasının bir gün bile onun hakkında iyi bir şey söylediğini hatırlamazdı Ove. Yalancı ve kötü biri olduğunu söylemişlerdi partide. Babasından bir kez bile böyle sözler duymamıştı.

Ove’nin babası, oğlunun elindeki cüzdanı işaret etti.

“Sen karar ver,” dedi.

Ove gözlerini yere indirmesine rağmen Tom’un ateş dolu gözlerini üzerinde hissediyordu. Sonunda Tom kısık ve isteksiz bir sesle cüzdanın merkez ofise götürülmesinin en iyisi olacağını söyledi. Ove’nin babası tek kelime etmeden başını sallayarak onayladı ve Ove’nin elini tutup yürümeye başladı. Yaklaşık yarım

saat tek kelime etmeden yürüdüler. Ove, Tom'un arkalarından bağırdığını duymuş ve o nefret dolu sesi asla unutmamıştı.

Ofisteki kayıp eşya masasında duran kadın, cüzdanı gördüğünde gözlerine inanmamıştı.

"Yani öylece yerde duruyor muydu? Bir çanta ya da benzeri bir şey bulmadınız mı?" diye sordu. Ove dönüp babasına baktı ve sessizce durduğunu görünce o da aynısını yaptı.

Kadın aldığı cevaptan tatmin olmuşa benziyordu.

"Birçok insan bu kadar çok parayı teslim etmezdi," dedi Ove'ye gülümseyerek.

"İnsanların çoğunda terbiye de yok," diye yanıtladı babası ve Ove'nin elini tuttuktan sonra beraber ofisten ayrıldılar.

Birkaç yüz metre gittikten sonra cesaretini toplayan Ove boğazını temizleyip babasına neden Tom'un bulduğu bavuldan bahsetmediğini sordu.

"Başkalarının yaptıklarını diğerlerine yetiştiren insanlar değiliz biz," diye yanıtladı babası.

Ove başını aşağı yukarı salladı. Sessizce yürümeye devam ettiler.

"Parayı alıkoymayı düşünmüştüm," dedi Ove sonunda dayanamayıp ve sanki bırakıp gideceğinden korkar gibi babasının eline daha sıkı yapıştı.

"Biliyorum," dedi babası ve o da oğlunun elini daha güçlü bir şekilde sıktı.

"Ama Tom'un değil de senin gibi bir insanın parayı geri götüreceğini biliyordum," dedi Ove.

Babası başını sallayarak onayladı ve bir daha bu olayla ilgili tek kelime dahi etmedi.

Babası öldüğünde Ove henüz on altı yaşına girmişti. Hızla geçen bir vagon çarpmıştı adama. Ove ise kasaba dışında yıkık dökük bir ev, bir Saab ve çentikli bir kol saatiyle öylece bir başına kalmıştı. O gün hissettiklerini hiçbir zaman açıklayamadı ama artık mutlu olmaktan vazgeçti. O günden sonra bir daha hiç mutlu olmadı.

Cenazede papaz, Ove'yle yetiştirme yurtları meselesini konuşmak istedi ama Ove'nin böyle bir hayırseverliği kabul etmeyeceğini anlaması uzun sürmemişti. Üstelik Ove, papazı pazar günleri kilisede onun için yer tutmasına gerek olmadığını konusunda açık bir şekilde ikna etmişti. Meselenin Tanrı'ya inanıp inanmamasıyla bir ilgisi olmadığını açıklamıştı papaza fakat Tanrı onun gözünde pisliğin tekiydi.

Ove ertesi gün demiryolları ofisine gitti ve ayın geriye kalan kısmına ait babasının maaşını geri vermek istedi. Ofisteki kadınlardan ne yapmak istediğini anlamamıştı. Bunu fark eden Ove, babasının ayın on altısında öldüğünü ve bu yüzden kalan on dört gün işe gelemeyeceği için maaşın geri kalan kısmını geri getirdiğini sabırla anlattı. Babası maaşını önden aldığı için çalışamayacağı günlerin parasını geri getirmişti.

Ne yapacakları konusunda kararsız kalan memurlar Ove'den oturup beklemesini istediler. On beş dakika kadar sonra müdür geldi ve elinde babasının maaş çekiyle tahta bir bankın üzerinde oturan tuhaf görümlü çocuğa baktı. Bu çocuğun kim olduğunu pekâlâ biliyordu. Parayı hiçbir şekilde kabul ettiremeyeceği konusunda ikna olan müdür, ona ayın geri kalan kısmında çalışmasını ve paranın onda kalmasını söylemekten başka bir

alternatif bulamamıştı. Teklif Ove'ye mantıklı gelmişti. Zaten son iki haftadır okula gitmiyordu ve bir daha da hiç gitmeyecekti.

Beş yıl boyunca demiryollarında çalıştı. Bir gün trene bindiğinde onu gördü. Babasının ölümünden beri ilk kez gülmüştü.

Hayatı bir daha aynı olmayacaktı.

İnsanlar Ove'nin dünyayı siyah beyaz gördüğünü düşünürdü.

Oysa karısı renkli biriydi. Ove'nin gördüğü bütün renkler ondaydı...

OVE DENEN ADAM VE BİSİKLETLERİN BIRAKILDIĞI YERE BIRAKILMASI GEREKEN BİR BİSİKLET

Ove yalnızca huzur içinde ölmek istiyordu. Çok şey mi istiyordu? Ove öyle düşünmüyordu. Doğru, bu işi karısının cenazesinin hemen ertesinde, altı ay önce düzenleyebilirdi. Fakat bu şekilde devam edemeyeceğine karar vermemişti o zamanlar. Yapması gereken bir işi vardı. İnsanlar kendilerini öldürecekler diye işe gelmeselerdi ne olurdu? Ove'nin karısı cuma günü ölmüş, pazar günü gömülmüştü. Ove, takip eden pazartesi günü işe gitmişti. Çünkü bir şeyle ancak bu şekilde başa çıkılabilirdi. Derken müdürünün “hafta sonunu berbat etmek istemedik” açıklamasının üzerinden altı ay geçti. Şimdi Ove bir salı öğleden sonrası durmuş, mutfak tezgâhını yağlıyordu.

Ove her şeye hazırlıklıydı. Mezar kazıcılarına ödemeyi yapmış ve mezarlıkta hemen karısının yanındaki yerini ayırtmış, avukatını aradıktan sonra evin tapusunu, önemli belgelerini ve Saab'ın servis tarihlerini açıklayan bir mektup kaleme alıp bir zarfa yerleştirmişti. Zarf, ceketinin cebindeydi. Bütün faturalarını ödemişti. Ne bir borcu ne de kredisi vardı. Yani arkasını

kimsenin temizlemesine gerek kalmayacaktı. Kahve fincanlarını yıkayıp gazete aboneliğini bile iptal ettirmişti. Artık hazırdı.

Tek istediği şeyin huzur içinde ölmek olduğunu düşünüyordu Saab'ının içinden açık garaj kapısına bakarken. Komşularını atlatabilirse belki öğleden sonra bunu başarabilirdi bile.

Gözüne garaj kapısının yanından hımbıl adımlarla yürüyerek geçen yan komşunun aşırı kilolu oğlu takıldı. Ove'nin şişman insanlarla kesinlikle bir alıp veremediği yoktu. İnsanlar dış görünüşlerinde özgürlerdi. Yalnızca sınırlarını anlayamazdı. Bir insan en fazla ne kadar yiyebilirdi? Nasıl oluyordu da kendilerini iki kişilik bir beden haline getirebiliyorlardı? Muhtemelen sağlam bir irade ve kararlılık gerektirirdi bu iş.

Ove'yi fark eden genç adam ona neşeyle el salladı. Ove, kısaca başını sallamakla yetindi. Olduğu yerden el sallayan gencin tişörtünün altında kocaman, yağlı memeleri ağır çekimde sallandı. Ove sık sık bu genç adamın bir kâse cipse aynı anda bütün açılardan saldırabilecek yegâne kişi olduğunu dile getirirdi fakat ne zaman böyle söylese karısı böyle şeyler söylememesini isteyip kızardı.

Ya da bir zamanlar kızardı diyelim.

Eskiden...

Ove'nin karısı bu aşırı kilolu genç adamı severdi. Çocuğun annesi öldükten sonra haftada bir kere uğrayıp ona öğle yemeği bırakırdı. "Biraz ev yemeği yemiş olur," diye açıklardı Ove'ye. Ove, çocuğun yemek kaplarını geri getirmediğini fark etmiş, hatta zaman zaman bu çocuğun yemek ile kabı birbirinden ayırt edemediğini bile düşündüğü olmuştu.

Ove, yemek kaplarını yediğini düşündüğü genç adam geçip gidene kadar Saab'ından inmedi. İndikten sonra arabanın kilidini üç kere kontrol etti. Ardından evlerin arasındaki yoldan

yürümeye başladı. Bisiklet kulübesinin dışında durdu. O sırada duvara yaslı halde bir kadın bisikleti gördü. Yeniden. Üstelik tam da tepesinde bisikletleri ortalarda bırakmamalarını söyleyen levha varken.

Ön tekeri patlamış bisikleti aldı. Bisiklet kulübesinin kili-dini açıp içerideki sıranın en sonuna özenle yerleştirdi. Kapıyı kilitleyip üç kere kontrol ettiği sırada arkasından bağırان bir ergenin çatlak sesini duydu.

“Heeeyy! Ne halt ediyorsun orada?!”

Ove dönüp baktığında birkaç metre ötesindeki küstah bir gençle göz göze geldi.

“Bisikleti kulübeye koyuyorum.”

“Bunu yapamazsın!”

Yakından bakınca gencin on sekiz yaş civarında olduğunu gördü Ove. Küstahlığın yanı sıra bilgiçlik de taslayan gence şüpheyile baktı.

“Evet, yapabilirim.”

“Ama onu tamir ediyorum!” diye isyan ederken sesi inceldi delikanlının.

“İyi de bu kız bisikleti,” diye karşı çıktı Ove.

“Ne olmuş yani?”

“Senin olma ihtimali düşük,” diye karşılık verdi küçümser bir şekilde.

Genç adam gözlerini devirerek homurdandı. Ove konu kapanmış gibi ellerini cebine koydu.

Gergin bir sessizlik çöktü aralarında. Genç adam, Ove’ye kalın kafalı bir adammış gibi bakıyordu. Ove de ona sanki boşa oksijen tüketen bir yaratıkmış gibi bakıyordu. Ove, genç adamın arkasında başka bir genç daha olduğunu fark etti. Gözlerinin etrafı simsiyah, ilkinden daha genç bir çocuktı. İkinci genç il-

kini ceketinden çekip bela çıkarma gibi bir şeyler mırıldandı. Arkadaşı hürsını yerdeki karı tekmeleyerek çıkardı, sanki onun suçuymuş gibi.

“Kız arkadaşımın bisikleti,” diye mırıldandı en sonunda.

İçerlemişten ziyade teslim olmuş bir ifadeyle konuşuyordu. Ove, genç adamın spor ayakkabılarının çok büyük, kot pantolonunun çok dar olduğunu fark etti. Soğuktan korunmak için eşofman üstünün yakalarını kaldırmıştı. Bir deri bir kemik suratı siyah noktalarla kaplıydı ve saçları sanki barut fıçısından çıkmış gibi gözüktüyordu.

“Nerede yaşıyormuş kız arkadaşın?”

Büyük bir zahmetle kolunu uzatıp Ove’nin yaşadığı sokağın uzak ucunda bir noktayı işaret etti oksijen israfı yaratık. Ove, ihtiyatlı bir şekilde başını salladı.

“O zaman kulübeden bisikletini kendisi alabilir,” dedi Ove duvardaki bisiklet park yasağını belirten levhayı işaret edip evine yönelmeden önce.

“Suratsız yaşlı piç!” diye bağırıyor genç adam arkasından.

“Sus!” diye sözünü kesti arkadaş.

Ove cevap vermedi.

Motorlu araçların siteye girişini yasaklayan uyarı levhasının yanından geçti. Gerçi yabancı hamile kadın, görünüşe bakılırsa bu koca uyarıyı okuyamamışa benziyordu. Üstelik levhayı görmemek neredeyse imkânsız olmasına rağmen... Bunu nereden mi biliyordu çünkü levhayı yerleştiren kişi Ove’nin kendisiydi. Tatmin olmamış bir şekilde o kadar ağır yürüyordu ki gören asfaltı düzleştirme çalışması yaptığını zannederdi. Sanki sitede yeterince çatlak yaşamıyormuş gibi... Evinin hemen karşısında oturan şu Audi kullanan artist ve Sarışın Ot, bir de uzak köşedeki komünist aile ve ergen kızları vardı tabii. Kızıl saçları, bir örnek

pantolonlarının üzerine bıraktıkları gömlekleri ile birbirlerinin yansıması gibiydi bütün aile. Büyük ihtimalle şimdi kıymetli vakitlerini Tayland tatiliyle geçiriyor olmalıydılar.

Ove'nin evinin bitişiğinde yirmi beş yaşında, neredeyse çeyrek ton çeken, kadınsı saçlı ve garip tişörtler giyen biri yaşıyordu. Yaklaşık bir yıl önce ölene kadar annesiyle birlikte oturmuşlardı o evde. Galiba adının Jimmy olduğunu söylemişti karısı. Ove, Jimmy'nin ne iş yaptığını bilmiyordu; muhtemelen yasadışı işler yapıyordu. Tabii ki hayatını kazanmak için domuz pastırması test ediyorsa o başka...

Jimmy'nin evinin diğer tarafında Rune ve karısı oturuyordu. Ove, Rune'e düşmanı diyemezdi, aynı şey Rune için de geçerliydi. Site Sakinleri Birliği'ndeki karışıklık hep Rune ile başlamıştı. O ve karısı Anita, Ove ve Sonja ile aynı gün taşınmıştı buraya. O zamanlar Volvo kullanan Rune daha sonraları bir BMW almıştı. Böyle davranan birinden mantıklı olmasını bekleyemezsiniz elbette ki.

Ove'yi birlik başkanlığından alan darbenin itici gücüydü Rune. Şimdi sitenin haline bir bakın. Yüksek elektrik faturaları, ortalığa bırakılmış bisikletler ve araç sokmanın yasak olduğu yerde araba kullanıp bir karavanı bile geri geri çıkaramayan ve yolları tıkayan insanlar dışında ne vardı artık? Ove bunların hepsini önceden görüp uyarmıştı ama dinleyen kimdi? O günden beri hiçbir Site Sakinleri Birliği toplantısına katılmamıştı.

Kırık posta kutusuyla arasında yaklaşık on beş metre mesafe kala Sarışın Ot'u gördü. İlk bakışta kadının ne yaptığını idrak edemedi. Kadın, yüksek topuklularıyla sallana sallana yürürken tuhaf jest ve mimiklerle Ove'nin evinin ön cephesine bakıyordu.

Ove'nin kaldırımına işeyen şu küçük mankafa köpek ise ayaklarının arasında dolanıyordu.

Sarışın Ot, öfkeyle bir şeyler söylerken gözlükleri burnunun ucuna kaydı. Mankafa köpek, ondan daha yüksek sesle havlayarak karşılık verdi. Sonunda kadının duyularını kaybettiğini düşünen Ove, birkaç metre arkalarında ihtiyatla durdu. İşte o anda kadının jest ve mimiklerinin anlamını çözdü Ove çünkü Sarışın Ot taş atıyordu. Fakat Ove'nin evine değil, kediye.

Kedi, Ove'nin alet kulübesinin uzak köşesinde oturuyordu. Kürkünden geriye kalanların üstünde kan benzeri lekeler vardı. Aptal köpek, kediye dişlerini gösteriyordu. Kedi ona tıslayarak karşılık veriyordu.

"Prens'e tıslamal!" diye bağırdı Ot ve Ove'nin çiçek tarhından bir taş daha alıp kediye doğru fırlattı.

"Evime taş atıyorsan seni bahçene fırlatırım!"

Kadın arkasını döndü ve Ove'yle göz göze geldiler.

"Şu iğrenç yaratık Prens'i tırmaladı!" demeyi başardı kadın en sonunda. Gözlerinden alev fışkırtıyordu. Ove, bakışlarını ona hırlayan aptal köpeğe kaydırdı. Ardından başını çevirip yaralı ama başı dik bir şekilde duran kediye baktı.

"Kedinin de bir yerleri kanıyor. Demek ki durum berabere," dedi Ove.

"Hiç de bile. O pisliği öldüreceğim!"

"Hayır, öldürmeyeceksin," dedi Ove soğuk bir sesle.

Delirmiş komşusu, korkunç senaryoları saymaya başladı.

"Muhtemelen bir sürü hastalığı vardır ve pirelidir!"

Ove önce kediye, sonra Sarışın Ot'a baktı ve başını aşağı yukarı salladı.

"Muhtemelen sen de öylesin ama biz sana taş atmıyoruz."

Kadının alt dudakları titremeye başladı. Güneş gözlüğünü alnına doğru kaldırdı.

"Sen kendine bak!" diye tısladı.

Ove başını salladı ve aptal köpeği işaret etti. Köpek, ayağını ısırmağa çalışıyor ama Ove ayağını sertçe yere vurunca geri kaçıyordu.

“Şu şey site alanında tasmaşız gezdirilmemeli,” dedi Ove sakın bir sesle.

“Peki, şu yaratık ne olacak?” diye haykırdı kadın. Öyle ki Ove kadının burnundan sümük fırlayacağını falan düşündü.

“Sen onu kafana takma,” diye yanıt verdi Ove.

Kendini inanılmaz derecede üstün görürken aynı anda büyük bir hakarete uğramış kişiler gibi bakıyordu kadın.

Aptal köpeği hafifçe hırlayıp dişlerini gösterdi.

“Sokak senin falan zannediyorsun değil mi seni lanet olası deli herif?” dedi kadın.

Ove köpeği işaret etti.

“Bir daha kaldırımıma işerse yerlere elektrik döşeyeceğim,” dedi sükûnetini bozmadan.

“Prens senin iğrenç kaldırımına falan işemedi,” diye karşılık verdi kadın tükürükler saçarak ve yumruğunu kaldırıp Ove’ye doğru iki adım yaklaştı.

Ove yerinden kıpırdamadı.

“Haydi Prens,” dedi kadın köpeğe elini sallayarak.

Ardından işaret parmağını Ove’ye doğru kaldırdı.

“Bunları Anders’e anlattığımda çok pişman olacaksın.”

“Anders’e penceremin önünde takımlarını düzeltmemesini de söyle.”

“Yaşlı bunak,” dedi kadın otoparka doğru ilerlerken.

“Arabası da berbat, bunu da söyle!” diye ekledi Ove.

Kadın ona daha önce hiç görmediği bir işaret yaptı ama Ove anlamını tahmin edebiliyordu.

Ove alet kulübesine doğru döndü ve çiçek tarhının köşesindeki sidiğin izini gördü. Bu öğleden sonra daha önemli işleri olmasaydı o aptal köpekten güzel bir paspas yapardı. Fakat bitirmesi gereken başka işler vardı. Aletlerini koyduğu küçük yere gidip darbeleri matkabını aldı.

Geri döndüğünde kedinin oturduğu yerden ona baktığını gördü.

“Toz olabilirsiniz artık,” dedi Ove.

Kedi yerinden kıpırdamadı. Ove, artık teslim olmuş bir tavırla başını iki yana salladı.

“Hey! Arkadaş değiliz!”

Kedi aynı yerde durmaya devam ediyordu.

“Yüce İsa, seni lanet kedi, az önce sana arka çıkmamın tek sebebi yolun karşısındaki manyaklardan daha fazla nefret etmemdi. Bunu bir marifet falan sayayım deme, bu konuda açık olalım.”

Kedi, temkinli bir ifadeyle duruyordu. Ove sokağı işaret etti.

“Toz ol!”

Kedinin pek de umurunda değildi. Kan içindeki tüylerini yalamaya başladı. Sanki Ove’ye bir anlaşma önerecekmiş gibi bir hali vardı. Ardından yavaşça ayağa kalkıp köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Ove ona bakmadı bile. Doğruca eve girip kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Canına yetmişti. Ove artık ölecekti.

OVE DENEN ADAM KANCA İÇİN DELİK AÇIYOR

Ove en sevdiği pantolonunu ve özel günlerde dışarı çıkarken giydiği gömleği giymişti. Kıymetli bir sanat eserini korumak ister gibi yerleri plastik muşamba ile kapladı. Yerler yeni yapıldığı falan için değil. Kendinizi astığınızda çok fazla kan akmayacağını biliyordu ve toz ya da delme işlemi yüzünden de endişelenmiyordu. Tabureyi tekmelediğinde yerde çıkacak izler değildi çekindiği. Hatta iz yapmasın diye taburenin ayaklarına plastik petler bile yapıştırmıştı. Bütün bu özenle ve zahmetle yapılmış işler, boylu boyunca koridoru, oturma odasını ve mutfağın hatırı sayılır bir kısmını kaplaması, kendi iyiliği için değildi.

Ölümü fark edilir edilmez burada büyük bir gürültü kopacağını ve emlakçıların, cesedi çıkarmak için içeri girecek ambulans görevlilerinden bile önce eve dalacağını tahmin ediyordu Ove. Üstelik bu piç kurularının içeri girmeden önce ayaklarını pas-pasta silmeyeceklerinden emindi. Ove ister ölsün ister yaşasın, evin temizliğine özen gösterecekler iyi ederlerdi.

Ove, tabureyi odanın ortasına koydu. Üzerinde en az yedi kat cila vardı. Ove'nin karısı prensip olarak Ove'nin her altı ayda bir evin bir odasını yeniden boyamasına karar vermişti. Ya da daha kesin bir tabirle, her altı ayda bir evdeki odalardan birinin

renginin değişmesini istemişti yalnızca. Ardından masraflar için bir dekoratör çağırılmış ve Ove'ye dekoratör için ne kadar para ödeyeceğini söylemişti.

Birini kaybettiğinizde en tuhaf şeylerini özlerdiniz. Küçük şeyler. Ove gülümsedi. Aklına karısının uykusunda nasıl döndüğü geldi.

Gidip matkap uçlarının olduğu kutuyu aldı. Bu şeyler delik açmak için en önemli parçalardı. Matkaptan bile daha önemliydi. Seramik fren gibi saçmalıklarla uğraşmak yerine adamakıllı lastikler kullanmak gibi. Herhangi bir konuda fikri olan biri bile bunu bilirdi. Ove, odanın ortasında durdu ve gözüyle yüksekliği şöyle bir ölçtü. Bir uçta karar kılıp matkabın ucuna taktı ve tetiğe basınca matkap homurdanarak döndü. Ove başını iki yana salladı ve doğrusu olmadığına karar verip matkap ucunu değiştirdi. Dördüncü denemesinde tatmin olunca elinde sanki bir revolver varmış gibi matkabı sallayarak oturma odasına yürüdü.

Yine odanın ortasına gelip tavana baktı. İşe başlamadan önce ölçüm yapması gerektiğini fark etti. Bu sayede deliği ortalayabilirdi. Ove'nin en nefret ettiği şey tavanda bir delik açmaya çalışırken hedefin tutturulamamasıydı.

Gidip bir metre aldı. Dört köşeyi de ölçtü ve garanti olsun diye bunu iki kere yaptı. Ardından tavanın tam orta yerine işaret koydu.

Tabureden indi. Odanın etrafında yürüyüp plastik muşambayı kontrol etti. Kapıların kilidini açtı. Böylece onu almaya geldiklerinde kapıyı kırmak zorunda kalmayacaklardı. Kapı gayet kaliteli ve uzunca bir süre daha kullanılabilir durumdaydı.

Takım elbisesinin ceketini üzerine geçirip cebinde zarf olup olmadığını kontrol etti. Son olarak karısının fotoğrafını pencereden dışarıya bakacak şekilde çevirdi. Yapmak üzere olduğu şeyi

görmesini istemiyordu ama bir yandan da fotoğrafı indirmeye gönlü el vermiyordu. Karısı manzarasız bir yere girdiklerinde genelde fenalık geçirirdi. Her zaman “yaşayan bir şeyler” görmeye ihtiyaç duyardı. Aklından o uyuz kedinin karısını rahatsız edebileceği geçti fakat karısı kedileri severdi.

Matkap ile kancayı aldı ve tabureye çıkıp delik açmaya başladı. O esnada zil çaldı, Ove ilk duyduğunda emin olamadığından üzerine düşmeyip işine devam etti. Zil ikinci kez çaldı ve Ove aynı sebepten yine zil sesini yok saydı.

Üçüncü seferde bu defa matkabı durdurup sanki zihin gücüyle kapının ardındakini vazgeçirebilirmiş gibi kapıya baktı ama işe yaramadı. Ove tabureden inip salondan koridora uzanan plastik muşamba üzerinde yürümeye başladı. Sürekli rahatsız edilmeden kendisini öldürmesi mümkün olmayacak mıydı?

“Ne var?” diye hiddetle kapıyı açtı. Uzun ve sıska adam, aldığı tepki karşısında kafasını yavaşça geri çekti.

“Selam!” dedi Hamile Kadın arkasından.

Ove önce kadını, sonra adamı süzdü. Uzun ve sıska adam, yüzünün her köşesinde okunan bir gönülsüzlükle bakıyordu.

“Bu senin için,” dedi Hamile Kadın dostça bir sesle ve mavi bir plastik kutuyu Ove’nin ellerine bıraktı.

Ove şüpheli gözlerle kutuya baktı.

“Kurabiye,” diye açıkladı kadın onu cesaretlendirmek ister gibi.

Ove başını yavaşça salladı.

“Gerçekten de güzel giyinmişsin,” dedi kadın gülümseyerek.

Ove yeniden başını salladı.

Üçü de kapının önünde birilerinin sessizliği bozmasını bekler gibi öylece duruyordu. Sonunda hamile kadın, uzun ve sıska adama baktı ve başını iki yana salladı.

“Ah, lütfen ama... Yüzündeki şu huzursuz ifadeyi siler misin artık?” diye fısıldayıp adamı hafifçe itti.

Adam gözlerini çevirip kadının bakışlarına karşılık verdi ve başını olumlu anlamda salladı. Ardından dönüp Ove’ye baktı. Ove ise kadına bakıyordu. Uzun ve sıska adamın yüzü bir anda ışıldadı.

“İranlıdır, bilirsin. Nereye giderlerse yanlarında yiyecek götürürler.”

Ove, boş bakışlarla ona baktı. Adam bunun üzerine konuşmasına devam edip etmeme konusunda iyice kararsız kaldı.

“Bilirsin... Bu yüzden İranlılar ile iyi anlaşırım. Yemek pişirmeyi severler ve ben...” diye devam etti tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle.

“...yemeyi severim,” diye sözlerini tamamladı.

Parmaklarıyla havada bateri çalmayı ister gibi baktı fakat yabancı hamile kadına doğru dönünce bunun muhtemelen kötü bir fikir olabileceğini düşündü.

“Yani?” dedi Ove bıkkın bir sesle.

Kadın ellerini gerdikten sonra karnının üzerine koydu.

“Komşu olacağımız için kendimizi tanıtmak istedik sadece...”

Ove kısaca başını salladı.

“Peki, güle güle.”

Kapıyı kapamaya çalıştı ama kadın elini uzatıp ona engel oldu.

“Ayrıca karavanımıza yardım ettiğin için de teşekkür etmek istiyoruz. Çok nazıksın!”

Ove homurtular eşliğinde gönülsüzce kapıyı açık tutmaya devam ediyordu.

“Bu teşekkür edilecek bir şey değil,” dedi.

“Hayır, yaptığın çok güzel bir şeydi,” diye karşı çıktı kadın.

“Hayır, demek istediğim bana bunun için teşekkür etmenize gerek yok, yetişkin bir adam zaten bir karavanı geri geri nasıl çıkaracağını bilmelidir,” diye yanıtladı Ove ve pek de etkilenmemiş bakışlarını, Ove’nin son sözlerinin hakaret olup olmadığını kendi içinde tartışan uzun ve sıska adama dikti. Ove, adamın kararsızlığına yardım etmemeye karar verdi. Geri çekilip bir kez daha kapıyı kapamaya çalıştı.

“Adım Parvaneh!” dedi ayağını kapının eşiğine koyan kadın.

Ove önce ayağa, sonra ayağın bağlı olduğu bedene sanki ne yaptığına anlam veremiyormuşçasına baktı.

“Ben Patrick!” dedi uzun ve sıska adam.

Ne Parvaneh ne de Ove onun farkındaymış gibi görünüyordu.

“Hep böyle soğuk musundur?” diye sordu Parvaneh merakını gizlemeden.

Ove hakarete uğramış gibi kadına baktı.

“Ben soğuk falan değilimdir.”

“Biraz soğuk bir halin var.”

“Hayır, yok.”

“Ah, haklısın. Her bir sözcüğün âdeta bizi sevgiyle kucaklıyor zaten,” diye karşılık verdi kadın aslında hiç de öyle demek istemediği halde.

Ove kapının kolunu bıraktı ve elindeki kutuya baktı.

“Pekâlâ, Arap kurabiyesi öyle mi?” diye mırıldandı.

“Pers,” diye düzeltti kadın.

“Ne?”

“Pers, Arap değil. Ben İranlıyım, bilirsin hani, orada Arapça değil, Farsça konuşurlar.”

“Fasa fiso mu konuşurlar? Tamam şimdi anlaşıldı,” diyerek kadına hak verdi Ove.

Kadın gülünce Ove hazırlıksız yakalandı. Sanki gülüşüne karbonat katılmıştı ve biri hızlıca onu savurup etrafa beyaz tozlar saçılmasına neden olmuştu. Gri çimento ve kaldırımların rengine uymayan bir gülüştü bu. Düzensiz, haşarı ve kurallara aykırı.

Ove bir adım geri çekildi. Ayağı eşiğin yanındaki bantlara takıldı. Ayağını kurtarmak için hamle yaptığında ise plastik muşambanın kenarları kalkıp yırtıldı. Bu defa ayağını hem banttan hem plastikten kurtarmak isterken hafifçe sendeledi ve muşamba daha fazla kalktı. Ove kızgın bir şekilde yeniden dengesini sağladı. Muşambadan kalan parçayla beraber sakinleşmeye çalıştı. Kapı koluna yapışıp uzun ve sıska adama bakarken çabucak konuyu başka yöne çekmeyi denedi.

“Peki, sen neler yapıyorsun?”

Hafif bir şaşkınlık içindeki adam omuz silkti ve gülümseyerek yanıt verdi.

“Ben bir IT danışmanıyım.”

Ove ve Parvaneh senkronize yüzücüler gibi aynı anda başlarını iki yana salladılar. Ove bir anlığına kadından daha az nefret ettiğini düşünür gibi olsa da bunu kendine kabul ettirmekte başarılı olamadı.

Uzun ve sıska adam bunlardan habersiz görünüyordu. Yüzünde merak dolu bir ifadeyle bir gerilla liderinin AK-47 tüfeğini tutuşu gibi elindeki matkaba sımsıkı yapışmış olan Ove'ye baktı.

Değerlendirmesini yapar yapmaz hafifçe öne doğru eğilip Ove'nin evinin içine şöyle bir baktı.

“Sen neler yapıyorsun?”

Ove, karşısındaki adam sanki o anda ne yaptığını sormuş gibi yanıtladı.

“Delik açıyorum,” dedi sertçe.

Parvaneh, bir an dönüp kocasına baktı ve gözlerini devirip sanki bu adamın genlerinin hayatta kalmasına yardım edeceği için üzülyormuş gibi kararsız kalmış gözlerle şiş karnına baktı. Ove, kısa bir anlığına da olsa ona acır gibi oldu.

“Ah, anlıyorum,” dedi uzun ve sıska adam, başını sallayarak onayladı.

Ardından yine başını uzatıp zemini tamamen plastik muşambayla kaplı eve baktıktan sonra yüzünde sırtır gibi bir gülümsemeyle Ove’ye baktı.

“Sanki birini öldürmek üzereymişsin gibi gözüküyor!”

Ove sesini çıkarmadan onu inceledi. Uzun ve sıska adam boğazını temizleyip bu defa daha isteksiz bir tavırla konuşmaya devam etti. “Yani tıpkı *Dexter*’dan bir bölüm gibi,” dedi yüzünde giderek özgüveni düşen bir gülümsemeyle. “Bir katilin cinayetler işlediği bir televizyon dizisi,” diye ekledi ve başını eğip ayağıyla Ove’nin kaldırımını hafifçe dürtmeye başladı.

Ove, adamın söylediklerinde ciddi olup olmadığını merak ederek başını hafifçe salladı.

“Yapmam gereken işler var,” dedi ters bir şekilde ve bakışlarını Parvaneh’e çevirirken kapı kolunu daha sert kavradı.

Parvaneh, yanındaki kocasını hafifçe dürttü. İşareti alan adam önce Parvaneh’e baktı ve ondan aldığı cesaretle Ove’ye döndü.

“Şey, buraya gelmemizin asıl sebebi senden birkaç şey ödünç almak istememiz...”

Ove kaşlarını merakla kaldırdı.

“Hangi şeyler?”

Uzun ve sıska adam boğazını temizledi.

“Bir merdiven ve eliyın anahtarı.”

“Alyan anahtarı olmasın?”

Parvaneh başıyla onayladı. Uzun ve sıska adamın yüzü şaşkınlıkla buruştu.

“Eliyin anahtarı değil miydi o?” diye sordu.

Ove ve Parvaneh aynı anda, “Alyan anahtarı,” diye onu düzeltti.

Parvaneh başını hevesle sallayıp Ove’yi işaret etti. “O da öyle olduğunu söylüyor!”

Uzun ve sıska adam duyulması güç bir şeyler mırıldandı.

“Sen hemen ‘vaaay, eliyin anahtarı’ diye atladın oysa,” diye alaylı bir şekilde kocasını taklit etti Parvaneh.

Patrick gücenmişe benziyordu.

“Ben o şekilde söylemedim.”

“Aynen öyle söyledin!”

“Söylemedim!”

“Evet, aynen ÖYLE söyledin!”

“HAYIR!”

Ove bakışlarını bir kadına, bir adama çeviriyordu.

“Öyle söyledin!” dedi birisi.

“Sen öyle düşünüyorsun!” dedi öbürü.

“Herkes doğrusunu böyle söyler!”

“Çoğunluk her zaman haklı değildir!”

“Google’a mı sorsak yoksa?”

“Neden olmasın? Google’a sor! Wikipedia’ya sor!”

“Bana telefonunu ver.”

“Kendi telefonunu kullan!”

“Ah! Beni bununla uğraştırma pislik!”

“Bunu duyduğuma çok üzıldüm!”

Ove, bozuk radyatörler gibi ısığa benzer sesleriyle birbirine bağırır çiftin devam eden tartışmasını izliyordu.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldandı.

Parvaneh, kanatlı bir böcek gibi sesler çıkararak kocasının taklidini yapıyordu. Hem Ove’yi hem de kocasını çıkardığı seslerle sinir etmeyi başardı. Ove artık onlardan umudunu kesti.

Koridora dönüp ceketini astı ve matkabı bırakıp yanlarından geçerek aletlerini koyduğu küçük kulübesine gitti. İkisinin de onu fark etmediğinden emindi. Arkasından hâlâ dalaştıklarını duyuyordu. Bir süre sonra elinde merdivenle geri döndü.

“O zaman gidip adama yardım et Patrick!” diye bağırdı Ove’nin yaklaştığını fark eden Parvaneh.

Uzun ve sıska adam sendeleyerek Ove’ye doğru birkaç adım attı. Ove ona bakarken zihninde şehirlerarası uzun yol otobüsü süren bir körün görüntüsü zihninde canlandı. O sırada kısacık yokluğunda birinin daha arazisini işgal ettiğini fark etti.

Sokağın aşağısında oturan Rune’ün karısı Anita, tasasız gözlerle olanları izliyordu. Ove, kadının, onları izlediğini inkâr edeceğine karar verdi ve onunla yapacağı herhangi bir konuşmanın kadını cesaretlendirmekten öteye gitmeyeceğini düşündü. Zaten daha bu adam ve karısının sonu gelmez alyan anahtarı kavgasından kurtulamamıştı.

“Ah, herkes buradaymış,” diye düşüncesizce konuşmaya başladı kadın.

“Bu aletleri ne için kullanacaksınız?” diye sordu Ove en sonunda.

“Buraya getirmeden önce parçalarına ayırdığımız bir IKEA gardırobunu monte etmek için kullanacağız. Maalesef eliyin anahtarımı nereye koyduğumu hatırlamıyorum,” diye yanıt verdi uzun ve sıska adam. Yüzünde herhangi bir utancın izi bile okunmuyordu.

Ove merdivene baktı.

“Ve bu dolap çatıda, öyle mi?”

Gülmesini tutamayan Patrick başını iki yana salladı. “Ah, ne demek istediğini anlıyorum. Merdiveni, sıkışan üst kat penceresini açmak için kullanacağız.”

“Yani pencereyi bu defa dışarıdan açmaya çalışacaksın öyle mi?” diye sordu Ove merakla.

Uzun ve sıksa adam başını sallayıp beceriksiz hareketlerle merdiveni aldı. Ove bir an bir şey söyleyecekmiş gibi durdu fakat vazgeçip Parvaneh’e döndü.

“Peki, gerçekte neden buradasınız?”

“Moral destek,” diye kıkırdadı kadın.

Ne Ove ne de kadının kocası yanıttan tatmin olmuşa benziyordu.

Ove gönülsüzce de olsa bakışlarını hâlâ oradan ayrılmamış olan Rune’ün karısına kaydırdı. Onu son gördüğünden bu yana yıllar geçmiş gibi hissetti. Ya da daha doğrusu ona doğrudan bakalı... Yaşlanmıştı.

“Evet?” dedi Ove kadına.

Rune’ün karısının yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve ellerini beline koydu.

“Ove seni rahatsız etmek istemezdim ama bizim radyatörler çalışmadığı için geldim. Artık hiç ısıtmıyorlar,” dedi kadın ve gülümseyip sırayla Ove, uzun ve sıksa adam ile Parvaneh’e baktı. Parvaneh ve kocası da kadına gülümseyerek karşılık verdi. Ove kol saatine baktı.

“Bu sokakta oturan hiç kimsenin çalışacak bir işi yok mu artık?” diye sordu.

“Ben emekliyim,” dedi Rune’ün karısı neredeyse mahcup bir ifadeyle.

“Ben de hamilelik izindeyim,” dedi gururla karnını okşayan Parvaneh.

“Ben IT danışmanıyım,” dedi uzun ve sımsıkı adam iftiharla.

Ove ve Parvaneh yine senkronize şekilde başlarını iki yana salladılar.

Rune’ün karısı söze girmek için ikinci kez girişimde bulundu.

“Bence sorun radyatörler olabilir.”

“Bir yerleri mi kanadı?” diye karşılık verdi Ove.

Kadın başını iki yana salladı ve meraklı gözlerle Ove’ye baktı.

Ove gözlerini devirdi.

“Ove!” Parvaneh, okuldaki kadın öğretmenler gibi kükre-yerek Ove’yi azarladı. Ove bakışlarını ona çevirdi. Göz göze geldi. “Kaba olmayı bırak,” diye emretti kadın.

“Sana kaba olmadığımı söyledim!”

Kadın bir an bile gözlerini ondan kaçırmadı. Ove homurdanarak az önce kapı eşiğinde dikildiği yere gitti. Artık neredeyse sınırına gelmişti. Tek istediği ölebilmektir... Neden bu manyak insanlar buna saygı göstermiyorlardı?

Parvaneh, cesaret verici bir şekilde Rune’ün karısının koluna dokundu.

“Ove’nin radyatörlerinizle ilgili size yardım edebileceğinden eminim.”

“Bu çok nazıkçe bir davranış Ove,” dedi gözleri sevinçle parlayan Rune’ün karısı.

Ove ellerini ceplerine koydu. Eşikteki kırık plastiği tekmeledi.

“Kocan bu tarz ev işlerini yapabilecek bir adam değil mi?”

Rune’ün karısı başını üzgün bir tavırla iki yana salladı.

“Hayır, Rune son zamanlarda çok hastalandı. Alzheimer diyorlar. Artık tekerlekli sandalyede. Birazcık zor olu...”

Ove başını hafifçe aşağı yukarı salladı fakat karısının ona binlerce kez tekrarladığı ama hep unuttuğu şeyi hatırlayınca aceleyle sözlü olarak da yanıt verdi.

“Peki peki,” dedi sabırsızlıkla.

“Gidip tıkalı radyatörleri açarsın değil mi Ove?” dedi Parvaneh.

Ove sert bir karşılık verip vermemek için kararsız bir şekilde kadına baktı ama vazgeçip bakışlarını yere indirdi.

“Yoksa çok şey mi istiyoruz?” diye sorup ellerini karnının üzerinde birleştirdi.

Ove başını iki yana salladı.

“Radyatörler tıkanmaz, hava kabarcıklarını boşaltırsın sadece... *Tanrım.*”

Kafasını kaldırıp hepsine şöyle bir baktı.

“Daha önce hiç bir radyatör açtınız mı?”

“Hayır,” dedi Parvaneh yerinden kıpırdamadan.

Rune’ün karısı kaygılı bir ifadeyle uzun ve sıska adama baktı.

“Ne konuştukları hakkında en ufak fikrim bile yok,” dedi uzun ve sıska adam Rune’ün karısına bakarak.

Rune’ün karısı teslim olmuş bir ifadeyle başını salladı ve yeniden Ove’ye döndü.

“Eğer zahmet olmayacaksa gelip bakman harika olurdu...”

Ove olduğu yerde kıpırdamadan durdu.

“Site Sakinleri Birliği’nde darbe yapmadan önce bunu düşünmeliydin,” dedi sessizce ve kelimelerini saklamak için ara sıra öksürdü.

“Neden önce?” diyor Parvaneh.

Rune’ün karısı boğazını temizledi.

“Ama sevgili Ove, darbe olmadı ki...”

“Oldu,” dedi Ove somurtarak.

Rune’ün karısı yüzünde utangaç bir gülümsemeyle Parvaneh’e baktı. “Senin anlayacağın Rune ve Ove’nin arası her zaman harika değildi. Rune hastalanmadan önce Site Sakinleri Birliği’nin başkanıydı. Ondan önceki başkan ise Ove’ydi. Rune seçildiğinden beri Ove ve Rune’ün münakaşa ettiğini söyleyebilirim.”

Ove işaret parmağını Rune’ün karısına uzattı.

“Darbe! Darbe yaptılar işte!”

Rune’ün karısı, Parvaneh’e bakıp başını salladı.

“Evet, toplantı öncesi Rune sitedeki ısıtma sistemini değiştirmeye ilgili oyları saydı ve Ove...”

“Rune ısıtma sistemlerinden ne anlar ki? Ha?” diye çılgığı basan Ove, Parnaveh’in bakışıyla karşılaşınca yeniden düşünüp kafasındakileri bir sonuca bağlamak için konuşmaya devam etmemeye karar verdi.

Rune’ün karısı onu başıyla onayladı.

“Belki de haklısın Ove. Ama bir önemi yok. O çok hasta artık.” Alt dudağı titredi. Sonunda kendini toparlayıp boynunu bükmekten vazgeçerek boğazını temizledi.

“Devlet onu benden alıp bir bakımevine nakledecekmiş, öyle diyorlar,” demeyi başardı sonunda.

Ove yine ellerini cebine koyup bu defa kararlı bir şekilde kapı eşiğine doğru yürüdü. Bu kadarı da fazlaydı artık.

Tam da o anda uzun ve sıska adam ortamı yumuşatmak için konuyu değiştirmeye karar verdi ve Ove’nin koridorunu işaret etti.

“Bu nedir?”

Ove dönüp bir kısmı açıkta kalmış, plastik muşambayla örtülü zemine baktı.

“Sanki yerde lastik izleri varmış gibi görünüyor. Yoksa evde bisiklet mi sürüyorsun?” dedi. Parvaneh, kocasının görmesini engellemek için geriye doğru birkaç adım atan Ove’yi dikkatle gözlemliyordu.

“Öyle bir şey yok.”

“Ama görüyorum...” dedi kafası karışan uzun ve sıksa adam.

“Ove’nin karısı Sonja, o...” diye dostça bir ifadeyle söze girmeye çalıştı Rune’ün karısı ancak daha ağzından Sonja ismi çıkar çıkmaz ona doğru dönen Ove’nin öfkeli gözleriyle karşılaştı.

“Bu kadarı yeter! KAPA ÇENENİ!”

Hepsi bir anda sustu ve elleri titreyerek içeri giren Ove, kapıyı arkasından hızla çarptı.

Ove, içeriden Parvaneh’in Rune’ün karısına fısıltıyla onun neden böyle tepki gösterdiğini ve karısına ne olduğunu sorduğunu duyabiliyordu. Rune’ün karısı kaygılı bir sesle yanıt verdi: “Ah, eve gitsem iyi olur. Ove’nin karısıyla ilgili meseleyi unut gitsin. Benim gibiler çenelerini tutmayı bir türlü beceremezler...”

Ove, kadının zoraki gülüşünü ve uzaklaşan ayak seslerini duydu. Bir süre sonra Parvaneh ve kocası da oradan ayrıldı.

Ove koridorda sessizlikle baş başa kaldı.

Tabureden kayar gibi oldu. Elleri sanki soğuk suda bekliyormuş gibi titriyordu. Kalbi güm güm atıyordu. Bugünlerde nedense bu daha sık başına geliyordu. Alabora olmuş akvaryumda bir balık gibi nefes almakta güçlük çekiyordu. Şirket doktoru ona durumunun kronik olduğunu ve kendini fazla üzmemesini söylemişti. Söylemesi kolaydı tabii...

“En iyisi eve gidip dinlenmen,” demişti patronu isteyken. “Kalbin sana oyunlar oynuyor,” deyip “erken emeklilik” vermişlerdi. Ove ise bunu “tasfiye” olarak değerlendirmişti. Otuz yıl aynı işi yaptıktan sonra böyle olmuştu.

Ove elinde matkapla nabzı sanki şakaklarında atıyormuş gibi hissederek taburenin üzerinde daha ne kadar kalabileceğinden emin olamadan oturdu. Ön kapının yanındaki duvarda, Ove ve karısı Sonja'nın neredeyse kırk yıllık bir fotoğrafı duruyordu. O zamanlar İspanya'ya bir otobüs turuna katılmışlardı. Karısı bronzlaşmış teni ve kırmızı elbisesiyle çok mutlu görünüyordu. Ove ise hemen yanında durmuş, karısının elinden tutuyordu. Oturup yaklaşık bir saat boyunca o fotoğrafa baktı ve karısını ne kadar özlediğini, elini bir kez daha tutabilmeyi ne kadar istediğini düşündü. Sonja ne zaman işaret parmağını Ove'nin avucunun içine saklasa, Ove bu dünyada yapamayacağı hiçbir şey olmadığını düşünürdü. En çok da bunu özliyordu.

Yavaşça ayağa kalkıp oturma odasına gitti. Yine tabureye çıktı ve bu defa bir kerede deliği açıp kancayı taktı.

Ardından tabureden inip yaptığı işi kontrol etti.

Koridora gidip ceketini giydi ve zarfı bir kez daha cebinde hissetti. Tüm lambaları kapatmış, kahve fincanını yıkamış ve oturma odasına bir kanca yerleştirmişti. Artık her şey tamamdı...

Koridordaki kurutma makinesinin üstünde duran ipi indirdi. Elinin tersiyle nazikçe karısının mantolarını son bir kez okşadı. Oturma odasına geçip halata bir ilmek attıktan sonra kancaya takıp halatı boynuna geçirdi.

Tabureyi tekmeledi.

Gözlerini kapattığı anda vahşi bir hayvanın, pençeleriyle boğazını sıktığını hissetti.

BİR ZAMANLAR OVE OLAN ADAM VE BABASININ ESKİ AYAK İZLERİ

Sonja kadere inanırdı. Hayat boyunca yürüdüğünüz tüm yollar sizin için belirlenmiş olan şeye çıkar, derdi. Ove elbette ki o ne zaman böyle söylemeye başlasa ya homurdanarak bir tornavida arıyor ya da başka bir ayrıntıya söyleniyor olurdu. Fakat karısının bu söylediklerine hiç karşı çıkmazdı. Belki karısı için kaderi yalnızca bir “şey” idi. Ancak Ove’nin kaderi “bir insan” idi.

On altı yaşında yetim kalmak tuhaftır; yerlerine koyacağın birilerini bulamadan bütün aileni kaybetmek. Yalnızlığın çok özel bir çeşididir.

İşine bağlı ve çalışkan Ove, demiryollarındaki iki haftalık çalışma borcunu tamamladığında yaptığı işi sevmiş ve buna kendisi de şaşırmıştı. Bu işte kesin bir özgürlük vardı. Bir şeylere kendi elleriyle dokunup çabalarının meyvesini görmek... Ove’nin okulla bir sorunu yoktu ama okula gitmenin pek de anlamlı olmadığını düşünüyordu. Matematiği çok severdi ve sınıf arkadaşlarından en az iki akademik yıl daha ilerideydi. Dürüst konuşmak gerekirse diğer konularla pek de ilgilenmiyordu.

Fakat bu iş tamamen farklı, ona çok daha fazla uyan bir şeydi.

Son mesaisi bitip gün sona erdiğinde üzgündü. Yalnızca okula dönmek zorunda olacağı için değil, hayatını nasıl kazanacağını bilmediği için de hüzünlenmişti. Babası birçok yönden harika bir insandı ama kabul etmesi gerekirdi ki ona döküntü bir ev, eski bir Saab ve çentikli bir kol saati dışında bir şey bırakmamıştı. Kiliseden gelecek yardımları tamamen seçenek dışında bırakmıştı ve Tanrı da bu konuda açık olsa iyi ederdi.

“Anne ve babamı gerçekten de benden almak zorunda idiyisen kahrolası paran da sende kalsın!” diye bağırırmıştı Ove soyunma odasında üstünü değiştirirken.

İş elbiselerini değiştirip Tanrı’nın kendisini duyup duymadığını asla bilemeden odadan çıktığında yönetim ofisinden bir adamın onu beklediğini gördü.

“Ove?” dedi adam.

Ove başını sallayarak onu onayladı.

“Müdür Bey son on beş gün boyunca çıkardığın harika iş için teşekkürlerini sunuyor sana,” dedi adam.

Ove, “Teşekkür ederim,” deyip gitmeye yeltendi.

Adam o sırada elini Ove’nin omzuna koyarak onu durdurdu.

“Müdür Bey kalıp çıkardığın harika işe devam etmeyi isteyip istemediğini merak ediyordu.”

Ove olduğu yerde durup sessizce adama baktı. Şaka yapıp yapmadığını anlamak istiyordu. Sonunda başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Yanından uzaklaşırken adam arkasından bağırdı:

“Müdür Bey senin, babana benzediğini söylüyor!”

Ove dönüp tekrar bakmadı ama yürümeye devam ederken vücudu gururla dikleşmişti.

Böylece babasının yerini almış oldu. Her zaman sıkı çalıştı ve ne şikâyet etti ne de bir gün hastalandı. Aynı vardiyada çalış-

şan ondan yaşlı adamlar, Ove'yi biraz sessiz ve tuhaf bulurlardı. Onlarla hiçbir bira partisine katılmamıştı ve kadınlarla da pek ilgilenmiyor gibi gözükiyordu ki bu Ove'yi iş arkadaşlarının gözündeki daha da tuhaf kılıyordu. Fakat ondan bir şey istendiğinde daima yardım etmek için orada olurdu ve asla geri adım atmazdı. İsteyen herkese yardım eder, vardiyasını onunla değiştirmek isteyeneye asla ses çıkarmaz ve kabul ederdi. Öyle ya da böyle iş arkadaşlarının hemen hepsinin Ove'ye bir ya da iki iyilik borcu olmuştu. Böylece bu tuhaf genci aralarına kabul etmişlerdi.

Aşırı yağmurlu bir gece, demiryollarında iş için kullandıkları eski kamyon kasaba dışında bozulup Ove aracı yalnızca bir tornavida ve yarım rulo bantla tamir etmeyi başardığında yaşlı işçiler Ove'nin normal olduğuna karar vermişlerdi.

Akşamları sosis ve patates haşlayan Ove, yemeklerini mutfak penceresinden dışarıyı izleyerek yer ve ertesi sabah yine işe giderdi. Rutinini ve ne beklediğini bilmeyi hep sevmişti. Babasının ölümünden beri, yapması gerekenleri yapan insanlar ile sorumluluklarından kaçanları birbirinden daha iyi ayırt etmeye başlamıştı. Ove giderek daha az konuşan bir insana dönüşüyordu.

Hiç arkadaşı yoktu. Dolayısıyla düşmanı da yoktu, Tom hariç. Ustabashılığa terfi ettikten sonra Ove'nin hayatını zorlaştırmak için eline geçen her fırsatı kullanıyordu bu adam. En ağır ve pis işleri ona yaptırıyor, sık sık bağırıp kahvaltıda sataşıyor, vagon altlarını kontrol ettirip güvenliksiz makaslara gönderiyordu. Ove ne zaman kendini tam zamanında raylardan atmayı başarsa Tom yüksek sesle gülüp, "Dikkat et yoksa sonun senin yaşlı adam gibi olacak!" derdi.

Ove başını eğer ve çenesini kapalı tutmayı seçerdi. Kendisinin iki katı irilikte bir adama meydan okumanın bir âlemi yoktu. Her gün işe gitti ve hep adaletli davrandı. Mesai arkadaşları ona,

“Konuşmayı sevmeyenler dışarıda da konuşulanları yumurtlamazlar,” demişti bir öğleden sonra. Ove başını sallamakla yetinmişti.

Babasının cenazesinin üzerinden neredeyse iki yıl geçmiş, Ove on sekiz yaşına henüz girmişti. Tom, vagonlardan birindeki kasadan para çalarken yakalandı. Onu gören tek kişi Ove olmuştu ve o anda vagonda ikisinden başka kimse yoktu. Her ikisi de müdürün huzuruna çağrıldığı anda hemen herkes suçlunun Ove olmadığından emindi. Elbette ki Ove suçlu değildi.

Ove, yönetim odasının olduğu koridordaki ahşap bir bankta oturmuş bekliyordu. Ofis kapısı açılana kadar on beş dakika boyunca beklemişti. Kapı açıldı ve Tom içeriden yumrukları sıkılı halde çıktı.

Ove’nin gözlerinin içine bakmaya devam etti ama Ove çıkanın kim olduğunu gördükten sonra yine başını eğmiş ve ofise girene kadar bir daha kaldırmamıştı.

İçeride ciddi görünümlü adamlar vardı. Müdür, sinirden yerinde durmadığını belli etmek için ofiste volta atıyordu. Adamın yüzü kıpkırmızıydı.

“Oturmak ister misin?” diye sordu içerideki takım elbiseli adamlardan birisi.

Ove başını kaldırdığında gördüğü kişiyi tanıdı. Babası bir keresinde onun arabasını tamir etmişti: Büyük motorlu, mavi bir Opel Manta. Adam, Ove’ye arkadaşlarının arasında olduğunu ima eder şekilde dostça gülümseyip odanın ortasındaki sandalyeyi işaret etti.

Ove başını iki yana salladı. Opel Manta’nın sahibi adam anlayışla başını sallamakla yetindi.

“Tamam o zaman. Öncelikle bunun bir formalite olduğunu söylemek isterim Ove. Kimse parayı senin aldığına inanmıyor. İhtiyacımız olan tek şey parayı kimin aldığını söylemen.”

Ove yine başını eğip yeri incelemeye başlamıştı. Aradan yarım dakika geçti.

“Ove?”

Ove yanıt vermedi. Müdürün sert sesi odada yankılanmıştı. “Soruya cevap ver Ove!”

Ove sessizce yere bakmaya devam etti. Adamların kafası karışmıştı.

“Ove... soruya cevap vermek zorunda olduğunu anlıyorsun değil mi? Parayı sen mi aldın?”

“Hayır,” dedi Ove sesi titremeden.

“O halde kim aldı?”

Ove yeniden sustu.

“Soruya cevap ver!” diye emretti müdür.

Ove başını kaldırdığında müdürün direkt olarak ona bakışını gördü.

“Başkalarının yaptıklarını diğerlerine yetiştiren birisi değilim ben,” diye yanıtladı Ove.

Odaya bir anda sessizlik çökmüş ve kimse bu sessizliği birkaç dakika boyunca bozmamıştı.

“Anlaman lazım Ove... Bize kimin yaptığını söylemezsen ve senin yaptığını söyleyen birkaç şahit ortaya çıkarsa... O zaman parayı senin çaldığın sonucuna varmak zorunda kalacağız,” dedi müdür bu defa dostça bir sesle.

Ove başını sallayarak onayladı ama tek kelime daha etmedi. Müdür bir an onun blöf yapıp yapmadığını anlamak için Ove’yi inceledi. Çocuğun ifadesi kaskatıydı. Müdür yüzünde gaddar bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı.

“O halde gidebilirsin.”

Ove odadan çıktı.

Tom yaklaşık on beş dakika önce ofisteyken bütün suçu Ove'nin üzerine atmış, öğleden sonra ustabaşının gözüne girmek isteyen iki genç işçi ise yaşlı adamı onaylayıp Ove'yi parayı alırken gözleriyle gördüklerini iddia etmişlerdi. Ove tek kelime dahi etseydi işler derhal Tom'un aleyhine dönerdi fakat Ove yalnızca susmuştu. Ertesi sabah ustabaşı, Ove'ye dolabını boşaltmasını ve müdüre gitmesini söyledi.

Soyunma odasında Tom ona doğru yaklaşp, "Hırsız," diye fısıldayarak alay etti.

Ove başını bile kaldırmadan yanından geçip gitti.

Soyunma odasının öte tarafından, "Hırsız! Hırsız! Hırsız!" diye tempo tutmaya başladı önceki gün Ove'nin aleyhinde şahitlik yapan genç işçilerden birisi. Vardiyadaki yaşlı işçilerden biri gencin kulağına doğru bir tokat yapıştırınca sesi hemen kesildi.

Tom, arkasından şeytani bir sesle, "HIRSIZ!" diye öyle bir haykırdı ki adamın sesi günler sonra bile Ove'nin kulaklarında çınladı.

Ove o sabah nefessiz kalmış bir halde kendini dışarı attı ve derin bir nefes aldı. Öfkeliydi ama öfkesinin sebebi arkasından hırsız diye bağrırmaları değildi. Başkalarının ona nasıl seslendiğini önemsemeyen biriydi o. Fakat onu asıl öfkeliendiren şey, babasının ömrü boyunca yaptığı işi kaybetmesiydi. Göğsünün içi körük gibi yanıyordu.

Elinde kıyafet bohçasıyla son kez demiryolları ofisine yürüdüktan sonra hayatı üzerine düşünecek çok fazla vakti olmuştu. Orada çalışmayı hep sevmişti; adamakıllı uğraşlar, sağlam aletler ve gerçek bir iş. Bu mesele yüzünden polis üzerine düşenleri yaptıktan sonra başka bir yere yerleşip eski işine benzer bir iş bulmaya karar vermişti. Belki de hayal ettiğinden de uzağa taşınmak zorunda kalacaktı. Özellikle de suç kaydı sebebiyle

mümkün merteye daha az dikkat çekeceği, yeni bir başlangıç yapabileceği, uzakta bir yere gitmesi gerekecekti. Onu burada tutan hiçbir şey olmadığını fark etmişti. Ancak yine de insanları ispiyonlayan bir adam olmamıştı. Böyle bir sebepten ötürü işini kaybettiği için babasının bir araya geldiklerinde onu affedeceğini ümit ediyordu.

Siyah, dar etekli ve gözlüklü, orta yaşlı bir kadın onu ofise çağırana kadar yaklaşık kırk dakika boyunca ahşap bir bankta oturup beklemişti Ove. İçeri girdiklerinde kadın kapıyı arkasından kapatıp gitti. Ove olduğu yerde elinde iş kıyafetleriyle öylece duruyordu. Müdür ise ellerini masanın üstünde birleştirmiş, oturduğu yerden Ove'ye bakıyordu. İki adam birbirlerini sanki müzeli, nadide bir eseri inceler gibi kuşkuyla incelediler.

“Parayı alan Tom’du,” dedi müdür.

Ne soru sormuştu ne de Ove cevap vermişti. Müdür başını aşağı yukarı salladı.

“Fakat senin ailenin erkekleri ispiyoncu değiller.”

Bu da bir soru değildi ve Ove buna da bir cevap vermemişti.

Müdür bir kez daha başını aynı şekilde salladı. Gözlüğünü takıp önündeki kâğıt yığınının eğildi ve sanki Ove uçup gitmiş gibi önündeki kâğıtlara bir şeyler yazmaya başladı. Ove olduğu yerde o kadar uzunca bir süre kıpırdamadan beklemişti ki neredeyse müdürün onun varlığından habersiz olduğunu zannetmeye başlamıştı. Müdür sonunda kafasını kaldırdı.

“Evet?”

“İnsanlar söylediklerinden değil, yaptıklarından ibarettir,” dedi Ove.

Müdür yüzünde şaşkın bir ifadeyle Ove'ye baktı. Bu cümle, iki yıldır demiryolu deposunda çalışan Ove'nin orada çalışmaya başladığından beri kurduğu en uzun cümle olmuştu. Dürüst olmak

gerekirse Ove bile bu cümleinin nereden çıktığını bilmiyordu, yalnızca söylemek zorunda hissetmişti kendini.

Müdür kafasını yeniden önündeki kâğıt yığınınına gömdü. Üzerine bir şeyler yazdığı kâğıdı masanın ucuna doğru itti ve Ove'ye imzalaması gereken yeri gösterdi.

“Bu kâğıtta işten gönüllü olarak ayrıldığın yazıyor,” dedi. Ove kâğıdı imzaladı ve yüzünde tek bir kas bile oynamadan tekrar ayakta dikildi.

“İçeri gelmelerini söyleyebilirsiniz artık. Hazırım.”

“Kime?” diye sordu müdür.

“Polislere,” dedi Ove.

Müdür başını hızlıca iki yana salladı ve yine evraklara gömülüp bir şeyler aramaya başladı.

“Sanırım bu dağınıklıkta iki şahidin ifadesi kaybolmuş.”

Ove ne cevap vereceğini bilemeden kalakalmıştı. Müdür bu defa başını bile kaldırmadan elini salladı ve gitmesini işaret etti.

“Çıkabilirsin.”

Ove dönüp koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Kendini hafiflemiş hissediyordu. Ön kapıdan çıkacağı sırada, onu ofise çağıran kadın enerjik adımlarla önünü kesti ve itiraz etmesine fırsat vermeden eline bir kâğıt tutuşturdu.

“Müdür Bey, uzun yol trenlerinde gece temizlikçisi olarak işe alındığınızı bildirmemi istedi. Yarın bunu ustabaşına rapor et,” dedi sert bir ifadeyle.

Ove önce kadına, sonra elindeki kâğıda baktı. Kadın ona doğru yaklaştı.

“Müdür Bey’in bir mesajı daha var, dokuz yaşındayken o cüzdanı almadığını da biliyor. Prensipleri olan bir adamın oğlunu, yine prensipleri olduğu için sokağa atmak utanç verici bir şey olurdu doğrusu.”

Böylece Ove bir gece temizlikçisi olmuştu ve eğer bu iş olmasaydı, o sabah vardiyasına geldiğinde kırmızı ayakkabılı, altın broşlu ve parlak, kahverengi saçlı o kızı hiçbir zaman görmeyecekti. Daha sonraları, sanki göğsünün içinde birileri çıplak ayakla koşuyormuş gibi hissettiği o anı anlattığında artık karısı olan o kadın her seferinde gülümseyecekti.

Karısı sık sık, “Tüm yollar kaderin sizin için çizdiği şeye çıkar,” derdi. Belki de karısının bahsettiği “şey” buydu.

Fakat Ove’nin tüm yolları “şey”e değil, bir “insan”a çıkıyordu.

OVE DENEN ADAM BİR RADYATÖR TAMİR EDİYOR

Düşerken beynin daha hızlı çalıştığını söylerler. Ani kinetik enerji patlamasının gücü, algının dış dünyayı yavaş çekim olarak görmeye başladığı ana dek beyni daha hızlı çalıştırır.

Bu nedenle Ove'nin çok şey düşünecek vakti olmuştu.

Özellikle de radyatörleri...

Hepimizin bildiği üzere, hayatta bazı şeyleri yapmanın doğru ve yanlış biçimleri vardır. Ove, sitenin merkezî ısıtma sistemi için yapılan toplantıda hangi çözümü önerdiğini tam olarak hatırlamasa da Rune'ün konuya yaklaşımının yanlış olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Fakat mesele yalnızca merkezî ısıtma sistemi değildi. Rune ve Ove birbirlerini kırk yıldır tanıyorlardı ve bunun en az otuz yılını anlaşmazlık ve münakaşa ile geçirmişlerdi.

Açıkçası Ove aralarındaki anlaşmazlığın nasıl başladığını bile hatırlamıyordu artık. Sürekli hatırlanacak cinsten bir atışma değildi. Genellikle küçük detaylarla başlayan atışmalar sonunda her bir kelimenin bubi tuzaklarına döndüğü ve mutlaka ama mut-

laka en az birinin daha önceki münakaşalarından kalma birkaç mayın da patlattığı büyük tartışmalara dönüşürdü. Tartışmalar sürer, sürer ve sürerdi, ta ki bir gün kendi kendine sona erene dek.

Aslında mesele gerçekten de arabaları değildi. Yine de Ove bir Saab kullanırdı, Rune ise Volvo. Onlara şöyle bir bakan herkes bu işin fazla uzun sürmeyeceğini anlayabilirdi. Başlangıçta arkadaşlardı. Ya da Ove ve Rune gibi adamların olabileceği ölçüde bir arkadaşlık ilişkisinden söz edilebilirdi. Çoğunlukla eşlerinin hatırına bir araya gelirlerdi. O bölgeye aynı anda taşınmışlardı ve Sonja ile Anita derhal birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı.

Ove en başlarda Rune'e karşı en azından nefret benzeri bir şey hissetmediğini hatırlayabiliyordu. Site Sakinleri Birliği'ni beraber kurmuşlardı. Ove başkan, Rune ise başkan yardımcısı olmuştu. Belediye, evlerinin arkasındaki ormanı kesip yeni evler istediğinde birbirlerine destek olmuşlardı. Gerçi belediye, yapılaşma planının Rune ve Ove evlerine taşınmadan yıllar önce yapıldığını söylese de bu Ove ve Rune için tek bir şey anlamına geliyordu: "Bu savaş demektir sizi pislikler!" diye bağırırmıştı Rune bir keresinde telefonda. Sonu gelmeyen dilekçeler, mektuplar, imza kampanyaları ve gazete ilanları takip etmişti bunu. Bir buçuk yıl sonra artık Rune ve Ove'den bıkan belediye, o bölgeden vazgeçip başka bir bölgede yerleşim planını uygulamıştı.

O akşam iki kafadar Rune'ün verandasında viski içerek zaferlerini kutlamışlardı. Eşleri, kocalarının pek de mutlu görünmediklerine dikkat etmişlerdi. Her iki adam da esasen belediyenin bu kadar çabuk vazgeçmesine bozulmuştu. Mücadele ederek geçirdikleri bu on sekiz ay hayatlarının en güzel zamanları olmuştu.

"Kimse prensipleri için savaşıyor mu artık?" diye sormuştu Rune.

"Lanet olası hiç kimse..." diye yanıtlamıştı Ove.

Ardından kıymetsiz düşmanlarına kadeh kaldırmışlardı.

Bu olay elbette ki Site Sakinleri Birliği'ndeki darbeden ve Rune'ün bir BMW almasından çok önceydi.

"Ne aptal ama," diye düşünmüştü Ove ve aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ öyle düşünüyordu. Sonja ona neden iki adamın basit bir konuyu bile konuşamadıklarını sorduğunda Ove şöyle derdi: "BMW kullanan bir adamla mantıklı bir konuşma yapabilmek nasıl mümkün olabilir ki?" Sonja bu noktada gözlerini devirir ve kendi kendine mırıldanırdı: "Ümitsiz vakasın."

Oysa Ove'nin kendisine sorsanız hiç de ümitsiz vaka falan değildi. Yalnızca işlerin daha mükemmel bir düzende yürümesine karşı duyduğu ihtiyaç birazcık fazlaydı o kadar. Ona sorarsanız, insanlar sanki sadakat denilen şey boş bir kelimeymiş ve her şey kolayca değişebilirmiş gibi yaşamamalıydı. Bugünlerde insanlar her şeylerini değiştirmeye o kadar alışmışlardı ki kendi kendine bir şeyler üretmek artık lüzumsuz görünür olmuştu. Rune ve Ove'nin çalıştığı ofisteki müdürler de dâhil olmak üzere, kalite artık kimsenin umurunda değildi. Sanki Kolezyum ve Gize Piramitleri de bilgisayarla yapılmış gibi her şeyin o küçücük dizüstü bilgisayarlarla yapılabileceğini zannediyorlardı. 1889 yılında insanlar bu teknoloji yokken Eyfel Kulesi'ni dikmişlerdi oysa şimdi tek katlı, basit bir evin planını çizebilmek için bile birilerinin o kahrolası cep telefonlarının pilini şarj etmelerini beklemek gerekiyordu.

Yaşanan dünyada birilerinin vadesi dolmadan onları zorla toprağa gömmeye çalışıyorlardı artık. Koca bir ülke artık kimsenin hiçbir işin ucundan tutmayı beceremiyor oluşunu ayakta alkışlıyordu. Vasatlığın yüzüzce tebrik edilmesi...

Kimse lastik değiştirmeyi bilmiyordu. Işık azaltıcı takmayı, parke döşemeyi, bir duvara alçı yapmayı, hatta kendi vergilerini kendi başlarına ödemeyi bile bilmiyorlardı. Oysa Ove bir

zamanlar bunlarla ilgili Rune'le dertleşebiliyordu. Peki, o ne yaptı? Gidip bir BMW aldı.

Bir insan, bazı konularda sınırların olması gerektiğini düşündüğü için ümitsiz vaka olmakla suçlanmalı mıydı? Ove öyle düşünmüyordu.

Evet, Rune ile aralarının ilk ne zaman bozulduğunu hatırlamıyordu. Ancak anlaşmazlıkları zamanla sürüp gitmişti. Radyatörler, park yerleri, ağaçlar, kar küreme işleri, çim biçme makineleri ve Rune'ün göletindeki fare zehri de dâhil olmak üzere birçok konuda karşı karşıya gelmişlerdi. Otuz beş yıldan fazladır her verandaya çıkışlarında birbirlerinin bahçe çitlerine öfke dolu bakışlar atıp durmuşlardı. Fakat bütün bu münakaşalar yaklaşık bir yıl kadar önce şıp diye kesilmişti. Rune hastalanmıştı ve artık evden dışarı çıkamıyordu. Ove, Rune'ün hâlâ bir BMW kullanıp kullanmadığını bile bilmiyordu.

Yine de bir yandan bu huysuz ihtiyarı içten içe özlüyordu.

Evet, düşme hareketi esnasında beynin daha hızlı çalıştığını söylerler. Binlerce düşünce sanki bir saniyelik zaman diliminde zihnimizden akarmış gibi olur. Tabureyi tekmeleyip kendini bir anda yerde bulana kadar geçen sürede Ove'nin gerçekten de düşünecek çok zamanı olmuştu. Uzandığı yerden sonsuzluk kadar uzakta gözüken, tavandaki sapasağlam kancayı izliyordu. Bir süre sonra gözü iki uzun parçaya ayrılmış halata takıldığında şok olmuştu.

Ah, bu toplum, diye düşündü Ove. Artık bir halatı bile adamakıllı üretmeyi beceremiyorlar mıydı? Birbirine dolanan bacaklarını düzeltirken bir yandan da bol keseden küfretmeyi ihmal etmedi. Tanrı aşkına, bir halat bile yapmayı nasıl beceremezlerdi? Nasıl olur da basit bir halatı bile eksik yapabilirlerdi?

Yanakları ateş gibi yanıyordu ama sinirden mi yoksa utançtan mı böyle hissettiğinden emin değildi Ove.

Kapalı pencere ve perdelerle sanki birileri onu izliyormuş gibi göz gezdirdi.

Ne kadar tipik oysa, diye düşündü. *Artık kendini bile öldüremiyorsun.* Adi halatı alıp mutfaktaki çöp kutusuna attı. Plastik muşambaları söküp IKEA poşetlerine doldurdu. Darbeli matkabı, delici uçları ve diğer aletleri kutularına yerleştirip asıl yerlerine götürdü.

Küçük alet kulübesinde yaklaşık beş dakika kadar durup Sonja'nın ona burayı düzene sokması için nasıl söylendiğini düşündü. Ove bunu hep reddederdi çünkü yer açtığı takdirde karısının orayı bir sürü işe yaramaz ıvır zıvırla dolduracağını bilirdi. Artık düzeltmek için çok geç olduğunu biliyordu çünkü düzelttiği zaman orayı kullanışsız eşyalarla dolduracak birisi yoktu hayatında. Şimdi düzeltse eline bir sürü boş alandan başka bir şey geçmeyecekti. Ove boş yerlerden nefret ederdi.

Çalışma tezgâhına gidip bir tane ayarlanabilir anahtar ve küçük bir plastik su borusu aldı. Kulübeden çıkıp kapısını kilitledi ve kapı kolunu üç kez kontrol etti. Ardından evler arasında yürümeye başladı ve en sondaki posta kutusuna gelince sola dönüp zile bastı. Kapıyı Anita açtı. Ove tek bir kelime etmeden kadına baktı ve tekerlekli sandalyede oturmuş, pencere kenarından dışarıyı izleyen Rune'ü fark etti.

“Radyatörler nerede?” diye homurdandı Ove.

Anita yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle, heyecanla başını aşağı yukarı salladı.

“Ah, Ove ne kadar da naziksin, sen olmasa...”

Ove kadının lafını tamamlamasına fırsat vermeden ayak-kabılarıyla koridora girdi.

“Her neyse. Bu berbat gün çoktan mahvoldu nasılsa...”

BİR ZAMANLAR OVE OLAN ADAM VE İNŞA ETTİĞİ EV

O n sekizinci doğum gününden bir hafta sonra ehliyet sınavını geçen Ove, yaklaşık kırk kilometre yürüyüp bir reklamda gördüğü, ilk arabası olan mavi Saab 93'ü satın aldı. Parasını ödeyebilmek için babasının eski Saab 92'sini satmıştı. Aslında pek de üst bir model değildi fakat Ove, bir adamın gerçek bir erkek gibi hissetmesi için kendi arabasını kendisi alması gerektiğini düşünmüştü.

Ülkede değişim rüzgârları esiyordu. İnsanlar şehirlere taşınıp yeni işler edinmiş ve evlere televizyon girmiş, gazeteler ise “orta sınıf” diye yeni bir sınıftan bahsetmeye başlamışlardı. Ove bunun ne demek olduğunu bilmiyordu ancak kendisinin bu sınıfa dâhil olmadığının pekâlâ farkındaydı.

Belediye, Ove’ye ilçe sınırlarının yeniden çizileceğine dair birden fazla mektup yollamıştı. Mektupların içeriklerini pek anlamasa da anne ve babasının evinin caddede yeni inşa edilen evlere uymadığı açıktı. Mektuplarda evin arazisinin belediyeye satılması zorunluluğu bildirilmiş, aksi takdirde evi yıkılıp yerine yeni bir ev yapılabileceği de belirtilmişti.

Ove bu kararı reddetmesini gerektiren güdünün ne olduğundan emin değildi. Belki de belediyenin gönderdiği mektubun

üslubu hoşuna gitmemişti. Ya da ailesinden geriye kalan tek şey yalnızca o eski ev olduğundan böyle davranmıştı.

O akşam yeni arabasını evin bahçesine park edip sürücü koltuğundan saatlerce o evi seyretmişti. Babasının uzmanlık alanı inşaat değil, makinelerdi ve Ove de babasından farklı değildi. O günlerde mutfağa açılan oda ve mutfak hariç evin hiçbir bölümünü kullanmıyordu ve evin ikinci katı, fareler için özel üreme merkezine dönüşmüştü. Sanki yeterince sabırla izlese ev kendi kendini tamir edecekmiş gibi o akşam uzun uzun evi seyretti. Haritadan kontrol ettiğinde evin tam da iki belediyeyi birbirinden ayıran sınırın üzerinde olduğunu görmüştü ve dolayısıyla ya birine ya da ötekine geçmesi gerekiyordu. Artık yok olmaya yüz tutmuş bir köyün, yeni inşa edilmiş evlerinde aileleriyle yaşayan, takım elbiseli insanlara ait gelişmiş bir bölgeye uzandığı bir noktadaydı.

Takım elbiseliler, caddenin sonundaki yıkılmaya yüz tutmuş evde yaşayan yalnız gençten hoşlanmıyor, çocuklarının Ove'nin evinin etrafında oynamalarına izin vermiyorlardı. Takım elbiselilerin başka takım elbiselilerle yaşamak istediğini anlamıştı Ove. Buna bir itirazı yoktu fakat mahalleye sonradan taşınan Ove değil, kendileriydi.

Böylece Ove, uzun yıllar sonra heyecandan kalp atışlarını hızlandıracak bir karara vardı. Evini belediyeye satmayacak, tam tersine evi tamir edecekti.

Elbette ki bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Gece işi sayesinde gündüz saatlerinin tamamen boş kaldığını fark edip yakınlardaki bir inşaat alanına gitti ve iş başvurusunda bulundu. Bunun inşaat işini öğrenmek için en iyi yöntem olduğunu düşündü. Zaten uykuya o kadar da ihtiyaç duyan birisi değildi. Ustabaşı ona yalnızca amele olarak elemana ihtiyaç duyduklarını söyledi. Ove işi kabul etti.

Geceleri trenlerde çöp topladıktan sonra üç saatlik bir uyku uyuyup inşaattaki işine gitti ve baretli adamların inşaat teknikleriyle ilgili konuşmalarını dikkatle dinledi. Haftada yalnızca bir gün olan tatilinde ise çimento torbaları ve ahşap kirişler taşıyıp babasının Saab'ı ve yine dede yadigârı kol saati haricinde ailesinden geriye kalan tek şey olan o evi yeniden inşa etmeye başladı. Ove'nin kasları giderek güçleniyor ve gün geçtikçe işleri daha çabuk öğrenmeye başlıyordu.

Çalıştığı inşaattaki ustabaşı, bir cuma öğleden sonrası, çalışkanlığı hoşuna giden bu genci defoları yüzünden artık yakılmak üzere kenara ayrılmış kalas yığınlarının olduğu bir yere götürdü.

Ove'nin kendi evini inşa ettiği dedikodusu inşaat alanında yayılmış ve diğer işçiler de evle ilgili sorular sormaya başlamışlardı. Oturma odasının duvarına yanlışlıkla zarar verdiğinde, bir meslektaş yirmi dakika boyunca Ove'nin ne kadar aptal olduğunu saydıktan sonra ona en baştan dolgu parametrelerini nasıl hesaplayacağını anlatmıştı. Yine bir seferinde mutfak parkelerini yanlış döşeyen Ove'ye oldukça iri yapılı bir meslektaş onun ne kadar kalın kafalı olduğunu otuz kere kadar söyledikten sonra nasıl düzgün ölçüm yapılacağını göstermişti.

Bir gün vardiyasının sonunda eve gitmek üzere soyunma odasına giren Ove, kıyafetlerinin üzerinde bir kutu dolusu kullanılmış alet buldu. Kutunun üzerindeki notta “eniğe” yazıyordu.

Evi yavaş yavaş şekil almaya başlamıştı. Vida vida, döşeme döşeme oluşmaya devam ediyordu. Gerçi henüz içini görmemiş ama iyi bir işin illa da başkaları tarafından ödüllendirilmesi gerekmediğini söylerdi babası.

Mümkün olduğunca komşularıyla karşılaşmamaya çalışıyordu. Kendisinden pek hoşlanmadıklarını biliyordu ve onlara daha fazla koz vermeye niyeti de yoktu. Yalnızca Ove'nin bitişiğindeki evde

yaşayan yaşlı adam ve karısından böyle bir şey hissetmiyordu Ove. Mahallede kravat takmayan tek kişi o adamdı.

Ove, babası öldüğünden beri âdeta kutsal bir tören gibi kuşları beslemeye hep devam etti. O günden bu yana yalnızca bir sabah beslemeyi unuttu. Ertesi sabah hatasını telafi etmek için ahşap kuş evine girerken o yaşlı adamla neredeyse kafa kafaya çarpışacaklardı. Komşusu ona garip bir bakış attı, elinde kuş yemi vardı. Birbirlerine tek söz söylemediler. Ove başını hafifçe sallayıp adamı selamladı ve yaşlı adam da aynı şekilde karşılık verdi. Ove eve döndü ve o günden sonra kendi kuş besleme günlerinin dışına çıkmamaya çok özen gösterdi.

Yaşlı adamla hiç konuşmamışlardı. Ancak bir sabah yaşlı adam, Ove çitleri boyadığı sırada ön merdivenlerine çıktı. Kendi çitlerini boyamayı bitiren Ove bu defa çitin öbür tarafını da boyadı ve yaşlı adam buna ses çıkarmadı. Aynı akşam adamın mutfak penceresinin yakınlarından geçerken birbirlerine başlarını hafifçe sallayıp selam verdiler. Ertesi gün Ove merdivenlerinde ev yapımı bir elmalı turta buldu. Annesinin ölümünden beri hiç ev yapımı turta yememişti.

Ove belediyeden mektuplar almaya devam ediyordu ve satış için onlarla temasa geçmediğinden ötürü mektupların üslubu giderek daha tehditkâr olmaya başlamıştı. Ove sonunda mektupları açmadan çöpe atmaya başladı. Eğer babasının evini elinden almak istiyorlarsa bunu tıpkı yıllar önce o cüzdanı elinden kapmaya çalışan Tom gibi yapmaları gerekecekti.

Birkaç gün sonra, Ove komşusunun evinin yanından geçerken yaşlı adamın, yanında küçük bir çocukla kuşları beslediğini gördü. Çocuğun, yaşlı adamın torunu olduğunu fark etmişti. Yatak odasının penceresinden gizlice onları izledi. Çocuğa bir şeyler anlatırken kısık sesle konuşan yaşlı adam, ona bir şeyleri anımsatmıştı.

O gece akşam yemeğini Saab'ında yedi.

Birkaç hafta sonra, bir sabah güneş henüz ufukta belirmek üzereyken, Ove inşa ettiği evine son çiviye çaktı ve birkaç adım geri çekilip ellerini iş tulumunun ceplerine koyduktan sonra eserini gururla incelemeye başladı.

Evleri sevdiğini fark etmişti. Belki de evlerin gayet anlaşılabilir şeyler olmasından ötürüydü sevgisi. Hesap edilebilir ve kâğıt üstüne çizilebilirlerdi. Su geçirmez olduklarında sızdırmaz, sağlam desteklendiklerinde yıkılmazlardı. Evler dürüst şeylerdi; size hak ettiğiniz şey ne ise onu verirlerdi. Maalesef aynı şeyi insanlar için söylemek mümkün değildi.

Günler geçip gidiyor, Ove evden işe, işten eve gidip geliyor, akşamları sosis ve patates pişirip duruyordu. Hiç arkadaşı olmamasına rağmen kendini yalnız hissetmiyordu. Derken bir pazar günü parke taşıırken, neşeli görümlü, üzerine jilet gibi bir takım elbise çekmiş, yuvarlak suratlı bir adam kapısında belirmişti. Alnından ter damlıyordu ve Ove'den bir bardak soğuk su rica etmişti. Ove ona karşı çıkacak bir sebep bulamadı ve adama su verdiği sırada küçük bir sohbette bulundular, daha doğrusu adam konuştu, Ove dinledi. Görünüşe bakılırsa adam evlerle ilgileniyordu ve kasabanın diğer ucunda kendi evini inşa etmeye devam ediyordu. Nasıl olduysa o yuvarlak suratlı adam, bir fincan kahve içmek için kendini Ove'nin mutfağına davet ettirmeyi başarmıştı. Şurası açıktı ki Ove böyle emrivakilerden hoşlanmazdı fakat konu inşaat olunca ara sıra mutfakta bir yabancıyla oturmanın fena olmadığını kabul etmişti.

Adam evden ayrılmak üzereyken Ove'ye giderayak evin sigortası olup olmadığını sordu. Ove samimiyetle o güne dek

bu konuya hiç kafa yormadığını söyledi. Babası da sigorta poliçeleriyle pek ilgilenmemişti.

Yuvarlak suratlı adam, yüzünde hayret dolu bir ifadeyle Ove'ye evin başına bir felaket geldiği takdirde neler olabileceğini anlattı. Adamın öğütlerini dikkatle dinleyen Ove ona hak vermişti. O güne kadar bu meseleyi hiç düşünmemişti ve bu yüzden kendini aptal gibi hissetmişti.

Adam Ove'ye telefonunu kullanıp kullanamayacağını sordu, Ove karşı çıkmadı. Böylece o sıcak yaz gününde evine gelen beklenmedik misafir minnettarlığını ödeme fırsatı bulmuştu. Adam bir sigorta şirketi için çalışıyordu ve Ove'ye makul bir fiyatlandırma yapmak için yardımcı olabilirdi.

Ove bunun üzerine adama en başta şüpheyle baktı. Adamdan anlattıklarını bir kez daha tekrarlamasını istedi ve adam bunu seve seve yaptı. Ove sonrasında yeni bir fiyatlandırma için onunla kıyasıya bir pazarlığa girişti.

“Sen sıkı bir iş adamısın,” dedi yuvarlak suratlı adam gülererek. Ove “sıkı iş adamı” sıfatını duyduğunda gururlanmasına şaşırılmıştı. Adam saatini kontrol ettikten sonra Ove'ye teşekkür edip gitmesi gerektiğini söyledi. Ove'ye birkaç kâğıt ve telefon numarasını bırakırken bir başka gün yine gelip kahve eşliğinde ev yenileme hakkında sohbet etmeyi çok istediğini söyledi. O güne dek ilk kez birisi Ove'yle arkadaş olmak istediğini ifade etmişti.

Ove adama bir yıllık ödemeyi peşin yaptı ve iki adam el sıkıştı.

Yuvarlak yüzlü adam, Ove'yi bir daha ziyaret etmedi. Ove bir keresinde adamı aramayı denedi ama cevap veren olmadı. Kendini sırtından bıçaklanmış gibi hissetse de bir daha bu konu hakkında düşünmemeye karar vermişti. En azından o evin başına

gelebilecek olası bir felakete karşı önlem almasını sağlamıştı. Bu da bir şeydi.

Ove komşularını yok saymaya devam etti. Onlarla herhangi bir problem yaşamak istemiyordu. Ancak o ne kadar uzak kalmak istese de problemler Ove'nin peşini bırakmaya niyetli değildi. Evini yeniledikten birkaç hafta sonra takım elbiseli komşularından birisinin evine hırsız girdi. Kısa bir dönem içindeki ikinci soygun vakasıydı. Ertesi sabah bir araya gelen takım elbiseliler, meselenin o lanetli evdeki genç serseriyle ilgili olabileceğine hükmetmişlerdi. Artık bütün bu tamir ve tadilatın parasının nereden geldiğinden eminlerdi. Akşam olduğunda Ove kapının altından atılmış bir not buldu: "Defolup gitmen kendi iyiliğine olur!" Ertesi akşam ise penceresi atılan bir taşla kırıldı. Ove taşı aldı ve kırılan camı değiştirdi. Takım elbiselilerle hiç yüz yüze gelmemişti çünkü bunun için bir sebep görmüyordu. Fakat yine de oradan taşınmayacaktı.

Ertesi sabah duman kokusuyla uyandı.

Yataktan fırladığında aklına gelen ilk düşünce, önceki akşam taşı atanların hesabının henüz bitmediği olmuştı. Merdivenlerden aşağı koşarken içgüdüsel olarak bir çekiç almıştı eline. Şiddet eğilimi biri olduğundan değildi ama tedbirli olmakta yarar vardı.

Verandaya çıktığında üzerinde yalnızca iç çamaşırını vardı. Aylar boyunca yalnız başına inşaatında çalışan Ove, artık tam anlamıyla yapılmış bir gence dönüşmüştü. Neredeyse çıplak halde ve elinde bir çekiçle çıktığını gören komşular, yangını izlemek yerine bir anda dönüp ona baktılar ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildiler.

Ove o anda yanmakta olanın kendi evi değil, komşusunun evi olduğunu fark etmişti.

Takım elbiseliler film izler gibi olanları seyrediyordu. Az sonra yaşlı adam kollarında karısıyla dumanların arasında belirdi. Karısı korkunç bir şekilde öksürüyordu. Yaşlı adam, karısını takım elbiselilerden birinin karısına emanet edip yeniden dumanların arasına atıldığında birçok kişi arkasından yapmamasını bağırdı. “Artık çok geç! İtfaiyeyi bekle!” diye kükrediler. Yaşlı adam onları dinlememişti. Eşiğe yaklaştığı esnada önüne koca bir alev topu düştü ve eve giriş çıkışı kapattı.

Ove kapısının önünde öylece dikiliyordu, yaşlı adamınki ile kendi evi arasına düşen alev toplarının kurumaya yüz tutmuş çimleri nasıl tutuşturduğunu gördü. Hortumu kullanmadığı takdirde yangının birkaç dakika sonra kendi evine de sıçrayacağından emindi.

Yaşlı adam, önüne devrilmiş irice bir kitaplığı itip geçmeye çalışıyordu. Takım elbiseli adamlar arkasından bağırıp içeri girmemesini söylediler fakat yaşlı adamın haykırışları başka bir ismi söylüyordu:

Torunu...

Ove ağırlığını topuklarına verip çimler üzerinden ilerlemeye çalışan közleri izledi. Açıkçası ne yapmak istediği konusunda düşünmek yerine babası olsa ne yapardı diye düşündü. Kafasında bir fikir filizlenir filizlenmez artık başka bir seçeneği olmadığını fark etti.

Öfkeyle homurdanıp tedirgin olmuş bir halde son kez evine baktı ve içgüdüsel olarak yaptığı tadilatın kaç saat sürdüğünü hesapladıktan sonra kendini ateşin ortasına attı.

Evin içi öyle yoğun, siyah bir dumanla kaplıydı ki içeri girdiğinizde suratınıza sağlam bir kürek darbesi yemiş gibi oluyordunuz. Yaşlı adam, girişi tıkayan kitaplığı kıpırdatmakta zorluk çekiyordu. Ove kitaplığı sanki kâğıttan yapılmış gibi kolayca

kenara itti ve merdivenlerden içeri girdi. Yeniden dışarı çıktıklarında yaşlı adam, isle kaplı kollarında küçük çocuğu taşıyordu. Yanındaki Ove'nin göğsü ve kolları kanamış çizik ve sıyrıklarla doluydu.

Onları izleyenler panik içinde koşturup çığlıklar atmaya başladılar. Derken etraf bir anda siren sesleriyle çınlamaya başladı ve üniformalı itfaiyeciler etraflarını sardı.

Üzerinde yalnızca külotu bulunan ve nefes alırken ciğerleri acımaya devam eden Ove tam da o anda evine sığırayan ilk alev damlasını fark etti ve çitlere doğru fırladı fakat bir grup itfaiyeci önünü kesti. Aniden her yanda belirmeye başlamışlardı.

Evine gitmesine izin vermediler.

Ove'nin kıyafetinden dolayı itfaiye şefi olduğunu düşündüğü beyaz gömlekli bir adam, ona kendi evi bile olsa yangın yerine gitmesine izin veremeyeceklerini açıkladı. Çok tehlikeliymiş. Hatta otoriteler izin vermeden kendileri bile müdahale edemezlermiş.

Çok geçmeden Ove'nin evinin bizzat belediye sınırında olduğu merkezden gelen bir telsiz anonsuyla ortaya çıktı ve izin için beklemleri gerektiği bildirildi. İzinler alınıp kâğıtlar damgalanmalıydı.

“Kurallara uymak zorundayız,” diye açıkladı Ove'nin itiraz ettiğini gören beyaz tişörtlü itfaiyeci.

Ove sonunda kendini itfaiyecilerin elinden kurtarmayı başardı ve öfkeyle hortuma doğru koştu. Fakat onunki artık beyhude bir çabaydı, itfaiyeciler tüm izinleri tamamladığında ev alevler tarafından yutulmuştu.

Ove bahçede oturup çaresizce ve derin bir üzüntüyle yanan evini izledi.

Birkaç saat sonra bir telefon kulübesinden sigorta şirketini aradığında hattın öbür ucundaki kişi ona yuvarlak suratlı bir

adam falan tanımadıklarını söyledi. Evin üzerine yapılmış geçerli bir sigorta yoktu. Kadın iç çekerek sigortacı kılığındaki dolandırıcıların nasıl kapı kapı dolaşıp insanları sigorta adı altında dolandırdıklarını anlattı ve en azından Ove'nin adama nakit para kaptırmadığını umduğunu söyledi.

Ove telefonu kapattı ve yumruklarını sıkıp elini cebine soktu.

OVE DENEN ADAM VE MERDIVENDEN DÜŞMEDEN BİR PENCERE BİLE AÇMAYI BAŞARAMAYAN UZUN VE SİSKA ADAM

Saat altıya çeyrek vardı ve yılın ilk karı, henüz uyuklayan sıralı evlerin üzerine soğuk bir battaniye gibi düşüyordu. Ove askıdan ceketini alıp günlük teftişine çıktı. Dışarı çıktığında, onunla karşılaştığına en az Ove kadar rahatsız olmuş olan kedinin evin ön kısmında oturduğunu gördü. Bütün gece orada oturmuş gibi bir hali vardı.

Ove, kediye korkutmak için kapıyı her zamankinden biraz daha sert çarparak kapattı. Korku anlayışlarının farklı olduğu belli oluyordu çünkü kedi oturduğu yerden bir milim bile kıpırdamamıştı ve şimdi de karnını yalamaya başlamıştı. Tamamen umursamaz bir tavrı vardı. Kedinin bu davranışı Ove'nin hiç hoşuna gitmedi. Başını iki yana sallayıp ayaklarını sertçe yere vurdu. Kedi, başını kaldırıp ilgisiz gözlerle ona şöyle bir baktı ve karnını yalamaya devam etti. Ove kediye doğru kollarını sallamaya başladı. Kedi kılını bile oynatmadı.

“Burası özel bir mülktür!” dedi Ove.

Kedi hâlâ ona aldırmıyordu, sabrı taşan Ove ayağını salladı ve takunyalarından birini fırlattı. Takunya ayağından fırlar fırlamaz arkasına dönüp neredeyse yanlışlıkla yaptığına dair yemin edecek gibi oldu. Karısı ne yaptığını görseydi elbette ki çok kızardı.

Yine de bir şey fark etmedi. Havada dönerek ilerleyen takunya asıl hedefinin en az bir metre solundan geçip kar yığınının üzerine kondu. Kedi, kayıtsız bir ifadeyle önce takunyaya, sonra Ove'ye baktı.

Sonunda lakayt hareketlerle ayağa kalkıp Ove'nin küçük kulübesinin köşesine doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

Ove ayağında çoraplarla takunyasını almaya gitti. Hedefi iyi tutturamadığı için utanması gerekiyormuş gibi takunyaya kızgın bir bakış attıktan sonra kendine şöyle bir çekidüzen verip teftiş turuna başladı.

Bugün ölecek diye dizginleri hemen vandallara bırakacak hali yoktu.

Evine geri döndüğünde karlar üzerinde ilerleyip kulübesinin kapısını açtı. İçerisi tam da olması gerektiği gibi küf ve mineral ruhu kokuyordu. Saab'ının yazlık lastiklerinin üzerinden atlayıp çeşitli vidalarla dolu kavanozları bir kenara itti. Kavanozları devirmemeye gayret ederek barbekü ve bahçe sandalyelerinden kurtulduktan sonra ortaya çıkan kar küreğine uzandı. Eline aldığı küreği, kılıcını tartan bir savaşçı gibi havada hafifçe salladı ve olduğu yerde sessizce inceledi.

Kulübeden çıktığında kedi yine evinin önünde otururken buldu. Kedinin küstahlığını hayretten ağzı açılmış bir halde izledi. Bu kedinin tüysüz yanları tüylerinden daha fazlaydı ve gözlerinden

burnuna doğru uzanan büyükçe bir yara izi vardı. Kedilerin dokuz canı vardiysa bu yaratık çoktan en az yedisinin ya da sekizinin canını okumuştı besbelli.

“Defol!” dedi Ove.

Kedi, Ove’ye sanki bir iş görüşmesindeymişler ve onu işe alıp almamaya karar vermek üzereymiş gibi baktı.

Ove küreğin ucuyla kaldırdığı bir miktar karı ona doğru fırlattı ve bunun üzerine yerinden sıçrayan kedi, gücenmiş bir ifadeyle ona bakıp ayağa kalktı ve köşeyi dönüp yine gözden kayboldu.

Ove, küreğini kar yığınınına daldırıp işe koyuldu. Ev ve küçük alet edevat kulübesi arasındaki kaldırımı karlardan temizlemesi on beş dakika sürdü. Dikkatle çalışıp dümdüz bir hat açtı, hatta kenarlara bile özen gösterdi. İnsanlar artık bu şekilde kar küremiyorlardı. Bugünlerde yalnızca kar püskürtme araçları gibi yöntemler izleniyordu. Her türlü eski yöntemle de bu yapılırdı, dört bir yana kar püskürtmek. Sanki hayattaki en önemli şey insanın yolunu açmasıymış gibi...

İşini bitirince kısa bir süreliğine küreğe yaslandı ve uykulu evlerin üzerinden yükselen güneşin doğuşunu seyre daldı. Gece boyunca çoğunlukla ölüm yöntemlerini düşünerek uyumamış, hatta bazı diyagram ve tablolar bile oluşturup belirlediği metotları bir araya getirmişti.

Büyük bir titizlikle avantaj ve dezavantajlarını karşılaştırdıktan sonra, bugün yapacağı şeyin elindeki alternatiflerin içinde kötünün iyisi olması gerektiğine karar vermişti. Saab’ı boş viteste bıraktığında boşa tüketeceği pahalı yakıtı düşünse de yine de işini görebilmek için bunu kabul etmesi gerektiğini kabul edecekti.

Küreği kulübeye geri götürdükten sonra eve gitti ve bir kez daha en iyi takım elbisesini giydi. Yapacağı şeyin sonunda takım elbisesinin lekelenip kötü kokacağını biliyordu fakat yine de yanına gittiğinde karısının bu durumu kabul etmek zorunda kalacağını düşünüyordu.

Kahvaltısını yapıp radyoyu açtı. Bulaşıkları yıkayıp tezgâhı sildi. Ardından evi dolaşıp radyatörleri kontrol etti. Tüm ışıkları söndürdü. Kahve makinesinin fişini çektiğinden emin olmak için bir kez daha kontrol etti. Takım elbisesinin ceketini üzerine giyip takunyalarını ayağına geçirdi ve tekrar kulübesine gidip elinde sarılı halde uzun, mavi bir hortumla dışarı çıktı. Kulübeyi ve ön kapıyı kilitleyip üçer kere kontrol etti ve sonrasında evlerin arasında uzanan küçük yolda ilerledi.

Aniden sol taraftan gelen beyaz Škoda'yı gören Ove o kadar şaşırıldı ki karların üzerinde kayıp neredeyse düşecek gibi oldu. Yumruğunu sallayarak yoldan aşağı doğru koşmaya başladı.

“Okuman yok mu seni lanet olası aptal!” diye haykırdı.

Elinde sigara olan zayıf görünümlü sürücü onu duymuşa benziyordu. Škoda, bisiklet kulübesinden döndüğü sırada Ove'yle göz göze geldiler. Adam doğruca Ove'ye bakıp camı indirdi. Kaşlarını ilgisizce kaldırarak umursamayan gözlerle onu izledi.

“Motorlu araçların girişi yasaktır!” diye tekrarladı Ove işareti gösterirken. Sıkıllı yumruğuyla Škoda'ya doğru yürüdü. Şoför camından kolunu uzatan adam, acele etmeden sigarasının külünü silkti. Mavi gözleri tamamen kıpırtısızdı. Ove'yi sanki tel örgülerin arkasındaki bir hayvanmış gibi seyrediyordu.

Ove, “Levhayı okumad...” diye sertçe konuşmaya başlamıştı ancak adam çoktan camını kaldırmıştı bile.

Ove, Škoda'ya doğru bağırırmaya devam etti ama adam ona aldırmadı. Adam ani bir hareketle pati çekerek oradan kaçmaya

bile yeltenmedi, otoparkın olduğu bölümden dönüp anayola doğru sakince devam ederken Ove'nin el kol hareketlerine sanki kırık bir sokak lambasıymış gibi baktı.

Ove olduğu yerde mıhlanıp kaldı ve yumruk yaptığı elleri öfkeyle titriyordu. Škoda gözden kaybolunca Ove dönüp neredeyse dengesini yitirecek kadar büyük bir hızla evlerin arasında yürümeye başladı. Škoda'nın hızla üzerine gelmeden önce park halinde durduğu Rune ve Anita'nın evinin önüne geldi ve yerde iki tane sigara izmariti buldu. Yerdeki izmaritleri sanki kanıt toplayan bir olay yeri inceleme polisiymiş gibi dikkatle aldı.

O esnada Anita'nın, arkasından, "Selam Ove," dediğini duydu.

Ove dönüp kadına baktı. Anita'nın üzerinde gri bir yün hırka vardı ve vücudunu iki eliyle bir sabunu tutmak ister gibi sıkıca kavramış halde duruyordu.

"Evet, evet, selam," diye cevapladı onu başından savmak ister gibi.

"Belediyeden gelmişti," dedi Anita az önce oradan uzaklaşan arabanın gittiği yöne doğru bakarak.

"Buraya motorlu araçların girmesi yasaktır," dedi Ove.

Anita hafifçe başını salladı.

"Bu bölgede araç kullanmak için belediyeden izni olduğunu söyledi."

"Hiçbir kahrolası izin..." diye başladı Ove fakat son anda susmayı başardı.

Anita'nın dudakları titriyordu.

"Rune'ü benden almak istiyorlar."

Ove yanıt vermeden yalnızca başını salladı. Elinde hâlâ o plastik hortum vardı. Boştaki elini yumruk yapıp cebine koydu. Bir an aklından bir şeyler söylemek geçse de vazgeçti ve arkasını

dönüp oradan ayrıldı. Epeyce bir ilerledikten sonra cebindeki izmaritleri fark etti. Artık çok geçti ve yapacak bir şeyi yoktu.

Sarışın Ot caddede dikiliyordu ve yanındaki köpeği Ove'yi görür görmez havlamaya başladı. Arkalarındaki evin kapısı açıktı ve belli ki Anders denen tipin çıkmasını bekliyordardı. Uyuz köpeğin ağzında tüye benzer bir şey vardı ve sahibi bundan tatmin olmuş gibi bir halde gülümsüyordu. Ove yakınlarından geçerken kadına baktı ve kadın gözlerini ondan ayırmadı, hatta sırtışı daha da genişledi.

Kendi evi ve yabancı hamile kadın ile uzun ve sıksa adamın evinin arasından geçerken gözü kapının önündeki adama takıldı.

“Selam Ove!” diye lüzumsuzca bağırdı uzun ve sıksa adam.

Ove, merdivenin uzun ve sıksa adamın evine dayalı halde durduğunu gördü. Adam neşeyle ona el sallıyordu. Görünüşe bakılırsa bugün erken kalkmıştı ya da en azından bir IT danışmanı için erken bir saat olduğu söylenebilirdi. Ove, uzun ve sıksa adamın elinde keskin olmayan gümüş bir bıçak tuttuğunu gördü ve o bıçağı sıkışmış camı açmak için kullanacağını anladı. Merdiven, kar yığınınına saplanmış halde duruyordu.

“İyi günler!”

“Tamam, tamam...” dedi Ove oradan geçerken.

Anders denen tipin evinin hemen dışındaki köpek öfkeyle havladı. Ove göz ucuyla baktığında Sarışın Ot'un hâlâ yüzünde o aptal gülümsemeyle sırtıttığını gördü. Kadından rahatsız oldu. Neden sırtıttığını anlayamasa da içinde buna dair kötü bir his vardı.

Evler arasında ilerleyip bisiklet kulübesinin yanından ot-parka geçerken istemdişi o kediyi aradığını fark etti ancak kedi ortalarda görünmüyordu.

Garaja girip Saab'ının kilidini açtı ve ellerini cebine koyup neredeyse yarım saat orada bekledi. Ne yaptığını kendisi de

bilmiyordu fakat nedense fırtına öncesi bir sessizlik içindeymiş gibi hissediyordu.

Yapacağı şeyin sonunda Saab'ın boyasının kirlenip kirlenmeyeceğini merak ediyordu. Muhtemelen öyle olacaktı, bu fikir onu rahatsız etti ama yapacak bir şeyi yoktu. Lastikleri birkaç kez tekmeleyip kontrol etti. İyi durumdaydılar. En az üç kış daha çıkarabileceklerini tahmin ediyordu. O sırada cebindeki mektup aklına geldi ve yaz lastiklerine nasıl geçilebileceğine dair bir şeyler yazıp yazmadığını kontrol etmek için mektubu cebinden çıkardı. Evet, yazmıştı. "Saab + Parçalar" başlığı altında açıklamıştı. "Yaz lastikleri kulübede," diye yazmış ve bir aptalın bile anlayabileceği şekilde jant cıvatalarının bagajdaki yerini tarif etmişti. Ove mektubu tekrar zarfa yerleştirdi ve ceketinin cebine geri koydu.

Omzunun üzerinden şöyle bir otoparkı taradı. Elbette ki şu kahrolası kediyi falan aradığı yoktu. Yalnızca ona bir şey olmasını umuyordu, zira karısına bunun hesabını vermek zorunda kalacağını biliyordu. Şu lanet kedi yüzünden canını sıkmaya hiç niyeti yoktu, hepsi bu.

Yaklaşan bir ambulansın sesi yankılandı fakat Ove farkında bile değildi. Arabasının şoför koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı. Elektrikli arka camları birkaç santim açtıktan sonra arabadan indi. Garaj kapısını kapatıp elindeki plastik hortumun bir ucunu egzoz borusuna taktı ve hortumun diğer ucundan çıkan dumanı izledi. Yeniden arabaya binip kapıyı kapadıktan sonra yan aynaları kontrol etti. Radyoyu yine bir ileri bir geri çevirip doğru kanalı buldu ve oturduğu koltuğa iyice yaslandı. Gözlerini kapayıp yoğun egzoz dumanını elindeki hortumun ucundan ciğerlerine çekti.

Böyle olmaması gerekirdi. Yıllarca çalışıp konut kredisi ve vergi ödüyorsun ve evleniyorsun. Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm

ayırana kadar diye devam etmiyor muydu evlilik yemini? Ove böyle olduğunu çok iyi hatırlıyordu. İlk ölen kişinin karısı olmaması gerekiyordu. Oysa o yemindeki ölüm kısmı Ove için geçerli değil miydi? Demek ki değildi.

Ove birilerinin garaj kapısına vurduğunu duydu fakat duymazlıktan geldi. Dikiz aynasından kendine baktı. Kravat taksa mıydım acaba diye düşündü. Karısı kravat takmasından hep hoşlanmıştı ve ona sanki dünyanın en yakışıklı erkeğiymiş bakardı. Onu yine öyle görüp görmeyeceğini merak etti. Acaba öbür dünyaya kirli bir takım elbiseyle ve işsiz olarak giderse Ove'den utanır mıydı? Ona hep güvendiği aynı adammış gibi bakacak mıydı? Yeri geldiğinde tüm sorumlulukları alıp radyatör tamir edebilen bir adamı sever miydi? Yoksa onu şu hayatta bir amacı olmayan, yaşlı bir adam olarak mı görecekti?

Garaj kapısı daha sert çalınmaya başladı. Ove yüzünü ekşitti. Vuran her kimse vazgeçeceğe benzemiyordu.

Ove, "Bu kadarı yeter!" diye âdeta kükreyip arabanın kapısını açtı ve cama sıkıştırdığı plastik hortum yere düştü. Hortumdan çıkan duman dört bir yana dağıldı.

Yabancı hamile kadın, Ove kapının diğer tarafındayken kapağına çok yakın durmaması gerektiğini büyük ihtimalle öğrenmiş olmalıydı. Fakat bu defa Ove'nin öfkeyle açtığı garaj kapısından kurtulamadı ve kapı doğruca kadının suratının ortasına çarptı.

Ove kadını karşısında görünce donup kaldı. Kadın burnunu tutuyor ve yüzünde, garaj kapısı doğruca suratına çarpmış birinin ifadesiyle Ove'ye bakıyordu. Garajın içindeki yoğun gri bulut otoparka dağılıp her yanı kapladı.

"Ben... kahrolası... kapı açılırken dikkat etmen gerekir..." diye kekelemeyi başardı sonunda Ove.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu egzozun ucundan sarkan hortumu gören kadın.

“Ben mi? Hiç,” dedi Ove kızgın bir sesle, içinden garaj kapısını kadının yüzüne kapamak geçiyordu.

Kadının burnunda iri, kırmızı damlalar belirdi. Bir eliyle burnunu kapatıp diğer eliyle öbür tarafı işaret etti.

“Hastaneye götürmen lazım bizi,” dedi başını çevirip.

Ove kuşku dolu bakışlarını kadına dikti. “Ne? Saçmalama. Sadece burnun kanıyor.”

Kadın, Ove’nin Farsça olduğunu tahmin ettiği bir dille küfür eder gibi bir şeyler söyledi ve öfkeyle başını salladığı sırada burnundaki kan olduğu gibi ceketine damladı.

“Burnum için değil!”

Ove şaşırdı. Ellerini cebine koyup kadına cevap verdi.

“O halde?”

Kadın homurdanır gibi konuştu.

“Patrick merdivenden düştü.”

“Patrick de kim?” diye sordu Ove.

“Kocam,” diye yanıt verdi kadın.

“Uzun ve sıksa adam mı?”

“Evet, o.”

“Merdivenden mi düştü?” diye sorup durumu netleştirmeye çalıştı Ove.

“Evet. Pencereyi açmaya çalışıyordun.”

“Anladım. Ne kadar şaşırdım bilemezsin... Bir kilometre öteden bunun olacağı...”

Kadının kahverengi gözleri giderek irileşti. Memnuniyetsiz gözlerle birbirlerine baktılar.

“Şimdi oturup bunu mu tartışacağız?”

Ove canı sıkılmış bir halde başını kaşıdı.

“Hayır tabii ki... İyi de kendin süremez misin şu küçük Japon dikiş makinesini?”

“Ehliyetim yok,” diye yanıtladı kadın ve dudacağına bulaşan kanı eliyle sildi.

“Ne demek ehliyetim yok?” diye sordu Ove yüzünde inanmakta güçlük çeken bir ifadeyle.

Kadın bıkkınlıkla iç çekti.

“Beni iyi dinle, ehliyetim falan yok. Nesi tuhaf bunun?”

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Ove.

“Otuz,” diye hızlıca yanıtladı sabırsızlanan kadın.

“*Otu mu?* Otuz yaşındasın ve ehliyetin yok mu? Senin sorunun ne?”

Kadın homurdanıp bir eliyle burnunu tutarken diğerini Ove’nin suratına doğru uzattı.

“Söylediklerime odaklan Ove! Hastane! Bizi hastaneye götürmen gerekiyor!”

Ove alınmış gibi görünüyordu.

“Ne demek istiyorsun? Evli olduğun adam bir merdivene bile çıkamıyorsa ambulansı araman gerekir...”

“Çoktan aradım! Onu zaten alıp götürdüler! Fakat ambulansa benim için yer yoktu ve kar sebebiyle hiç boş taksi bulamadım ve otobüsler bu havada her yere çarpıp duruyor!”

Burnundan fışkıran kan kadının yanaklarına bulaşmıştı. Ove dişlerini öyle bir sıktı ki neredeyse gıcırtısını duyacak gibi oldu.

“Kahrolası otobüslere güvenilmez ki. Otobüs şoförleri hep sarhoş geziyorlar,” dedi Ove sessizce, çenesi öyle bir açıyla duruyordu ki gören de sözleri anlaşılmasın diye ağzını gömleğinin yakasına saklamış sanırdı.

Kadın “otobüs” lafı geçer geçmez Ove’nin tavrının değiştiğini fark etmiş olabilirdi. Belki de etmemişti. Yine de sanki tartışmayı sonlandırır bir edayla kafasını salladı.

“Tamam işte. O zaman bizi sen götürmek zorundasın.”

Ove tehdit edercesine parmağını kadına doğru salladı. Ancak bunun tahmin ettiği kadar da ikna edici bir hareket olmadığından korkuyordu.

“Bir kere kimsenin zorunluluğu falan yok ve ben lanet olası bir servis şoförü değilim!” demeyi başardı sonunda.

Ancak kadın sanki onu hiç dinlememiş gibi baş ve işaret parmağıyla burun kemiğini daha sıkı kavradı ve kafasını salladı. Diğer elini öfkeyle garajda giderek biriken yoğun dumana ve egzozdan sarkan plastik hortuma doğru salladı.

“Artık bu saçmalığı sürdürecektim yok. Hazırlan. Gidip çocukları getireceğim.”

“ÇOCUKLAR MI?” diye bağırdı Ove arkasından ama kadının onu duyduğu falan yoktu.

Koca hamile göbeğini taşımak için fazla küçük görünen minik ayaklarıyla çoktan bisiklet kulübesinin köşesinden evlerin oraya kadar geçmişti bile.

Ove, sanki birileri kadının arkasından koşup Ove’nin konuşmasını henüz bitirmediğini söyleyecekmiş gibi olduğu yerde donup kaldı. Fakat öyle olmadı. Ellerini kemerinin üzerine koyup yerdeki plastik hortuma baktı. Ona kalırsa merdivenini ödünç alanların dengelerini sağlayamaması Ove’nin sorumluluğunda değildi.

Ancak yine de hayatta olsaydı böyle bir durumda karısının nasıl tepki vereceğini düşünmeden edemedi. Bunu tahmin etmesi pek de zor değildi. Maalesef.

Sonunda vazgeçip egzozun ucundaki hortumu tekmeleyerek çıkardı ve Saab'a bindi. Aynaları kontrol etti. Birinci vites takıp otoparktan çıktı. Aslında yabancı hamile kadını umursadığı yoktu ancak öbür tarafta karısıyla buluştuklarında burnu kan içindeki hamile bir kadına yardım etmeyip otobüse binmeye mecbur bıraktığı için karısının söyleneceğini pekâlâ biliyordu.

Ayrıca fazla yakıtı kullanıp bitirecekse, onu hastaneye bırakıp dönmekte bir sakınca yoktu. Belki de şu kadın böylece yakasından düşer diye düşündü Ove.

Ancak elbette ki düşmeyecekti.

BİR ZAMANLAR OVE OLAN ADAMIN BİR GÜN SABRİ TAŞIYOR

İnsanlar hep Ove ve karısının gece ve gündüz gibi olduklarını söylerdi ve Ove de bunun pekâlâ farkındaydı ki bu noktada “gece” kendisi oluyordu. Öte yandan böyle söylemeleri karısını çok eğlendirirdi çünkü ne zaman birisi böyle söylese hafifçe kıkırdayıp Ove’nin gece olmayı seçtiğini çünkü gündüz olsaydı güneşin doğmasına engel olacak kadar cimri olacağı karşılığını verirdi.

Neden onu seçtiğini de bir türlü anlayamazdı. Karısı müzik, kitap ve tuhaf sözler gibi soyut şeylerden hoşlanırken Ove bunlarla ilgilenmezdi. Ove hayatını tamamen somut nesnelerle doldurmuştu. Tornavida, filtre ve yağlardan hoşlanırdı. O, hayatını ellerini cebine sokup yaşarken karısı dans ederdi.

Bir keresinde karısına neden hep bu kadar neşeli olduğunu sorduğunda karısı ona şöyle cevap vermişti: “Bir damla ışık bile gölgeleri yok etmeye yeter.”

Görünüşe bakılırsa Francis denen bir keşiş söylemişti bu sözü bir kitabında.

“Beni kandıramazsın sevgilim,” demişti karısı neşe dolu bir gülümsemeyle. “Sen de içinden dans ediyorsun Ove, kimsenin sana bakmadığı zamanlarda bunu yapıyorsun. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, işte bu yüzden seni hep seveceğim.”

Ove karısı böyle söylediğinde ne demek istediğini anlayamazdı. Hiç dans etmemişti. Dans ona çok uçar ve rastgele bir şeymiş gibi gelirdi. Oysa Ove düz çizgilerden ve açık kararlardan hoşlanırdı. Bu yüzden hayatı boyunca matematiği hep sevmişti. Çünkü matematikte yalnızca doğrular ve yanlışlar vardı. Diğer hippî dersler gibi seni “fıkrını belirt” diyerek oyuna getirmezdi. Ove yanlışın yanlış, doğrunun ise doğru diye tanımlanmasını isterdi daima.

İnsanların onu insanlıktan umudunu kesmiş, aksi ve sinirli bir adam olarak gördüğünü çok iyi biliyordu. Ancak açık konuşmak gerekirse, Ove’yi başka bir bakış açısıyla görmeyi reddeden asıl onlardı.

Çünkü zamanı geldiğinde her adam nasıl bir erkek olacağına karar verirdi: İnsanların ona bulaşmasına izin veren biri mi yoksa tam tersi mi olacağını belirlerdi.

Ove yangından sonra geceler boyu Saab’ında uyudu. Yangının ertesi sabahı külleri ve geriye kalanları temizlemeye çalıştı ancak ikinci sabah bunun bir yere varmayacağını anlamıştı. Evi ve bütün emeği yok olmuştu.

Üçüncü günün sabahı aynı tarzda beyaz gömlek giymiş iki itfaiye şefi yanına geldi ve kapının önünde durdu. Kendilerini şahsi olarak değil, âdeta bir robot edasıyla gönderildikleri departman adına tanıttılar.

“Sana bir sürü mektup göndermiştik,” dedi içlerinden birisi ve elindeki yığınla belgeyi Ove’ye gösterdi.

“Bir sürü hem de,” diye tekrarladı öbürü ve elindeki deftere not aldı.

“Hiçbirini yanıtlamadın,” dedi ilki köpek azarlar gibi bir tavırla.

Ove meydan okuyan bakışlarla istifini bozmadan yerinde durdu.

“Sonunda maalesef bu olay oldu,” dedi diğeri ve bir zamanlar Ove’nin evi olan yıkıntıya bakarak başını salladı.

Ove de başını salladı.

“İtfaiye raporu yangının zararsız bir elektrik kontağı sonucunda meydana geldiğini söylüyor,” diye devam etti ilk konuşan itfaiyeci ve elindeki belgeyi işaret etti.

Ove bir an adamın kullandığı “zararsız” kelimesine itiraz etmeyi düşündü.

“Sana bir sürü mektup yolladık,” diye tekrar etti ikinci adam ve elindeki not defterini salladı. “Belediye sınırları yeniden çiziliyor.”

“Evinin bulunduğu yer birkaç yeni yerleşim alanı yapılmak üzere yenilenecek,” dedi ilki.

“Evinin *bir zamanlar* bulunduğu...” diyerek meslektaşını düzeltti ikinci adam.

“Belediye, arazini piyasa fiyatında satın almak istiyor,” dedi birinci adam.

“Yani... artık üzerinde bir ev olmadığı için yalnızca arsa fiyatı verilecek,” diye ekledi diğeri.

Ove kâğıtları alıp okumaya başladı.

“Fazla seçeneğin yok,” dedi yine birinci adam.

“Belediyenin de sunacak fazla seçeneği yok,” dedi ikincisi.

Birinci adam sabırsız hareketlerle kaleminin ucunu sayfanın alt kısmına doğru götürdü ve imza bölümünü işaret etti.

Ove kapıda durup sessizce belgeleri okudu. O esnada göğsünde şişerek büyüyen şeyin ne olduğunu anlayana kadar uzunca bir süre geçmişti:

Nefret.

Bütün beyaz gömlekli adamlardan nefret ediyordu. O güne kadar kimseden nefret ettiğini hatırlamıyordu fakat artık nefreti içinde bir ateş topu gibi büyüyordu. Ove'nin anne ve babası bu evi almışlardı. Ove burada büyümüş, ilk adımlarını burada atmış ve babası Saab ile ilgili bütün bildiklerini ona yine burada öğretmişti. Ve bütün bunlara rağmen bir gün belediye buraya başka bir şey inşa edilmesine karar vermiş, yuvarlak yüzlü bir adam ona sahte ev sigortası satmıştı. Beyaz gömlekli bir adam yangını söndürmesini engellemiş, şimdiyse yine beyaz gömlekli iki adam karşısına dikilmiş ona piyasa fiyatlarından bahsediyordu.

Fakat Ove'nin gerçekten de fazla seçeneği yoktu. Sabahtan akşama, gün batımından gün doğumuna kadar da orada kalsa yine de bir şey değişmeyecekti.

Böylece bir eli yumruk halinde cebindeyken diğer eliyle belgeleri imzalamak zorunda kaldı.

Bir zamanlar anne ve babasının evinin bulunduğu yeri bırakıp bir daha arkasına bakmadı Ove. Kasabada yaşlı bir kadının evinde oda kiraladı. Bütün gün odasında oturup tek başına duvarları izliyor, akşam olunca kompartımanları temizlediği işine gidiyordu. Bir gün, sabah olduğunda o ve diğer işçilere her zamanki soyunma odaları yerine, yeni kıyafetlerini almaları için genel merkeze gitmeleri söylendi.

Ove genel merkezin koridorlarında yürürken Tom'la karşılaştı. Ove'nin hırsızlıkla suçlanmasından bu yana ilk kez birbirlerini görüyorlardı. Tom'dan daha duyarlı bir adam, böyle bir durumda Ove ile göz göze gelmemeye çalışır ya da o olay hiç yaşanmamış gibi davranırdı ancak elbette ki Tom böyle bir adam değildi.

“Ooo, bu bizim küçük hırsız değil mi?” dedi suratında saldırgan bir gülüşle.

Ove yanıt vermedi. Yoluna devam etmeye çalışırken genç işçilerden biri onu dirseğiyle dürterek durdurdu. Ove başını kaldırıp ona baktığında yüzünde kibirli bir sırıtış görmüştü.

“Cüzdanlarınıza sahip çıkın, küçük hırsız burada!” diye öyle bir bağırıyordu ki Tom sesi koridorlarda yankılandı.

Ove bir eliyle yeni kıyafetlerini daha bir sıkı kavrarken, diğer elini yumruk yapıp cebine soktu ve boş soyunma odasına girdi. Eski, kirlenmiş kıyafetlerini ve babasından kalan kol saatini çıkarıp tahta sıranın üstüne bıraktıktan sonra duşa gitmek üzereyken kapıda dikilen Tom’u gördü.

“Yangını duyduk,” dedi Tom. Ove, adamın gözlerinden, ona cevap vermesini istediğini açıkça anlayabiliyordu.

“Baban seninle gurur duyuyor olmalı! Onun gibi işe yaramaz biri bile kendi evini yakmayı becerememişti!” dedi duşa girmek üzere birkaç adım atan Ove’nin arkasından.

Ove, yanındaki genç işçilerin kahkahalarını duyabiliyordu. Gözlerini kapatıp başını duvara yasladı ve sıcak suyun altına girdi. Yirmi dakikadan uzun bir süre sıcak suyun altından ayrılmadı. O güne kadar aldığı en uzun duş olmuştu.

Duştan çıktığında babasının saatinin yerinde olmadığını gördü. Ove tahta sıranın altını, dolapları ve soyunma odasının her köşesini aradı.

İşte tam da o anda bir erkeğin nasıl bir adam olacağına karar vereceği anın gelip çattığını anlamıştı: İnsanların onu tehdit etmesine izin verecek miydi yoksa vermeyecek miydi?

Tom’un vagondaki hırsızlığı üzerine attığından mı yoksa yangından mı ya da sahtekâr sigortacı veya beyaz gömlekli miydi sebebi bilinmez, artık Ove’nin canına tak etmiş, sigortaları

atmış, gözü kararmıştı. Çıplak halde, üzerinden sular damlayarak ustabaşların soyunma odasına gitti ve az sonra şaşkınlıktan ağzı açık kalacak adamların bulunduğu kapıyı bir tekmede açtı. Tom odanın uzak köşesindeki aynanın önünde durmuş sakallarını düzeltiyordu. Ove adamın omzundan tuttuğu gibi suratına öyle bir haykırdı ki demir perdeden duvarlar titredi.

“Kol saatimi geri ver!”

Tom yüzünde aşağılar bir ifadeyle cevap verdi:

“Lanet saatin bende de...”

“HEMEN İSTİYORUM!” Ove, Tom’un cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden kükredi ve diğer adamlar korkudan dolaplarına doğru biraz daha sindi.

Bir saniye sonra Tom itiraz bile edecek gücü kendinde bulamadan elini cebine götürdü ve saati çıkardı. Ove saati alırken Tom cezaya kalmış bir öğrenci gibi durduğu köşede kalakalmıştı.

Ove ona yalnızca bir kere vurdu. Bu bile adamın koca bir un çuvalı gibi yere serilmesine yetmişti. Ove arkasını dönüp oradan ayrıldı.

Nasıl bir adam olacaklarını seçecekleri an her erkeğin başına gelirdi ve hikâyesini bilmiyorsanız, adamı da tanımazdınız.

Tom hastaneye götürüldü. Ne olduğu tekrar tekrar sorulduğunda gözlerini kırıştırıp ayağının kaydığına dair bir şeyler mırıldandı yalnızca. Ayrıca nedense soyunma odasında olan adamlardan hiç kimse olanları hatırlamıyordu.

Tom’u son kez o zaman gördü Ove ve bir daha asla kimsenin ona numara yapmasına izin vermedi.

Ove, gece temizlikçisi olarak işine devam etti fakat inşaat işini bıraktı. Artık inşa edecek bir evi yoktu ve baretli iş arkadaşlarından inşaat işine dair öğreneceği bir şey kalmamıştı.

Hoşça kal hediyesi olarak Ove'ye bir alet takımı almışlardı. Bu defa aletler eski değil, yeniydi. "Eniğe... Bundan sonra yapacağı evlerin yıkılmaması dileğiyle" diye bir not yazmışlardı.

Ove, ilk birkaç gün acil bir işi olmadığı için yeni alet takımıyla ne yapacağını bilememişti. Derken sonunda ev sahibi evin tamir gereken yerlerini halletmesi için onu işe almış ve böylesi ikisi için de daha huzurlu olmuştu.

Ertesi yıl orduya yazıldı ve bütün fiziksel testlerde olabilecek en yüksek skoru elde etti. Askerlik şubesindeki memur bu ayı gibi güçlü, sessiz genci sevmişti ve onu profesyonel asker olması konusunda cesaretlendirdi. Teklif Ove'nin hoşuna gitmişti. Ordu personeli üniforma giyip emirleri takip ederdi, herkes ne yaptığını bilirdi. Her şeyin bir yeri ve bir zamanı vardı. Ove iyi bir asker olabileceğini düşündü. Sıra sağlık taramasına geldiğinde Ove kendini yıllardır hissetmediği kadar hafiflemiş hissediyordu. Aniden bir amacı olmuştu.

Fakat mutluluğu yalnızca on dakika sürdü.

Asker alımını yapan memur, sağlık taramasının yalnızca bir formalite olduğunu söylemişti ama doktor steteskobu Ove'nin göğsüne tuttuğunda kulağına duymaması gereken bir ses geldi. Hemen şehirdeki doktora gönderdiler. Bir hafta sonra Ove'nin doğuştan gelen bir kalp rahatsızlığı olduğu çıktı ortaya. Bütün askerî hizmetlerden muaf tutulacaktı artık. Ove durumu telefonda protesto etti ve mektuplar yazdı. Hatta aksini ispatlamak için üç ayrı doktora daha gitti fakat yararı yoktu.

Ove kararı değiştirmeleri için son kez askerlik şubesine gittiğinde beyaz gömlekli adam ona, "Kurallar herkes içindir," demişti. Ove o kadar derin bir hayal kırıklığına uğramıştı ki otobüsü bile beklemeden tren istasyonuna kadar onca yolu yürüdü. İstasyonda beklerken babasının ölümünden bu yana hiç bu kadar ümitsiz hissetmediğini fark etti.

Oysa birkaç ay sonra kaderini değiştirecek kadınla karşılaşacak ve evlenecekti fakat o anda byle bir şey aklından bile geçmiyordu.

Gece temizlikçisi olarak çalıştığı işine döndüğünde artık eskisinden de sessiz bir adama dönüşmüştü. Odasını kiraladığı yaşlı kadın, bu suratsız adamdan o kadar sıkılmıştı ki ona yakınlardaki bir garajı dn alması için yardım etti. Bylece bu suratsız ocuk, başından hiç ayrılmadığı arabasıyla orada kendini eğlendirebilirdi.

Ove, ertesı sabah Saab'ını garajda parçalara ayırıp temizledikten sonra yeniden birleştirdi. Bunu yalnızca becerip beceremediğini görmek ve yapacağı başka bir şey olmadığı için yapmıştı.

İşini bitirdikten sonra Saab'ını üzerine kr ederek sattı ve bu defa tamamen aynı fakat daha yeni bir Saab 93 aldı. Yine ilk yaptığı iş aracı parçalarına ayırmak ve yeniden birleştirip birleştiremeyeceğini görmek olmuş ve bir kez daha başarıyla bu işin üstesinden gelmişti.

Günler byle yavaş ve düzenli geçiyordu. Derken bir sabah onu gördü. Kahverengi saçlı, mavi gözlü, kırmızı ayakkabılı ve büyük, sarı tokalı o kız...

Artık Ove için ne daha büyük bir huzur ne de sessizlik vardı.

OVE DENEN ADAM VE BEPPO DENEN PALYAÇO

"Ove çok komik," diye kıkırdadı üç yaşındaki kız neşeyle. "Evet, ne demezsin," diye homurdanarak karşılık verdi pek de etkilenmiş benzemeyen ablası ve kızın elinden bir yetişkin gibi tutup hastaneye doğru yürüdü.

Anneleri Ove'ye sanki bir şey söyleyecekmiş gibi olsa da şu an buna zamanı olmadığına karar vermiş gibi göründü. Giriş kapısına doğru sallanarak yürürken bir yandan da sanki bebeği düşecekmiş gibi bir eliyle karnını tutuyordu.

Ove ayaklarını sürüye sürüye arkalarından onları takip etti. Kadının, parasını ödemek, tartışmaktan daha kolay, diye düşündüğünü bilse de bunu umursamadı. Çünkü bu bir prensip meselesiydi. Neden bir park görevlisi, hastane otoparkına park edip etmeyeceğini sormadan Ove'ye park fişi vermek üzere görevlendiriliyordu? Ove, park görevlisine, "Sen yalnızca sahte bir polissin!" demekten imtina edecek türde bir adam değil, hepsi bu.

Hastaneye ölmek için gidildiğini biliyordu Ove. Hayattayken attığının her adım için devletin senden para alması yetmezmiş gibi ölmeye geldiğinde bile senden park ücreti almaya çalışıyorlardı. Ove bu kadarının da fazla olduğunu düşünüyordu. Derdini tane tane park görevlisine anlatmaya çalıştığında adam elindeki talimat

kitabını sallamakla yetinmiş, bu esnada sinirlenmeye başlayan Parvaneh, sanki buradaki asıl mesele oymuş gibi otopark ücretini ödemekten mutlu olacağını söylemişti.

Kadınların prensipleri yoktu galiba.

Önden yürüyen yedi yaşındaki kızın, üzerine sinen egzoz kokusundan şikâyet ettiğini duydu Ove. Yol boyunca camları açık gitseler de kötü kokudan kurtulamamışlardı. Parvaneh ona garajda gerçekten ne yaptığını sorduğunda Ove homurdanarak kadını geçiştirmişti. Elbette ki böyle dondurucu bir havada bütün camları açık bir arabada yolculuk etmek üç yaşındaki bir kız için hayatının en büyük macerası olmuştu. Fakat yüzünü iyice sarmalayıp boynunu atkısının içine gömen yedi yaşındaki ablası öfkeyle kaşlarını çatmış ve Ove'nin koltuklara serdiği gazete kâğıtlarının üzerine oturmaktan da fazlasıyla rahatsız olmuştu. Ove ön koltuğa da gazete sermişti ancak kızların annesi binmeden önce gazete kâğıtlarını koltuğun üzerinden çekip aldı. Ove aşırı derecede sinirlense de kendini tutmayı başardı fakat yol boyunca kadının suyu aniden gelir diye endişelenip göz ucuyla karnını kontrol etmeyi ihmal etmemişti.

“Burada bekleyin,” dedi Parvaneh resepsiyona vardıklarında.

Etrafları cam bölmeler ve dezenfektan kokan sıralarla kaplıydı. Beyaz üniformalı ve renkli, plastik terlikli hemşireler koridorlarda ilerliyor ve yürüteçlerine yaslanmış yaşlı hastalar onları arkalarından takip ediyordu. Zeminin üzerinde A girişindeki Asansör 2'nin bozuk olduğu ve 114 numaralı bölüme gidecek ziyaretçilerin görevlilere C girişindeki Asansör 1'i sormalarını söyleyen bir işaret vardı. Hemen altındaki bir diğer işaret ise C girişindeki Asansör 1'in bozuk olduğunu ve 114'e gidecek ziyaretçilerin A girişindeki Asansör 2'yi sormalarını söylüyordu. Hemen altındaki bir diğer mesajda ise Beppo isimli bir palyaçonun bugün hasta çocukları ziyaret edeceği bilgisi iliştilmişti.

“Ove şimdi nereye kayboldu?” diye öfkeyle söylendi Parvaneh.

“Sanırım tuvalete gitti,” diye mırıldandı yedi yaşındaki kızı.

“Palyançoool!” deyip neşeyle uyarı işaretini gösterdi küçük kardeşi.

“Tuvalete girmek için para ödendiğini biliyor musun?” dedi Ove şaşkınlıkla.

Parvaneh hırsıyla ona dönüp kızgın bir bakış attı.

“Bozukluk mu lazım?”

Ove gücenmiş benziyordu.

“Neden bozukluğa ihtiyacım olsun ki?”

“Tuvalet için?”

“Tuvalete gitmeyeceğim.”

“Ama dedin ki...” diye başladı kadın fakat başını iki yana sallayıp cümlesini tamamlamaktan vazgeçti. “Unut gitsin, boş ver. Parkmetre ne zaman doluyor?”

“On dakika sonra.”

Parvaneh memnuniyetsizce homurdandı.

“İşimizin on dakikadan uzun süreceğini görmüyor musun?”

“Bu durumda gidip on dakika daha uzatırım süreyi,” diye cevap verdi Ove çok normalmiş gibi.

“Neden daha uzun süreliğine ödeme yapıp kendini bunca zahmetten kurtarmıyorsun?” diye soran kadın daha o an sorduğuna pişman oldu.

“Çünkü yapmamı istedikleri şey tam da bu! Belki de kullanmayacağımız zamanlar için bir sürü para alıyorlar!”

“Ah, buna daha fazla katlanamayacağım...” diye iç çekti Parvaneh ve bir elini alnına götürdü.

Dönüp kızlarına baktı.

“Anneciğiniz babanızı görmeye giderken Ove amcanın yanında uslu durursunuz değil mi?”

“Tamam, olur,” diye yanıtladı asık suratlı büyük kız.

“Eveeeeeet!” diye neşeyle zıpladı üç yaşındaki küçük kardeşi.

“Ne?” diye fısıldadı Ove.

Parvaneh yeniden doğruldu.

“Ove ile derken neyi kastediyorsun? Nereye gittiğini zannediyorsun?” Ove hayretler içinde donup kalmıştı ama Hamile Kadın isyanını belli eder tonda sesini yükseltmekten hiç çekinmedi.

“Burada durup onlara göz kulak olmak zorundasın,” diye aksi bir tavırla kestirip atan kadın Ove’nin ağzını açmasına fırsat bile vermeden ilerleyip koridorda gözden kayboldu.

Ove kadının arkasından, sanki her an dönüp bütün bunların bir şaka olduğunu söylemesini bekler gibi bakakaldı ama öyle olmadı. Annelerinden umudu kesen Ove kızlara döndü. Ve ikinci saniyede kızları cinayet saatinde nerede olduklarını sorgulamak için masa lambasını açmak üzereymiş gibi göründü.

O anda, “KİTAAAAP!” diye bağırdı üç yaşındaki kız ve bekleme odasının bir köşesine yerleştirilmiş masanın üstündeki oyuncaklardan ve resimli kitaplardan oluşan yığına doğru koştu.

Ove, kızın kendi kendine vakit geçireceğinden memnun bir ifadeyle başını sallayıp bu defa büyük kardeşine döndü.

“Pekâlâ, sen ne yapacaksın?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu kız içerlemiş bir halde.

“Bir şeyler yemek ya da çişini yapmaya falan gitmek ister misin?”

Yedi yaşındaki kız, Ove ona bira ve sigara önermiş gibi hayretle baktı.

“Ben neredeyse SEKİZ yaşındayım! Tualete KENDİM gidebilirim!”

Ove kollarını salladı.

“Tabii, doğrudur. Sormam lanet bir hataydı.”

“Hıh,” diye homurdandı kız.

“Küfür yaptın!” diye bağırды küçük kız ve Ove’nin bacaklarının arasından bir ileri bir geri koşmaya başladı.

Ove, şüpheli bir tavırla bu dil katili kızı inceledi. Küçük kız yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kafasını kaldırıp ona baktı.

“Okul!” diyerek elindeki kitabı neredeyse dengesini yitirecek şekilde yukarı kaldırdı.

Ove kitap sanki Nijerya prensinin “çok kazançlı bir yatırım fırsatı” sunmak için Ove’ye gönderdiği bir dizi mektupmuş ve “bir şeyi halletmek” için yalnızca Ove’nin hesap numarasına ihtiyacı varmış gibi şöyle bir baktı.

“Okul!” diye ısrar etti tekrar küçük kız bekleme odasındaki koltuklardan birine tırmanırken.

Ove gönülsüzce kızdan bir metre uzağa oturdu. Küçük kız sabırsızca iç geçirdi ve bir anlığına gözden kayboldu. Hemen ardından Ove küçük kızın başını, onun kolunun altına soktuğunu ve elleriyle onun dizinden güç alarak burnunu kitabın renkli sayfalarına uzattığını gördü.

“Bir zamanlar küçük bir tren varmış,” diye başladı vergi iadesi alan bir mükellef gibi heyecan ve hevesle.

Ardından sayfayı çevirdi. Üç yaşındaki kız onu durdurup önceki sayfaya döndü. Yedi yaşındaki ablası yüzünde yorgun bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“Sayfada neler olduğunu okuyup uygun seste anlatman gerek,” dedi.

Ove başını kaldırıp kıza baktı.

“Ne kahro...”

Cümlesini tamamlamak için boğazını temizledi.

“Ne sesi?” diye sordu.

“Peri masalı sesi,” diye yanıtladı büyük kız kardeş.

“Küfür yaptın!” diye keyifle bağırmaya başladı küçük kız.

“Öyle bir şey olmadı,” dedi Ove.

“Oldu,” diye karşılık verdi küçük kız.

“Ses falan yapmıyorum, kahret...”

“Belki de hikâye okumayı beceremiyorsundur,” dedi büyük kız kardeş.

“Belki de hikâye dinlemeyi beceremiyorsundur,” diye karşılık verdi Ove.

“Belki de ANLATMAYI beceremiyorsundur!”

Ove pek de etkilenmemiş gibi kitaba baktı.

“Ne çeşit bir bo... saçmalık bu böyle? Konuşan bir tren mi? Arabalar hakkında bir şey yok mu?”

“Belki içinde mızımız, yaşlı adamlarla ilgili bir şey vardır,” diye mırıldandı yedi yaşındaki kız.

“Ben yaşlı bir adam değilim,” diye çıkıştı Ove.

“Palyançoool!” diye bağırmaya başladı üç yaşındaki kız hevesle.

“PALYAÇO da değilim!” diye kükredi Ove.

Kızın ablası, tıpkı annesinin yaptığı gibi gözlerini devirdi.

“Sana demedi, palyaçoğa dedi.”

Ove başını kaldırdığında kocaman, yetişkin bir adamın kendini özenle palyaço kılığına sokmuş halde bekleme odasının önünde durduğunu gördü.

Suratında kocaman, aptal bir sırıtış vardı.

“PALYANÇOooo,” diye sevinen küçük kızın hoplayıp zıpladığını gören Ove, çocukların her an uyuşturucu etkisindeymiş gibi davrandığını söyleyen teoriyi hatırladı.

Buna benzer bir şeyler duymuştu. İlgi eksikliğinden kaynaklı hiperaktif bozukluk ve ancak amfetamin tedavisiyle durdurulması mümkün bir enerji...

“Bu küçük kız da kimmiş böyle? Acaba sihirli bir numara görmek ister mi?” diyen ve Ove’nin, böyle anlamsız bir iş yapacağına adamakıllı bir işe girmesini tercih edeceği palyaço, ayağında kocaman kırmızı ayakkabılarıyla sarhoş bir geyik gibi yalpalayarak onlara doğru yaklaştı.

Yüzünde gamsız bir neşeyle Ove’ye baktı.

“Belki de amcalarının beş kronu vardır?”

“Belki de yoktur,” diye karşılık verdi Ove.

Palyaço, bir palyaçoda pek de garip durmayan bir şaşkınlık ifadesiyle Ove’ye baktı.

Üstündeki gerçek aptal kimliğini saklayan renkli ve neşeli kıyafetinin aksine buz gibi bir sesle, “Hey, beni dinle. Küçük bir numara için bozuk paraya ihtiyacım var sadece,” diye mırıldandı. “Hadi ama, ben hastanenin palyaçosuyum. Çocuklar için buradayım. Numara bitince paranı geri veririm.”

“Parayı ver gitsin işte,” diye lafa girdi yedi yaşındaki kız.

“PALYANÇOOOO!” diye bağırmaya başladı küçük kız kardeşi aynı anda.

Ove çileden çıkmış bir halde, “Pekâlâ,” deyip cüzdanından çıkardığı beş kronluk bozukluğu palyaçoya uzattı ve parayı vermeden önce onu uymayı da ihmal etmedi.

“Biter bitmez paramı geri isterim. Onunla otopark parasını ödeyeceğim.”

Palyaço, itiraz etmeden başını salladı ve bozukluğu Ove’nin elinden kaptı.

Parvaneh koridordan bekleme odasına geldiğinde olduğu yerde şöyle bir durup kafası karışmış bir halde odayı kolaçan etti.

“Kızlarınıza mı bakıyorsunuz?” diye sordu arkasından yetişen bir hemşire.

“Evet,” diye karşılık verdi kafası iyice karışan Parvaneh.

“İşte, oradalar,” dedi hemşire, otoparka açılan devasa cam kapının yanındaki bir sırayı işaret ediyordu.

Ove, kollarını göğsünde birleştirmiş, yüzünde kızgın bir ifadeyle oturuyordu.

Bir yanında feci sıkılmış bir halde oturan ve tavana bakan yedi yaşındaki kızı, diğer yanında ise sanki az önce önümüzdeki bir ay boyunca kahvaltıda dondurma yiyeceğini öğrenmiş gibi bir ifadeyle oturan küçük kızını gördü. Oturdukları sıranın her iki ucunda gaddar bakışlarla etrafı seyreden iki güvenlik görevlisi duruyordu.

“Bunlar sizin çocuklarınız mı?” diye sordu yaklaştığını gören güvenliklerden biri. Yüzünde hiç de kahvaltıda dondurma yiyecekmiş gibi bir ifade yoktu.

“Evet, bir şey mi yaptılar yoksa?” diye sordu Parvaneh endişeyle.

“Onlar bir şey yapmadı,” diye yanıtladı öbür güvenlik görevlisi ve Ove’ye doğru manidar bir bakış attı.

“Ben de bir şey yapmadım,” diye homurdandı Ove.

Üç yaşındaki kız, “Ove, palyançoğa vurdu!” diye bağırıyor neşeyle.

Parvaneh, şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde ona baktı ve söyleyecek bir tek söz bile bulamadı.

“Zaten numaraları iyi değildi,” diye homurdandı yedi yaşındaki kız. “Artık eve gidebilir miyiz?” diye sorup ayağa kalktı.

“Neden... bir dakika.... Ne... ne palyaçosu?”

“Palyanço Beppo,” diye açıkladı küçük kız yüzünde bilmiş bir ifadeyle.

“Sihir yapacaktı,” dedi ablası.

“Aptalca bir sihir,” dedi Ove.

“Sanki Ove’nin beş kronunu geri verecekmiş gibi,” diye ona hak verdi büyük kız.

“Sonrasında ne yaptı? Bana *başka* bir beşlik vermeye çalıştı!” diye araya girdi Ove ve hakarete uğramış gibi güvenlik görevlilerine baktı.

“Ove palyançoya VURDU anne,” diye heyecanla, sanki o güne kadar başına gelen en güzel şeymiş gibi bir kez daha olanları açıkladı küçük kız.

Parvaneh uzunca bir süre Ove’ye, kızlarına ve güvenlik görevlilerine baktı.

“Kaza geçiren kocamı ziyaret etmek için buradayız. Babalarına merhaba demesi için kızlarımı götüreceğim,” diye açıklama yaptı güvenlik görevlilerine.

“Babacık düştü!” dedi üç yaşındaki kız.

“Olur,” dedi güvenliklerden birisi ve başını sallayarak onayladı.

“Ancak o burada kalacak,” dedi diğeri ve Ove’yi işaret etti.

“Ona vurmadım bile. Sadece hafifçe ittim,” diye mırıldandı Ove. “Kahrolası sahte polisler,” diye eklemeyi de ihmal etmedi.

“Açıkçası palyaçonun numaraları gerçekten de kötüydü,” diye Ove’nin tarafını tuttu babasının yanına gitmek üzere ayaklanan, asık suratlı büyük kız.

Bir saat sonra Ove'nin garajına vardılar. Bir kolu ve bir bacağı alçıdaki uzun ve sıska adamın daha günlerce hastanede kalması gerektiğini söylemişti Parvaneh. Ove bunu duyduğunda gülmek için alt dudağını ısırarak zorunda kaldı. Nedense Parvaneh'in de gülmek için kendini zor tuttuğunu hissetmişti. Gazete kâğıtlarını topladığı sırada Saab'ın hâlâ egzoz dumanı koktuğunu fark etti Ove.

"Park cezasını ödememi istemediğinden emin misin Ove?" diye sordu Parvaneh.

"Araba senin değil, öyle değil mi?"

"Doğru."

"O halde..." diye karşılık verdi Ove.

"Ama bir yandan da benim yüzümden olmuş gibi hissediyorum," dedi Parvaneh.

"Park cezalarını sen yazmıyorsun. Belediye yazıyor. O yüzden lanet belediyenin suçu," diye yanıt verdi Ove, Saab'ın kapısını kapatırken. "Bir de şu hastanedeki sahte polislerin," diye ekledi. Sesinden Parvaneh gelene kadar onu kıpırdamadan beklemek zorunda bırakan güvenlik görevlilerine hâlâ kızgın olduğu açıkça anlaşılıyordu. Diğer ziyaretçilerin etrafında dolaşmasına izin verilmeyecek kadar güvenilmez birisiymiş gibi davranmışlardı ona.

Parvaneh düşünceli bir halde uzunca bir süre ona baktı. Beklemekten sıkılan yedi yaşındaki kız otoparktan çıkıp evlerine doğru ilerledi. Üç yaşındaki küçük kardeşi âdeta neşe saçarak Ove'ye baktı.

"Komiksin," dedi.

Ove küçük kıza dönüp ellerini ceplerine soktu.

“A ha, a ha! Sen de fena değilsin.”

Parvaneh bu defa önce Ove’ye, sonra düşünceli bir ifadeyle yerdeki plastik hortuma ve sonra yeniden Ove’ye baktı.

“Merdiveni kaldırmak için yardıma ihtiyacım olabilir...” dedi düşüncelerinin arasında.

Ove şaşkın bir halde asfaltı tekmeliyor.

“Galiba radyatörümüz de çalışmıyor,” diye ekledi kadın. “Gelip bakabilsen harika olurdu doğrusu. Patrick böyle şeyleri senin gibi beceremiyor,” dedi ve küçük kızının elini tuttu.

Ove yavaşça başını sallayarak onayladı.

“Doğrudur, beceremeyebilir.”

Parvaneh de başını salladı ve yüzünde tatminkâr bir gülümseme belirdi. “Bu gece kızların soğuktan donmasına izin vermezsin değil mi? Zaten palyaço dövmeni yeterince izlediler.”

Ove suratını astı. İçinden kendi kendine, sırf babaları bir merdivene tırmanmayı bile beceremiyor diye kızların donmasına izin veremeyeceğini söyledi. Suç listesine bir de çocuk ölümü eklenirse öteki dünyada karısının kim bilir nasıl söyleneceğini düşünmeden edemedi.

Uzanıp yerdeki hortumu aldı ve duvardaki kancalardan birine astı. Saab’ı kilitledikten sonra garajdan çıktı ve garaj kapısını kilitleyip üç defa kontrol ettikten sonra küçük kulübesine gitti ve alet takımlarını aldı.

Yarın ölmek için güzel bir gün olacaktı nasılsa...

BİR ZAMANLAR OVE OLAN ADAM VE TRENDEKİ KADIN

Kız tren penceresinden giren güneş ışığının üzerinde yansıdığı bir broş takıyordu. Saat sabahın altı buçuğuydu. Ove vardiyasını henüz tamamlamıştı ve evine giden trene binmek üzereydi. Fakat tam o sırada kestane rengi saçlı, mavi gözlü, insanın içini kıpır kıpır yapan bir gülüşe sahip o kıızı gördü ve son anda vazgeçip trene geri bindi. Elbette ki bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatında hiç böyle düşünmeden davranmamıştı. Onu görür görmez sanki bazı fonksiyonlarını yitirdiğini hissetmişti.

Ove kondüktörlerden birisini ona bir pantolon ve tişört vermeye ikna etti, böylece temizlikçi gibi görünmeyecekti. Sonra gidip Sonja'nın yanında oturdu. Bu o güne dek aldığı en iyi karardı.

Ne söyleyeceğini bilemiyordu Ove fakat daha koltuğuna yerleşir yerleşmez kız ona dönüp neşeyle gülümsedi ve merhaba dedi. Ove ona merhaba diyerek karşılık verecek gücü zor bulabildi kendisinde. Kızın kucakğı kitap doluydu. Ove'nin baktığını fark edince başlıklarını görmesi için kitapları hafifçe kaldırdı. Ove sözcüklerin yalnızca yarısını okuyabildi.

“Okumayı sever misin?” diye sordu gözleri parlayan genç kız.

Ove içinde hafif bir endişeyle başını iki yana salladı fakat kız aldığı yanıtı bozulmuş gibi gözüküyordu. Yalnızca gülümseyip ona kitapların şu hayatta en sevdiği şeyler olduğunu söyledi ve kucağındaki her bir kitabı tek tek anlatmaya başladı. Ove o anda bu kızın en sevdiği şeyleri anlatışını hayatı boyunca dinlemek istediğini fark etti.

Hayatında bu kadar güzel bir ses duymamıştı. Kız her an kıkırdayacakmış gibi büyük bir neşeye konuşuyordu ve güldüğü zamanlar Ove, şampanya baloncuklarının da gülmeyi bilselerdi o şekilde güleceklerini düşündü. Eğitimsiz ve aptal birisi gibi görünmemek için bir şeyler söylemek istiyordu ama biraz zaman geçince bunu çok da dert etmesine gerek kalmadığını anlayacaktı.

Sonja konuşmayı, Ove ise sessiz kalmayı seviyordu. Ove, insanların birbirleri için yaratıldıklarını söyleyenlerin ne demek istediklerini şimdi anlıyordu.

Aradan yıllar geçtikten sonra Sonja ona o gün kompartımana geldiğinde çok şaşırdığını itiraf edecekti. Bütün varlığıyla beklenmedik ve keskindi. Omuzları ve kolları o kadar genişti ki üzerindeki tişörtü neredeyse yırtacak gibi zorluyordu. Ve o gözler... Sonja konuşurken Ove dinlemişti. İleride kocası olacağını bilmediği bu genç adamı güldürmek Sonja'nın hoşuna gitmişti. Yine de sadece okuluna gidiyordu ve sıkıcı yolculuk boyunca arkadaşlık edecek birini bulmak iyi gelmişti.

Sonja öğretmenlik okuyordu. Her gün bu hatta binip birkaç kilometre gittikten sonra bir başka hatta biniyor ve ardından otobüse binip okul yolculuğunu tamamlıyordu. O gün trenleri karıştırmış ve yanlış yönde yarım saatlik bir yolculuk yapmak zorunda kalmıştı. Beraber trenden inip otobüs durağına gittiklerinde kız, Ove'ye orada ne yaptığını sordu. Ove o anda askeriyeye birkaç kilometre mesafede olduklarını fark edince nedenini bilmeden ileride bir noktayı gösterdi.

“Askerlik hizmetimi yapıyorum,” dedi.

“O zaman dönerken de belki karşılaşırız. Eve beş treniyle dönüyorum...”

Ove ne söyleyeceğini bilemiyordu. Elbette ki askerden eve saat beşte gidilmeyeceğini biliyordu ancak belli ki kızın bundan haberi yoktu. Ove omuzlarını silkmekle yetindi ve kız otobüsüne binip yanından ayrıldı.

Ove bunun birçok açıdan elverişsiz olacağını düşünüyordu ama bu noktada yapacak fazla bir şeyi yoktu. Arkasını döndüğünde küçük bir öğrenci kasabasının merkezini işaret eden bir tabela gördü. Evinden yaklaşık iki saat uzaktaydı. Böylece yürümeye başladı. Kırk beş dakika kadar yürüdükten sonra o bölgedeki tek terziyi buldu ve ona ütülü bir gömlek ve pantolonu olup olmadığını, var ise ne kadar sürede hazır edebileceğini sordu. Terzi ona beklerse on dakikada istediklerini hazırlayabileceğini söyledi.

“O halde saat dörtte burada olurum,” dedi Ove ve dükkândan ayrıldı. Tren istasyonunun etrafında dolanıp bekleme salonundaki sıralardan birine oturdu. Üçü çeyrek geçe terziye gidip gömleği ve pantolonu ütülenirken üzerinde iç çamaşırlarıyla personel odasında bekledi. İş tamamlandıktan sonra istasyona döndü ve kızla buluşup bir buçuk saat süren bir yolculuk sonunda Sonja’nın durağına vardılar. Ove kızın durağından sonra yarım saat kadar daha yolculuk etmek zorunda kaldı. Ertesi gün de aynısını yaptı ve bir sonraki gün de... Üçüncü gün geldiğinde tren istasyonu gişesindeki adam, ona orada boş gezen serseriler gibi uyuyamayacağını söyledi. Ove adama hak verdi ancak durumunu açıklayınca ona başını sallayarak anlayış gösteren görevli, ondan sonraki günlerde kayıp bagajların kaldığı odada uyumasına izin verdi. İstasyon gişelerindeki adamlar bile âşık olabiliyordu demek ki.

Ove üç ay boyunca aynı şeyi yaptı. Üç ay boyunca baş başa bir yemek daveti alamamaktan sıkılan kız sonunda kendi kendini yemeğe davet ettirdi.

“Yarın akşam sekizde bekliyorum. Sanki sen beni yemeğe davet etmişsin gibi takım elbise giy,” dedi kız o cuma akşamı trenden inerken.

İşte böyle olmuştu...

Onunla tanışmadan önce kimse Ove’ye nasıl yaşadığını sormamıştı. Fakat sorsalardı onu tanımadan önce yaşamadığını söylerdi.

Cumartesi akşamı geldiğinde Ove üzerine babasının, omuzlarına dar gelen kahverengi takım elbisesini giydikten sonra odasındaki küçük mutfakta hazırladığı iki sosis ve yedi patates yedi. Çıkmadan önce yaşlı ev sahibesinin istediği evle ilgili küçük tamirleri yaptı.

“Biriyle mi buluşacaksınız?” diye sordu kadın mutlu gözlerle. Onu daha önce hiç takım elbiseyle görmemişti. Ove aksi bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

“Evet,” dedi ama ağzından çıkan bir kelime miydi yoksa yalnızca nefes mi almıştı belli değildi. Yaşlı kadın başını sallarken gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

“Böyle giyindiğine göre senin için önemli biri olmalı,” dedi.

Ove tekrar nefes aldı ve başını aşağı yukarı salladı. Kapıya çıktığı sırada yaşlı kadın arkasından bağırdı:

“Çiçekler Ove!”

Şaşkın bir ifadeyle olduğu yerde donup kalan Ove, dönüp kadına baktı.

“Muhtemelen çiçeklerden hoşlanıyordur,” diye ekledi yaşlı kadın hevesle.

Ove boğazını temizleyip ön kapıyı kapattı.

Ove, on beş dakikadan daha uzun bir süre üzerine tam oturmuş takım elbisesi ve parlattığı ayakkabılarıyla kızın durağında bekledi. Geç gelen insanlara hep şüpheyle bakardı. “Birine zamanında geleceği konusunda güvenemiyorsan daha önemli bir konuda hiç güvenemezsin,” derdi insanlar sanki önemli bir şey değilmiş gibi ellerinde makineye okuttukları kartları sallayarak işe üç dört dakika geç geldiklerinde. Sanki tren hattı, yapacak daha iyi bir şeyi yokmuşçasına sabahları öylece durup onları bekleyecekti.

Dolayısıyla geçen her bir dakikanın ardından Ove’nin sinirleri gerilmişti. Bir süre sonra da Sonja’nın buluşalım derken yalnızca onunla kafa bulduğunu düşünerek endişelenmeye başlamıştı. Hayatında hiç bu kadar aptal durumuna düşmemişti. Elbette ki Ove’yle dışarı çıkmayacaktı, nasıl oldu da böyle bir kaniya varabilmişti ki Ove? İyice küçük düştüğünü hisseden Ove elindeki çiçekleri en yakın çöp kutusuna fırlatmayı ve arkasına bile bakmadan oradan ayrılmayı düşünüyordu.

Geriye dönüp baktığında o gün neden beklemeye devam ettiğini bugün bile anlayamıyordu. Belki de ne kadar gecikirse geciksin, söz ağızdan bir kere çıkardı. Veya başka bir sebebi olduğunu düşünmüştü. Fakat o anda Ove hayatının pek çok on beş dakikasını daha onu bekleyerek geçireceğini bilmiyordu, babası bunu duysa şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalırdı.

Sonja en sonunda üzerinde çiçekli bir etek ve öyle kırmızı bir yün hırkayla belirdi ki Ove onu görünce hafifçe dengesini yitirir gibi oldu. Belki de geç kalmasının çok da önemli bir şey olmadığına karar verdi.

Çiçekçideki kadın ona ne çeşit bir çiçek istediğini sorduğunda Ove bunun ne çeşit bir soru olduğuna anlam verememişti. Sonuçta bütün bu yeşillikleri satan oydu ve Ove yalnızca bir müşteriydi.

Ove'nin tavrına bozulan kadın bu defa çiçeği vereceği kişinin en sevdiği rengi bilip bilmediğini sormuştu. Ove kendinden emin bir tavırla bunun pembe olabileceğini söylemişti. Gerçi kızın hangi renkten hoşlandığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Oysa şimdi Ove'nin uzattığı çiçekleri mutlulukla dünyanın geri kalanını siyah beyaz gösterecek kadar kırmızı hırkasının göğsüne bastırıyordu Sonja.

“Çok ama çok güzeller,” dedi ve öyle büyük bir içtenlikle gülümsedi ki Ove utanıp başını eğerek asfaltı tekmelemeye başladı.

Ove'nin restoranlarla arası pek yoktu. İnsanların evde yemek yerine dünyanın parasını saçıp dışarıda yemek yemelerine anlam veremezdi. Süslü mobilyalar, özenle hazırlanmış yemekler ve kısa sohbetler pek de hoşuna gitmezdi. Her ihtimale karşı önceden yemek yemişti. Böylece Sonja menüden ne isterse karşılayabilecek, kendisi ise en ucuz yemeği sipariş edebilecekti. Bu planla Sonja bir aylık bile yemek yese olurdu.

Garson, yüzünde yağcı bir gülümsemeyle kızın sipariş vermesini bekliyordu. Ove daha girdikleri anda bile o garson ve diğer restoran çalışanlarının aklından geçenleri çok iyi biliyordu. Kızın Ove'ye göre çok güzel olduğunu düşündüklerinden emindi. Ove kendini aptal gibi hissediyordu çünkü o da öyle düşünüyordu.

Sonja, Ove'ye dersleri, okuduğu kitapları ve izlediği filmleri anlattı. Ove'ye kendisini hayatında ilk kez çok önemli bir adam gibi hissettirmişti bakışlarıyla. Ove sonunda daha fazla dayanamayacağını hissetti ve boğazını temizleyip ona askerlik yapmadığını, kalbinde rahatsızlık olan, basit bir temizlikçi olduğunu ama yine de bu kadar zaman boyunca beraber yolculuklarından çok zevk aldığını itiraf etti. Hikâyesini bitirdiğinde peçetesini masanın üzerine bırakıp hesabı ödemek için elini cüzdanına attı.

“Üzgünüm,” dedi ve utangaç bir ifadeyle sandalyesinin bacağına hafifçe tekmelerken güçlükle duyulan bir sesle devam etti:

“Sadece senin baktığın biri olmanın nasıl olduğunu bilmek istedim,” diyerek ayaklandığı sırada Sonja, Ove’nin elini yakaladı.

“Daha önce bu kadar konuştuğunu hiç görmemiştim,” deyip gülümsedi.

Bunun durumu değiştirmeyeceğine dair bir şeyler mırıldandı Ove. Yalancının tekiydi. Sonja oturmasını söylediğinde karşı çıkmayıp sandalyesine geri oturdu. Kız beklediği kadar sinirli gözüküyordu. Hatta gülmeye bile başlamıştı. Aslında askerlik yapmadığını biliyordu çünkü onu üniformasıyla hiç görmemişti.

“Her neyse, herkes askerlerin saat beşte eve dönmediğini bilir zaten.”

Ove’nin bir Rus ajanı kadar dikkatli olmadığını da eklemiştir. Sonuçta Ove’nin neden böyle yaptığını anladığını söyledi. Ayrıca konuştuğunda onu dinlemesi ve güldürmesi de hoşuna gidiyordu. Bu onun için fazlasıyla yeterliydi zaten.

Ardından Sonja, Ove’ye bir seçeneğin olsa ne yapmak isterdin diye sordu. Ove hiç düşünmeden evler yapmak istediğini söyledi. İnşa etmek, çizimler yapmak, en iyi hesaplamaları bulmayı seviyordu. Sonja duyduklarına gülmemiş, aksine sinirlenmişti.

“İyi de neden yapmıyorsun o zaman?” diye hesap sordu.

Ove’nin bu soruya verecek iyi bir cevabı yoktu.

Takip eden pazartesinde Sonja elinde bir mühendislik kursunun broşürleriyle Ove’nin evine gitti. Yaşlı ev sahibi, özgüvenle merdivenleri tırmanan bu güzel kızı gördüğünde şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Odasına girdiğinde Ove yatağında oturuyordu. Ove asık bir suratla ellerini cebine koydu. Kız ona bakıp güldü.

“Artık beraber miyiz?” diye sordu.

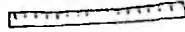
“Şey, evet,” diye yanıtladı Ove hevesle. “Sanırım öyleyiz.”
Ve öyle oldular.

Sonja broşürleri Ove'ye teslim etti. İki yıllık bir kurstu ve bir kere inandıktan sonra Ove'nin orada ev yapımı üzerine alacağı eğitim boşa gitmeyecekti. Belki geleneksel anlamda bir ders çalışma yöntemi yoktu Ove'nin fakat rakamlardan ve evlerden anlardı. Altı ay sonra iki sınava girdi. Ardından bir sınav daha oldu. Ve bir tane daha... Sonrasında konut idaresinde bir iş buldu ve bir yüzyılın üçte birinden fazla bir süre boyunca orada çalıştı. Hep sıkı çalıştı ve hiç hasta olmadı. Konut kredisini, vergilerini aksatmadan ödedi ve görevlerini layıkıyla yaptı. Ormanlık alandaki yeni yerleşim biriminden iki katlı, küçük bir ev satın aldı. Sonja evlenmek isteyince Ove ona evlenme teklif etti. Çocuk istediğinde karşı çıkmadı Ove. Onlara göre çocuklar sitede, diğer çocuklarla oynayarak büyümeliydi.

Aradan geçen kırk seneden az zamanda artık orman falan kalmamıştı geride. Etrafta sadece diğer evler vardı. Bir gün Sonja hastanede yatarken Ove'nin elini tuttu ve endişelenmemesini söyledi. Her şey güzel olacaktı. Göğsü öfke ve üzüntüyle inip kalkan Ove bunun kolay olmayacağını biliyordu. Fakat karısı ona fısıldadı: "Her şey güzel olacak sevgili Ove'm," dedi ve kolunu onun koluna doğru uzattı. İşaret parmağını Ove'nin avucunun içine doğru hafifçe sıkıştırdı ve hayata gözlerini yumdu.

Ove, karısının elini bırakmadan saatlerce orada bekledi. Bir süre sonra hastane personeli odaya gelip yavaş ve nazik hareketlerle Ove'ye karısının bedenini almaları gerektiğini söyledi. Ove anlayışla başını sallayıp resmî işleri halletmeye gitti. Pazar günü karısını gömdüler ve Ove pazartesi günü işe gitti.

Ove'ye sorsalardı, Sonja'yı tanımadan önce yaşamadığını söylerdi. Ve tabii ki ondan sonra da yaşamayacaktı...

OVE DENEN ADAM VE GECİKEN BİR TREN

Plastik camın diğer tarafında oturan tombul adam saçlarını geri taramıştı ve kolları dövmelemlerle kaplıydı. Kafasının üstünün bir paket margarinle parlatılmış gibi görünmesi yetmezmiş gibi bir de her yanını çizimlerle doldurmuştu. İçlerinde adamakıllı bir motif bile seçememişti Ove, yalnızca anlam veremediği desenler vardı. Sağlığı yerinde ve aklı başında bir yetişkin, kollarının böyle pijama benzeri, anlamsız desenlerle kaplanmasına izin verir miydi?

“Bilet makineniz çalışmıyor,” dedi Ove.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi plastik camın arkasındaki adam.

“Ne demek ‘öyle mi’?”

“Yani çalışmıyor mu diye soruyorum.”

“Daha demin bozuk olduğunu söyledim!”

Plastik camın arkasındaki adam kuşkuyla gözlerle Ove’yi süzdü. “Belki de sorun sizin kartınızdadır. Manyetik kısmı kirlenmiş olabilir mi acaba?”

Ove, camın ardındaki adama sanki az önce Ove’nin ereksiyon sorunu olduğunu ima etmiş gibi hayretle baktı. Adam bu bakış üzerine sustu.

“Kartımın manyetiğinde kir falan yok, bundan emin olabilirsiniz,” diye tükürükler saçarak konuştu Ove.

Plastik camın ardındaki adam başını tamam anlamında salladı. Ardından fikrini değiştirip başını bu defa iki yana salladı ve Ove'ye makinenin sabahtan beri sorunsuz çalıştığını anlatmaya çalıştı. Ove elbette ki bozuk bir makineyle ilgili bu fikri değerlendirmeye bile almadı. Adam bu defa Ove'ye nakit parası olup olmadığını sordu. Ove adama bunun onu ilgilendirmeyeceğini söyledi. Aralarına gergin bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra adam, Ove'ye kartını kontrol etmek istediğini söyledi. Ove ona sanki karanlık bir vadide karşılaşmışlar ve adam Ove'nin edep yerlerini kontrol etmek istemiş gibi baktı.

“Sakin bir şey yapayım deme,” dedi kartını gönülsüzce uzatırken.

Plastik camın ardındaki adam, kartı alıp bacağıının üzerinde hızlı hareketlerle temizledi.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Ove ve elini plastik cama dayadı.

Adam kartı camın alt kısmından geri uzattı ve “Şimdi dene,” dedi.

Ove, herhangi bir aptalın bile otuz saniye önce çalışmayan kartın bu şekilde de çalışmayacağını bileceğini düşündü ve fikrini plastik camın ardındaki adamla paylaşmaktan da çekinmedi.

“Lütfen dener misin?” diye rica etti adam.

Ove sesli bir şekilde ofladı. Gözlerini ayırmadan adamın uzattığı kartı aldı ve makineye okutunca çalıştı.

“Gördün mü?” diye alay etti adam.

Ove kartı cüzdanına koymadan önce şaşkınlıkla karta baktı.

“İyi günler,” dedi adam Ove uzaklaşırken.

Son yirmi dakikadır Ove'nin karşılaştığı bütün insanlar, ona aldığı her şeyi sanki kartla ödemesi gerekiyormuş gibi davranmışlardı. Fakat nakit para Ove için her zaman yeterince iyi

olmuştı ve binlerce yıldır insanoğluna en harika şekilde hizmet etmeye de devam etmişti. Ove bankalara ve onların elektronik aletlerine güvenmezdi.

Bütün bunlara rağmen karısı daima bir banka kartı olması gerektiği konusunda ısrarcıydı ve en sonunda öldüğünde, karısının hesabına ulaşabilmesi için Ove'nin adına yeni bir banka kartı göndermişlerdi. Yaklaşık altı aydır karısının mezarı için kartla çiçek alıyordu ve kartın içinde artık yaklaşık 136 kron kalmıştı. Ove şunu çok iyi biliyordu ki bu parayı bir an önce harcamazsa bir banka müdürünün cebine kalacaktı.

Elbette ki Ove bu plastik kartı kullanmak istediğinde çalışmıyor ve onunla ödeme yapacağı zamanlarda dükkânlar, Ove'yi banka kartlarıyla ilgili haklı çıkarmak istercesine ekstra ücret talep ediyordu. Karısıyla buluşur buluşmaz bu konuda onu bir kez daha aydınlatmaya karar verdi Ove.

Daha güneş ufukta belirecek enerjiyi bile bulamadan, komşuları henüz uyurken Ove o sabah büyük bir dikkatle tren saatlerini incelemişti koridorda. Sonrasında ışıkları söndürüp radyatörleri kapamış, ön kapıyı kilitledikten sonra içinde bütün yönlendirmelerin yazdığı zarfı kapının diğer tarafında kalan holdeki kilimin üzerine bırakmıştı. Evi almaya geldiklerinde zarfı hemen girişte bulacaklarını umuyordu.

Kar küreğini alıp evin ön kısmındaki karları temizledi ve küreği yerine koydu. Otoparka doğru giderken karların üzerinde kedi patisi izi gördü ancak buna fazla takılmadı. Zihninde yapması gereken daha önemli şeyler vardı.

Son tecrübelerinden ders alan Ove, Saab'ını almak yerine bu defa tren istasyonuna yürümeyi tercih etti. Bu sabah ne yabancı hamile kadının ne Sarışın Ot'un ne Rune'ün karısının

ne de herhangi bir düşük kalite halatın gününü mahvetmesine izin verecekti. Bütün bu insanların radyatörlerini tamir etmiş, eşyalarını ödünç almalarına izin vermiş, onları hastaneye götürmüştü. Artık önüne çıkmayacaklardı.

Tren saatlerini bir kez daha inceledi. Geç kalmaktan nefret ederdi. Geç kalındığında planlar mahvolur, her şey bir adım geride kalırdı. Karısı planlarına sadık kalmada gerçekten de kötüydü ancak kadınların birçoğunda aynı sorun vardı. Üzerine ant içip parmak da bassalar, hatta onları oldukları yere mihlansanız da planlarına sadık kalamadıklarını öğrenmişti Ove. Ne zaman bir yere gitseler, Ove mola yerlerinden kahve saatlerine kadar her şeyi planlar, zamanı mümkün olduğunca en etkin şekilde kullanmaya çalışırdı. Bunun için haritaları inceler, yolculuğun her bir ayağının ne kadar süreceğini ve yoğun trafik saatlerini nasıl es geçebileceklerini hesaplayıp insanların GPS sistemlerinin bulamayacağı kestirmeleri bulurdu. Her zaman bir seyahat stratejisi olmuştur. Oysa karısı “içgüdülerle” ve “ağırdan alarak” seyahat etmek gibi çılgınca fikirlerle dikilirdi karşısına, sanki böyle davranmak bir yetişkini bir yere götürürmüş gibi. Sonrasında ya bir telefon açması gerektiğini ya da bir şalını veya atkısını unuttuğunu söylerdi yola çıktıklarında. Kahve termosunu sürekli bulaşıklığın üzerinde unuturdu ki aslında unutmaması gereken tek önemli şey oydu. Kahrolası çantalarının içinde dört farklı manto olurdu ama bir tane bile kahve termosu olmazdı. Bu yüzden her benzin istasyonunda durup onların tilki sidiğine benzeyen kahvelerinden almak zorunda kalırlardı ve seyahatleri daha da uzardı. Ove ne zaman bir yerlere zamanında varabilmek için plan yapmanın öneminden bahsetse karısı araya girip, “Nasıl olsa acelemiz yok,” derdi.

Ove şimdi istasyondaki platformda dikilmiş, elleri cebinde bekliyordu. Üzerinde takım elbisesinin ceketi yoktu. Egzoz du-

manı cekete o kadar derinlemesine işlemiştii ki o halde karşısına çıktığında karısının ona çıkışacağını adı gibi biliyordu. Karısının üzerindeki gömlek ve süveteri sevmediğini de gayet iyi biliyordu Ove ama bunlar en azından temiz ve iyi durumdaydı. Dışarısı yaklaşık on derecedi. Mavi baharlık ceketini henüz mavi kış mantosuyla değıştirmedii için soğuk rüzgârı hissediyordu. Son zamanlarda dikkatinin biraz dağıldığını kabul ediyordu Ove. Öbür tarafa gittiğinde kendini nasıl tanıtacağı konusunu henüz hiç düşünmemiştii. En başta resmî olması gerektiğini düşünmüştü, kafa karışıklığını gidermek için çeşitli uniformalar olabilirdi. Orada çeşit çeşit insan olacağını düşünüyordu. Kıyafetleri organize edecek bir gardırop departmanı bile olabilirdi belki.

Platform neredeyse bomboştı. Diğeri tarafta suratlarından uyku akan, Ove'nin içlerinin uyuşturucusuyla dolu olduğunu düşündüğü devasa çantalar taşıyan birkaç genç vardı. Hemen yanlarında kırklı yaşlarda, gri takım elbiseli ve siyah yağmurluklu bir adam elindeki gazeteyi okuyordu. Biraz arkalarında göğüs kısımlarında belediye logosu bulunan gömlek giymiş iki kadın naneli sigaralarını içiyordu.

Ove'nin bulunduğu tarafta hiçbir yolcu yoktu. Yalnızca üzerlerinde iş kıyafetleri olan üç belediye işçisi, bir delikten aşağı bakıyordu. Etrafları dikkatlice güvenlik şeridiyle çevrilmişti. İşçilerden birisi 7-Eleven'dan alınmış kahveyi içerken, bir diğeri muz yiyor, üçüncüsü ise eldivenini çıkarmadan cep telefonunu tuşlamaya çalışıyordu. İşin güzel bir yere varmayacağı belliydi. Delik, olduğu yerde kaldı ve adamlar hiçbir şey yapmadı. İnsanlar işlerini yapmak yerine muz yiyip bir deliğe baktıkları sürece dünyada var olan ekonomik krizlere şaşmamak gerek, diye düşündü Ove.

Saatini kontrol etti. Bir dakika vardı. Platformun ucunda bekliyordu ve ancak bir buçuk metre derinlikte olduğunu tahmin

ettiği rayların olduğu kısma bakıyordu. Belki yalnızca biraz daha derin olabilirdi. Hayatını bir trenin alacak olmasındaki sembolizm hoşuna gitmese de kondüktörün onu görüp durmaya çalışmasını engellemek için tren iyice yaklaşıncı atlamaya karar verdi. Trenin geldiği yöne doğru baktı ve yavaşça saymaya başladı. Henüz yükselmiş olan güneş bir anda parlayıp burnunun ucunda flaş patlatılmış bir çocuk gibi gözlerini kararttı Ove'nin.

Tam da o anda ilk çılgılığı duydu.

Ove başını çevirir çevirmez platformdaki takım elbiseli adamın aşırı doz Valium verilmiş bir panda gibi bir ileri bir geri sendelediğini ve birkaç saniye sonra da adamın bütün vücudunun seğirmeye başlayıp kollarının sarsılarak titrediğini gördü. Sonrasında âdeta ağır çekimde gibi gazete havaya fırladı ve adam kendinden geçip bir çimento torbası gibi tok bir sesle rayların üzerine düştü.

Naneli sigara içen kadınlar panik içinde çılgılığı bastı. Ove'nin uyuşturucu kullandıklarını düşündüğü gençler dönüp raylara doğru bakarken sanki düşmelerini engellemek ister gibi çantalarının omuz askılarına yapıştılar. Platformun diğer ucundaki Ove asabı bozulmuş bir halde diğerlerini izliyordu.

“Tanrı aşkına!” dedi hiddetle en sonunda raylara atlarken. “ADAMI TUTMAK YERİNE BAKACAK MISIN ÖYLE?” diye bağırdı platformdaki çantalı gençlerden birine. Aptal duruma düşen genç, yavaşça platformun ucuna doğru yaklaştı. Ove takım elbiseli adamı, hayatı boyunca adımını jimnastik salonuna atmamış ancak bütün hayatını beton bloklar taşıyarak geçirmiş adamlara özgü bir şekilde kaldırdı ve Audi kullanıp parlak koşu taytları giyen adamlarda pek de rastlanmayacak bir ustalıkla adamı çantalı gencin kollarına uzattı.

“Tren yolunda kalamaz, anlıyorsun değil mi?”

Çantalı genç kafası karışmış bir halde başını sallayarak onu onayladı ve güçlerini birleştirip takım elbiseli adamı platforma taşıdılar. Gömleği belediye logolu kadınların sanki bir yapım çalışmasının parçasıymış gibi çığlık atmaya devam ettikleri sırada adam tekrar nefes almaya başladı. Trenin geldiğini duyan Ove rayların üzerinde kaldı. Planladığı şey bu değildi ama şu an başka çaresi yoktu.

Soğukkanlı bir tavırla rayların ortasında durup ellerini cebine koydu ve trenin ışıklarına baktı. Yaklaşan lokomotifin uyarı düdüğü, bir cankurtaran düdüğü gibi çınladı. Ove ayağının altındaki rayların sanki üzerinde testosteron yüklü bir boğa koşuyormuş gibi titremeye başladığını hissetti. Nefesini tuttu. Bütün bu titreşim, çığlık ve fren gıcırtilarının yarattığı cehennemin ortasında bir an rahatladığını duyumsadı.

Nihayet.

Ove için takip eden zaman sanki ağır çekimdeymiş gibi ilerledi ve seslerin gürleyişi kesilip bir fısıltıya dönüşürken tren sanki iki yaşlı öküz tarafından çekiliyormuş gibi yavaşça yaklaştı. Trenin ışıkları umutsuzca yanıp sönerек onu uyarıyordu. İki ışığın arasında geçici bir körlük yaşayan Ove, bir anda trenin yirmi yaşından büyük gözükmeyen, meslektaşları tarafından muhtemelen hâlâ “enik” diye çağrılan kondüktörüyle göz göze gelmeyi başardı.

Ove, doğruca eniğin gözlerine baktı ve yapmak üzere olduğu şeyden ötürü kendisine lanet okur gibi cebinde yumruklarını sıktı. Fakat bunun bir yararı olmadığını biliyordu. Her şeyin doğru bir yöntemi vardı, tabii bir de yanlış yöntemi...

Aralarında yaklaşık yirmi metre kadar bir mesafe kaldığında Ove öfkeyle bir küfür savurdu ve sanki kahve almaya

gidiyormuş gibi soğukkanlı bir şekilde raylardan çekilip yeniden platforma zıpladı.

Kondüktör treni Ove ile aynı seviyeye geldiği sırada durdurmayı başardı. Enik korkudan bembeyaz olmuştu. Gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. İki adam kıyamet sonrası hayatta kalan son insanlarmış gibi birbirlerine baktılar. Biri kendini rahatlamış hissederken diğeri büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

Lokomotifteki genç adam yavaşça başını salladı. Ove pes edip aynı şekilde karşılık verdi.

Ove'nin artık yaşamak istemediği doğrudu. Fakat bedeni kan ve kemik yığınının dönmeden önce ona çarpacak kişiyle göz göze gelip bunu hayatı boyunca unutamayacağı bir kâbusa dönüştürecek türden bir adam değildi. Aksi takdirde ne babası ne de Sonja, Ove'yi affederdi.

“İyi misin?” diye bağırdı arkasından işçi baretli adamlardan birisi.

“Bir dakika daha dursaydın ölmüştün!” diye ekledi bir diğeri.

Üçü de toplanmış, yüzlerinde az önce deliğe bakarken takındıkları aynı ifadeyle Ove'ye bakıyordu. Belli ki yetenek alanları buydu; bir şeylere gözlerini dikip bakmak. Ove de dönüp onlara baktı.

“Bir saniye daha demek istemiştin,” dedi muz yiyen işçi.

“Sonu çok kötü olabilirdi,” diyerek kıs kıs güldü ikincisi.

“Kesinlikle ölebilirdi,” diye ona katıldı üçüncüsü.

“Gerçek bir kahramansın!”

“Onun hayatını kurtardın!”

“Yoksa kesin ölürdü,” dedi ilk işçi ve muzundan kocaman bir ısırık aldı.

Ove'nin IT danışmanı ve diğer işe yaramaz mesleklerden olduğunu düşündüğü tipler, trenden inmeye başladı ve şaşkınlık

bir halde platformun üstünde birikti. Ove ellerini pantolonunun cebine koydu.

“O zaman şimdi lanet trenlerinizde bir sürü gecikme olur, değil mi?” dedi ve suratını asıp platforma biriken kalabalığa baktı.

“Evet,” diye karşılık verdi baretli işçilerden biri.

“Muhtemelen öyle olur,” dedi ikincisi.

“Bir sürü gecikme yaşanır,” diye ekledi üçüncü işçi.

Ove tek kelime bile etmeden yanlarından ayrıldı.

“Nereye gidiyorsun? Sen bir kahramansın!” diye bağırdı birinci işçi arkasından.

“Aynen,” dedi ikincisi.

“Bir kahraman!” diye ekledi üçüncüsü.

Ove onları yanıtsız bıraktı. Plastik camın ardındaki adamın önünden geçip karla kaplı caddeye çıktı ve eve doğru yürümeye başladı.

Kredi kartı borçları, yabancı arabalara dair istatistikler ve daha bir sürü gereksiz şeyle dolu şehir artık uyanmaya başlıyordu.

Ove acı duyarak bugünün de mahvolduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Ove bisiklet kulübesinin yanından geçtiği sırada Anita ve Rune’ün evinin olduğu yönden gelen beyaz Škoda’yı gördü. Arabanın ön koltuğunda önündeki kâğıtlara gömülmüş, ciddi görünümlü bir kadın vardı. Direksiyonun başında ise beyaz gömlekli adam oturuyordu. Ove araba köşeyi döner dönmez geçmesini engellemek için sokağın ortasına atladı.

Adam elindeki sigarayı açık camdan Ove’nin olduğu tarafa doğru sarkıttı ve bu sırada yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Yolda oluşu hem Ove’nin hatasıymış hem de geçip gitmesi için yol verecek kadar cömert birisiymiş gibi bakıyordu.

“Aptal!” diye bağırdı Ove, Škoda’nın arkasından fakat şoför koltuğundaki adam pek de umursamışa benzemiyordu.

Ove araç köşeyi dönüp kaybolmadan önce plakasını ezberlemeyi başardı.

“Yakında senin de sıran gelecek moruk,” diye tısladı kötü niyetli bir ses arkasından.

Ove arkasını dönüp içgüdüsel olarak yumruğunu kaldırdığı sırada Sarışın Ot’un kaynak gözlükleri kadar büyük güneş gözlüklerindeki yansımasıyla karşılaştı. Kadının kucağında o aptal köpek vardı. Ove’yi görünce hırlamaya başladı.

“Sosyal Hizmetler’den gelmişlerdi,” diye yumurtladı kadın ve yola doğru başını salladı.

Ove, otoparktan Audi’sini çıkaran Anders embesilini gördü.

“Seni ne diye ilgilendiriyor?” dedi Ove.

Kadın, dudaklarını gülümsemeye benzer bir halde büküp bütün çevresel atıklar ve sinir toksinleri aynı anda enjekte edilmiş bir kadının dudaklarını bükmesi gibi, suratını ekşitti.

“Beni ilgilendirir tabii ki. Bu defa yolun sonundaki yaşlı adamı götürüyorlar ve ondan sonra da sıra sana gelecek!”

Sarışın Ot arkasını dönüp Audi’ye doğru yürüdü. Ove kadını arkasından izlerken kalbinin heyecanla inip kalktığını hissetti. İçinden şu Alman metal yığınının peşinden koşup o aptal adam, Sarışın Ot ve uyuz köpek içindeyken arabalarını parçalara ayırmak geçti. Fakat tam da o anda nefesi kesilir gibi oldu ve yavaşça eğilip ellerini dizlerine koydu. Korku içinde, nefes almak için zorlandığını ve kalbinde beliren ani ağrıyı fark etti.

Yaklaşık bir dakika öyle durduktan sonra yeniden doğruldu. Sağ gözünün seğirdiğini hissetti. Audi artık ortalarda yoktu. Ove dönüp tek elini kalbinin üzerine bastırarak evine doğru yöneldi.

Eve yaklaştığı sırada aletlerini koyduğu kulübenin yanından geçerken gözü kedi şeklindeki bir kar yığınınına takıldı.

Yığının dibindeki kediği gördü.

Bunu tahmin etmeliydim, diye düşündü.

BİR ZAMANLAR OVE OLAN ADAM VE ORMANDA BİR KAMYON

O asık suratlı ve hüzün dolu mavi gözlere sahip, iri yapılı genç adamla kompartımanda yan yana oturdukları güne kadar Sonja, şu hayatta yalnızca üç şeyi karşılıksız olarak severdi: Kitaplar, babası ve kediler.

Mesele elbette ki dikkat çekip çekmemesi değildi. Kısa ya da uzun boylu, esmer ya da sarışın, eğlenceli ya da ciddi, yakışıklı ya da zarif, her türden talibi olurdu. Ancak Sonja'nın babasının birden fazla tabancası olduğunu ve ormanda izole bir evde yaşadıklarını duymasalardı biraz daha girişken olabilirlerdi tabii ki. Yine de hiçbirisi o gün trendeki o tuhaf genç adamın baktığı gibi bakmamıştı Sonja'ya. Kendini âdeta dünyadaki tek kadın gibi hissetmişti.

Bazen, özellikle de evliliklerinin ilk birkaç yılında bazı arkadaşlarının Sonja'nın kararını sorguladıkları olurdu. Sonja güzel bir kızdı ve etrafındakiler sanki çok önemli bir şeymiş gibi bunu sürekli tekrarlayıp dururdu. Dahası, gülmeyi de çok seven bir insandı ve hayat ona nasıl davranırsa davranırsın, olaylara pozitif yönden bakmanın bir yolunu hep bulurdu. Fakat Ove... Ove yalnızca Ove'ydi işte.

Arkadaşları onun muhtemelen ilkokuldan beri aksi tavırlı biri olduğunu söylerler ve Sonja'nın ondan çok daha iyisini bulabileceğini eklemekten de geri durmazlardı.

Fakat Sonja onu hiç de öyle biri olarak görmezdi. Ove, babasının biraz daha fit, geniş omuzlu hali gibiydi. Adalet ve adil oyun, sıkı çalışma ve düzen gibi kavramlara dair sağlam inançları vardı. Bunları karşılığında diploma, ödül ya da madalya alınacak şeyler olarak değil, yalnızca olması gereken şeyler olarak görürdü. Böyle erkekler artık pek kalmamıştı. Sonja bunu rahatlıkla görebiliyordu, öyleyse neden onu elinde tutmayacaktı ki? Evet, belki Ove ona şiirler yazıp serenat yapmayacak, pahalı hediyeler almayacaktı fakat hiçbir genç adamın sırf onu dinlemek ve onunla olabilmek için saatler süren uykusuz bir yolculuğa katlanmayacağından da emindi.

Elini Ove'nin neredeyse Sonja'nın baldırı kalınlığındaki kolunun üzerinde gezdirdiğinde bu asık suratlı adamın yüzünde çiçek gibi bir gülümseme açmış, ona çok kıymetli bir hazine sunar gibi yüzü parlamıştı. İşte o anda Sonja içinden bir şarkı söylemeye başladı. Bu hazinenin yalnızca ona ait olduğunu biliyordu.

Ove ilk akşam yemeklerinde ona aslında asker olmadığını söylediğinde kızmamıştı Sonja. Elbette ki sonrasında ona sinirlendiği birçok an olmuştu ancak o anda hissettiği şey kesinlikle öfke değildi.

“En iyi adamların hatalarıyla doğduğunu söylerler ve o adamlar çoğunlukla sanki hiç hata yapmamışlar gibi sonradan gelişirler,” dedi Sonja nazikçe.

“Kimin sözü bu?” diye sordu o sırada önündeki masanın üzerinde duran üçlü çatal bıçak setine bakan Ove.

“Shakespeare,” diye yanıtladı Sonja.

“Sağlam biri mi?” diye sordu Ove merakla.

“Harikadır,” dedi Sonja başını sallayarak ve gülümsedi.

“Ondan hiç okumadım,” diye mırıldandı gözlerini masa örtüsüne doğru indiren Ove.

“Onu,” diye düzeltti Sonja ve elini şefkatle Ove’nin elinin üzerine koydu.

Beraber geçirdikleri yaklaşık kırk yıl boyunca Sonja, okuma ve yazmada zorluk çeken binlerce öğrencisine Shakespeare koleksiyonunu okutmuştu ancak aynı zaman diliminde Ove’yi Shakespeare’in tek bir oyununu bile okumaya ikna edememişti. Fakat iki katlı evlerine taşındıklarında Ove neredeyse her hafta sonunu alet edevat satan dükkânlarda geçirmiş ve Sonja için o güne kadar gördüğü en güzel kitaplıkları yapmıştı.

“O kitapları koyacak bir yer lazım,” diye mırıldanmıştı elinde küçük bir tornavida kesiğiyle.

Sonja kollarına atılıp onu çok sevdiğini söylemiş ve Ove de başını sallamıştı.

Sonja ona kollarındaki yanıkları yalnızca bir defa sordu.

Ardından Ove’nin anne ve babasının evini nasıl kaybettiğinden, Ove’nin gönülsüzce kabul ettiği satın alım işlemine kadar bahsettiği olayları birleştiren sonunda yanıkların sebebini anladı. Arkadaşlarından birisi ona neden Ove’yi bu kadar çok sevdiğini sorduğunda birçok erkeğin böyle bir felaketten kaçacağına söyledi. Ancak Ove gibi adamlar kaçmak yerine felaketin ortasına daldı...

Ove’nin Sonja’nın babasıyla bir araya geldiği anların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Yaşlı adam sanki mümkün mertebe bütün yaşam merkezlerinden izole olmak için özellikle seçilmiş

gibi duran, kuzey bölgesinde, neredeyse ormanlık alanın içinde bir evde yaşıyordu.

Karısı, Sonja'yı doğururken ölmüştü ve yaşlı adam bir daha evlenmemişti.

“Zaten bir kadını var. Yalnızca şu anda evde değil,” diye yanıt verirdi neden yeniden evlenmediği konusunu açmaya cesaret edenlere.

Sonja, yüksek okula başladığı zaman —derslerinin hepsi insan bilimleri üzerineydi— en yakındaki kasabaya taşınmıştı. Babasına onunla kasabaya taşınmasını önerdiğinde adam şaşkın bir ifadeyle kızının yüzüne bakmış ve “Ben orada ne yapacağım? El âlemle mi görüşeceğim?” El âlem sözcüğünü hep sanki bir küfürmüş gibi kullanırdı. Sonja ısrar etmedi. Yaşlı adamın, kızının hafta sonu ziyaretleri ve ayda bir kez kamyonuyla en yakın köydeki markete yaptığı ziyaretler dışında tek arkadaşı Ernest'ti.

Ernest dünyanın en büyük çiftlik kedisiydi. Sonja küçükken onun bir midilli bile olduğunu düşünmüştü. Babasının evine girip çıkmayı severdi ancak orada yaşamazdı. Aslında nerede yaşadığını kimse bilmiyordu. Sonja onun adını Ernest Hemingway'den ilham alarak koymuştu. Babası kitaplara asla yüz vermezdi ve Sonja henüz beş yaşındayken gazete okumaya başladığında bu duruma duyarsız kalmamıştı elbette ki. “Bir kız çocuğu böyle saçmalıklar okumamalı, yoksa aklını yitirir,” deyip elinden tuttuğu gibi onu köydeki kütüphaneye götürmüştü. Yaşlı kütüphane görevlisi bu sözlere anlam veremese de babasının getirdiği bu küçük kızın zekâsından hiç şüphesi yoktu.

Kütüphaneci ve Sonja'nın babası aylık alışveriş ziyaretinin aynı zamanda kütüphane ziyaretiyle genişletilmesine üzerinde çok konuşmadan karar vermişti. Bu arada on iki yaşını geçen Sonja elindeki kitapları çoktan en az ikişer defa okumuştu bile.

En sevdiği kitap olan *Yaşlı Adam ve Deniz* isimli kitabı ise kaç kere okuduğunu artık hatırlamıyordu bile.

Bu yüzden kedinin adını Ernest koymuştu ve kedi kimseye ait değildi. Elbette ki konuşmazdı ama babasıyla balığa giderken onun seçimlerini sevdiği belliydi. Eve döndüklerinde yakalanan balıkları eşit olarak paylaşırlardı.

Sonja, Ove'yi babasının ormandaki evine ilk götürdüğünde her iki adam da korkunç bir sessizliğe gömülüp başlarını önlerindeki yemekten bir saat boyunca hiç kaldırmamışlardı. Zavallı Sonja ise uygar insanlar gibi bir sohbet başlatabilmek için elinden geleni yapmıştı. Her iki adam da neden bir araya geldiklerini anlamıyordu ancak yine de bunun hayatlarındaki tek önemli kadın olan Sonja için mühim olduğunu hissediyordu. Her ikisi de en başta bir araya gelme önerisine aynı öfke ve inatla karşı çıkmış olsa da başarılı olamamışlardı.

Sonja'nın babasının kasabalı ve kedilerden pek hoşlanmayan bu genç adama karşı olumlu hisleri yoktu ki bu iki özellik de Ove'nin güvenilirmez biri olduğu kanısına varması için yeterli kriterlerdi.

Ove ise kendini hiç anlamadığı bir konuyla ilgili bir iş görüşmesine katılmış gibi hissetmişti. Yemek sırasında bütün konuşmaları neredeyse tek başına yapan Sonja sustuğu zamanlarda ortama çöken büyük sessizlik, kızını kaybetmek üzere olan bir adam ile onu alacak kişi olarak seçildiğini tamamen anlamamış bir diğer adam arasında olabilecek türdendi. Sonunda dayanamayıp Ove'nin bacağına masanın altından bir tekme indirdi Sonja. Yüzü acıyla buruşan Ove, dönüp baktığında Sonja'nın ne kadar kızgın olduğunu gördü. Boğazını temizleyip etrafa bakınmaya ve bu yaşlı adamla konuşacak bir şeyler bulmaya çalıştı.

Sonunda mutfak penceresinden görünen bir kamyonet gözüne çarptı.

“Şu kamyonet L10, değil mi?” diye sordu çatalıyla işaret ederek.

“Aynen,” diye yanıtladı yaşlı adam bakışlarını tabağından ayırmayarak.

“Artık Saab yapıyor onları,” dedi Ove ve başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

“Scania!” diye kükredi yaşlı adam ve bakışlarını Ove’ye dikti.

Odaya yine ancak bir kadının babası ve sevgilisi arasında oluşabilecek türde bir sessizlik çöktü.

Ove yüzünü asıp yine tabağına dönmüştü. Sonja bu defa masanın altından babasının bacağına hafifçe tekmeledi. Babası asık suratını kızına çevirdiğinde ne kadar kızgın olduğunu hemen anladı.

“Takım elbiseli bir züppe kesenin ağzını açıp fabrikayı satın aldı diye Scania değil diyemeyiz,” diye mırıldandı kısık sesle ve masanın altındaki bacağına derhal kızından daha uzak bir noktaya taşıdı.

Sonja’nın babası daima Scania’nın kamyonetlerini kullanmıştı ve başka kamyonet kullananları bir türlü anlamazdı. Yıllarca sadık bir şekilde kamyonetlerini kullanmaya devam etti ancak bir gün geldi ve hiç affetmeyeceği bir kalleşlik yapıp Scania’yı Saab’a sattılar.

Ove ise Saab ile birleştikten sonra Scania ile daha çok ilgilenir olmuştı. Düşünceli bir tavırla camdan dışarı bakıp patatesini çiğnerken konuştu:

“İyi çalışıyor mu?”

“Hayır,” diye mırıldandı yaşlı adam ve yeniden tabağına döndü. “Hiçbir modelleri iyi değil. Hiçbirini doğru düzgün yapamıyorlar. Tamirciler en ufak bir tamir için servet istiyor,” diye

ekledi sanki bütün bunları masanın altındaki birine açıklıyormuş gibi başını kaldırmadan.

“İzin verirseniz bir bakmak isterim,” dedi Ove ve aniden canlandı.

Sonja ilk kez onu bir konuda bu kadar heyecanlı ve istekli görmüştü.

İki adam kısa bir süre birbirine baktı. Ardından Sonja’nın babası olumlu anlamda başını salladı. Ove de aynı şekilde hafifçe başını salladı. İki adam sanki bir diğer üçüncü adamı öldürmeye karar vermiş gibi büyük bir ciddiyet ve kararlılıkla masadan kalktı. Birkaç dakika sonra elinde bastonuyla mutfığa dönen yaşlı adam mutfakta oturup piposunu doldurdu ve sonunda yemek tencerelerine doğru bakıp başını sallayarak konuştu:

“Güzel.”

“Teşekkürler baba,” dedi Sonja ve gülümsedi.

“Ben değil, sen pişirdin,” dedi babası.

“Yemek için değildi teşekkür,” diye yanıtladı Sonja ve babasının alnına şefkat dolu bir öpücük kondururken aynı anda Ove’nin, babasının kamyonetinin kaputunu açıp başını içine doğru gömdüğünü gördü.

Babası hiçbir şey söylemeden sessizce ayağa kalktı ve mutfak tezgâhının üstündeki gazeteyi aldı. Oturma odasındaki koltuğuna giderken yarı yolda durup bastonuna yaslanarak Sonja’ya döndü.

“Balık tutar mı?” diye homurdandı doğrudan yüzüne bakmadan.

“Sanmıyorum,” diye yanıtladı Sonja.

Babası asık bir suratla başını aşağı yukarı salladı ve uzunca bir süre konuşmadı.

“Anlıyorum. O halde öğrenmek zorunda kalacak,” dedi sonunda ve piposunu içerek oturma odasına geçti.

Sonja onun başka hiç kimse hakkında böyle tatlı bir söz ettiğini duymamıştı.

OVE DENEN ADAM VE KARLAR İÇİNDEKİ KEDİ BELASI

"Ölmüş mü?" diye sordu Parvaneh hamile karnının izin verdiği ölçüde hızla ona doğru koşarak.

"Veteriner değilim," diye yanıtladı Ove. Sesinde pek de dostça bir ton yoktu. Yalnızca bilgi verecek kadar konuşmuştu.

Bu kadının her an bir yerlerden nasıl çıktığına anlam veremiyordu Ove. Artık kendi bahçesindeki kedi şeklinde bir kar yığınınına da mı huzurla bakamayacaktı?

"Onu çıkarmak zorundasın!" diye bağırırken eldivenli eliyle Ove'yi dürttü Parvaneh.

Ove suratını asıp ellerini iyice ceplerine soktu. Nefes alıp verişini tam olarak düzelmemişti.

"Hiç de değilim," diye karşılık verdi kadına.

"Tanrım! Senin sorunun ne?"

"Kedilerle pek aram yoktur," diye açıkladı Ove kısaca.

Fakat kadının bakışlarıyla karşılaşınca hafifçe ondan uzaklaştı.

"Belki de uyuyordur," diye fikrini belirtti Ove. "Ya da karlar eriyince oradan çıkmış olur işte."

Ona doğru uçan eldiveni gördüğünde kadından uzaklaşmanın ne kadar isabetli bir karar olduğunu anladı Ove.

Derken Parvaneh ellerini kar yığınınına daldırdığı gibi artık neredeyse donmuş bu yaratığı kucağına aldı.

“Kapıyı aç!” diye bağırdı artık soğukkanlılığını kaybeden bir sesle.

Ove bugüne herhangi bir kadını ya da herhangi bir kediye evine sokarak başlamamaya kararlıydı ve bunu Parvaneh’e de açık açık söylemeyi aklından geçiriyordu. Fakat kadın, kucağında hayvanla ona doğru yürüyordu. Ove, mantıklı insanları dinleme konusunda bu kadından daha kötüsünü hiç görmediğini düşündü. Yeniden nefesi kesilmiş gibi hissetti. Aniden elini göğsüne götürmemek için direndi.

Kadın ise yanından doğruca kapıya doğru geçti.

Kollarındaki kedi ona uzun zamandır düşünmediği, şu Ernest denen aptal, şişko kediyle ilgili anılarını hatırlattı.

O sırada, “KAPIYI AÇ!” diye kükreyen Parvaneh’in sesi tehlikeli bir kamçı gibi şakladı.

Ove sanki bedenini bir başkası kontrol ediyormuş gibi anahtarı cebinden çıkardı. İçinden bir ses ona, “HAYIR!” diye bağırırken, bir yandan da içinde bir şeyler ona ergenlik çağında bir çocuk gibi isyan ediyordu.

“Battaniye getir!” diye komut veren Parvaneh ayakkabılarını çıkarmadan âdeta koşarak evin içine girdi.

Ove birkaç saniye girişte durup nefesini toplamaya çalıştığı sırada evden çıkarken arkasından bıraktığı mektubu hızla yerden aldı.

“Burası buz gibi. Radyatörleri aç!” dedi Parvaneh sanki çok normal bir şeymiş gibi ve kediye kanepenin üzerine bırakırken sabırsız gözlerini Ove’ye dikti.

“Radyatörü falan açmayacağım,” diye karşılık verdi Ove kararlı bir tavırla. Yavaşça oturma odasına yaklaşırken kedinin

altına gazete kâğıdı koymasını söylerse Parvaneh'in, kafasına bir eldiven daha fırlatıp fırlatmayacağını düşündü. Odaya geldiğinde daha önce hiç görmediği kadar kızgın bir kadın çıktı karşısına.

“Battaniyeler üst katta,” dedi Ove en sonunda ve kadınla göz göze gelmemeye çalıştı.

“Getir o zaman!”

Ove kadının sözlerini kendi kendine sessizce tekrarlar gibi mırıldanıp alaycı bir sesle taklit etmesine rağmen yine de ayak-kabıllarını çıkarıp kadının öfkesinden kaçır gibi oturma odasından çıktı.

Merdivenleri çıkarken şu kahrolası sokakta beş dakika bile huzur ve sessizlik içinde yaşamının mümkün olmadığını düşünüp homurdandı. Üst kata vardığında bir an durup birkaç kez üst üste nefes aldı. Göğsündeki acı geçmeye ve kalbi yeniden normal bir hızla atmaya başladı. Daha önce de olmuştu böyle, artık Ove buna kafasını takmıyordu. Her zaman geçiyordu. Zaten bu kalbe çok uzun süre ihtiyacı olmayacaktı, dolayısıyla her türlü hava hoştu.

Oturma odasından sesler geldiğini duydu ama kulaklarına inanamıyordu. Hiç durmadan ölmesini engellemelerine rağmen şu komşularının, adamı çılgına çevirip intihara sürükleyecek hale getirmede üstlerine yoktu. Bundan kesinlikle emindi Ove.

Oturma odasına döndüğünde odanın orta yerinde dikilmiş olan aşırı kilolu yan komşusunu meraklı bir halde kediye ve Parvaneh'i izlerken buldu.

Genç adam, “Selam adamım!” diye neşeyle Ove'yi selamlayıp el salladı.

Dışarıda kar olmasına rağmen delikanlının üzerinde yalnızca bir tişört vardı.

“Pekâlâ,” dedi Ove ve dehşet içinde iki dakikalığına dışarı çıktığında otel odasına dönmüş gibi salonunun ortasına doluşan komşularına baktı.

“Birilerinin bağırdığını duydum ve her şey yolunda mı diye kontrol etmek istedim,” dedi genç adam omuz silkerek.

Parvaneh, Ove’nin elindeki battaniyeyi kaptığı gibi kediye sardı.

“Onu bu şekilde asla ısıtamazsın,” dedi genç adam zevk alır gibi.

“Sen karışma,” dedi Ove. Gerçi onun da donmaya yüz tutmuş kedileri hayata döndürme konusunda bilgisi yoktu ama yine de insanların salonuna doluşup ne yapacakları konusunda bilgiçlik taslamasına izin verecek değildi.

“Sessiz ol Ove,” diye çıkıştı Parvaneh ve merakla genç adama döndü. “O halde ne yapmamız lazım? Neredeyse tamamen donmuş.”

“Bana sessiz ol diyemezsin,” diye homurdandı Ove.

“Kedi ölecek,” diye araya girdi Parvaneh.

“Ne ölmesi, sadece biraz üşümüş...” diye çıkışarak durumu kontrolü altına almaya çalıştı Ove.

Hamile kadın, işaret parmağını dudaklarının üstüne götürüp onu susturdu.

Parvaneh’in kucağındaki kedinin rengi mordan beyaza döndü. Ove kadının bunu fark ettiğinden emin değildi. Parvaneh’e baktı ve ardından gönülsüzce bir adım geri çekilip yol verdi.

Aşırı kilolu genç adam tişörtünü çıkardı.

“Ama... bu artık... NE YAPIYORSUN?” diye kekeledi Ove.

Gözleri Parvaneh’ten artık yavaş yavaş çözülmeye başlayan kediye ve oradan odanın orta yerinde vücudunun üst kısmı çıplak halde dikilmiş genç adama kaydı.

“Haydi, onu bana ver,” dedi genç adam telaşsızca ve kamyon lastikleri gibi kalın kollarını Parvaneh’e uzattı.

Kediyi alıp sanki sandviç yapmak ister gibi onu sarkık göğüslerinin arasına doğru bastırdı.

“Bu arada adım Jimmy,” dedi Parvaneh’e ve gülümsedi.

“Ben Parvaneh,” diye yanıt verdi kadın.

“Güzel isim,” dedi Jimmy.

“Teşekkür ederim. Anlamı kelebek,” dedi Parvaneh ve gülümsedi.

“Güzel!” diye karşılık verdi Jimmy.

“O kediyi boğacaksın,” dedi Ove.

“Ah, biraz rahatla artık Ove, olmaz mı?” diye yanıtladı Jimmy.

“Uygunsuz bir halde boğulmaktansa donarak ölmeyi tercih ederdi bence,” diye çıkıştı Ove ve genç adamın göğsüne bastır-
dığı kediyi doğru başını salladı.

Jimmy’nin yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi.

“Neşelen biraz Ove. Biz şişmanlar için istediğin şeyi söyleyebilirsin ama yine de konu sıcaklık üretmeye gelince hakkımızı yememelisin.”

Parvaneh endişeli bir şekilde genç adamın tombul kollarına bakıyordu, avucunun içini kedinin burnuna hafifçe değdirince yüzü umutla aydınlandı.

“Isınıyor,” deyip yüzünde muzaffer bir edayla Ove’ye döndü.

Ove başını salladı. Bir an ona alaycı sözler söylemek istese de aslında duyduğu şey onu da rahatlatmıştı. Hissettiği rahatlıktan ve duygulardan uzaklaşmak için aniden kumandayı aramaya başladı.

Aslında kedi umurunda bile değildi. Yalnızca, bu Sonja'yı mutlu ederdi, başka bir sebebi yoktu.

“Biraz su ısıtacağım,” dedi Parvaneh ve tek harekette Ove'nin yanından sıyrılıp mutfığa geçti ve dolapları karıştırmaya başladı.

“Hay aksı,” diye mırıldanan Ove kumandadan vazgeçip kadının peşine düştü.

Mutfığa vardığında Parvaneh'in elinde elektrikli su ısıtıcısıyla dikildiğini gördü.

Ove ilk kez kadının söyleyecek bir şey bulamadığını fark etti. Mutfak temiz ve düzenliydi. Yalnızca biraz tozluysa.

Her yer Sonja'nın eşyalarıyla doluydu. Pencerede dekoratif objeler, masa üzerinde karısının saç tokaları ve buzdolabının üzerinde yazdığı notlar duruyordu.

Mutfağın zemini sanki birileri bisikletle ileri geri gitmiş gibi hafif lastik izleriyle doluydu.

Ocak ve mutfak tezgâhı normalden daha alçaktı.

Mutfak sanki bir çocuk için tasarlanmışa benziyordu. Orayı ilk kez gören insanların verdiği tepkinin aynısını verdi Parvaneh, şaşkınlıkla etrafı inceliyordu. Ove buna alışıktı. Kazadan sonra mutfağı kendisi inşa etmişti – elbette ki belediye bir yardımı ona çok görmüştü.

Parvaneh ne yapacağını bilemez bir halde öylece durdu.

Ove kadının elinden su ısıtıcısını alıp doldurduktan sonra prize taktı.

“Bilmiyordum Ove,” diye fısıldadı pişmanlıkla.

Ove arkasını dönüp lavaboya doğru eğildi. Kadın arkasından yaklaşıp hafifçe Ove'nin omzuna dokundu.

“Çok üzgünüm Ove. Gerçekten. Sormadan mutfağına girmemeliydim.”

Ove boğazını temizledi ve ona dönmeden başını aşağı yukarı salladı. Orada ne kadar öylece durduklarını bilemiyordu Ove. Parvaneh elini Ove'nin omzundan çekmemiş, Ove de ses çıkarmamıştı.

Derken Jimmy sessizliği bozdu.

“Yiyecek bir şeylerin var mı?” diye seslendi mutfağa doğru.

Ove yavaşça omzunu çekti ve elini alnına koyup başını iki yana salladıktan sonra Parvaneh'in yüzüne bakmadan buzdolabına doğru yöneldi.

Ove'nin elinde bir sosisli sandviçle görünmesi üzerine Jimmy gıdıklanmış gibi tuhaf bir ses çıkardı. Ove ondan uzakta bir noktada durmayı tercih etti.

“Şimdi nasıl oldu?” diye sordu ve Jimmy'nin tombul kollarındaki kediye doğru başını salladı.

Yavaş yavaş çözülen kediden yere sular damlıyordu, hayvan belli ki kendi rengi ve şekline kavuşmaya başlamıştı.

“Daha iyi görünmüyor mu sence de?” dedi Jimmy ve sandviçi neredeyse tek ısırıkta mideye indirdi. Yeniden Ove'ye doğru döndüğünde gözlerinde hüznü bir ifade belirdi.

“Bilirsin... karının başına gelenler çok üzücüydü Ove. Onu hep sevmişimdir. Kasabanın en iyi yemek yapan kadınıydı.”

Ove ona doğru bakarken sabahtan beri ilk kez öfke hissetmedi içinde.

“Evet. Çok iyi yemek pişirirdi...” diye karşılık verdi.

Ove pencere kenarına doğru gidip orada durdu ve sanki önemli bir iş yapıyormuş gibi cam sağlam mı diye kontrol etti.

Mutfak eşliğindeki Parvaneh, kollarını göğsünde birleştirdi.

“Kedi çözülene kadar kalabilir ama kendine gelince onu sen almak zorundasın,” dedi Ove.

Göz ucuyla baktığında kadının gözünü sanki bir kumar masasının diğer ucundaki rakibiymiş gibi kendisine diktiğini gördü. Huzursuz oldu.

“Korkarım bunu yapamam,” dedi Parvaneh. “Kızların alerjisi var...”

Ove şüpheli gözlerle camdaki yansımasından kadına baktı ama karşılık vermedi. Onun yerine aşırı kilolu genç adama döndü.

“O halde sen bakmak zorundasın ona,” dedi genç adama.

O anda zaten ter içindeki genç adamın yüzü kıpkırmızı kesildi ve şefkatli bakışlarını kediye çevirdi. Hayvan kuyruğunu hafifçe oynatmaya başlamış ve usulca mırlayıp genç adamın koltukaltına doğru sokulmuştu.

“Bu pek de iyi bir fikir değil, üzgünüm adamım,” dedi Jimmy ve huzursuzca omuzlarını silkti. Kedi yuvarlanıp ters döndü. Jimmy kollarını uzattı, derisi sanki ateşe tutulmuş gibi kızarmıştı.

“Benim de biraz alerjim vardır...”

Parvaneh hafif bir çığlık atıp Jimmy’ye doğru koştu ve kediye kucağından alıp yeniden battaniyeye sardı.

“Jimmy’yi hastaneye götürmeliyiz!” diye bağırdı.

“Hastaneye girmem yasak,” diye karşılık verdi Ove bir saniye bile düşünmeden.

Parvaneh’e doğru baktığında kadının kediye ona atacak gibi olduğunu gördü ve Ove tekrar başını eğip hüznle inledi. Tek isteğim ölmek, diye düşünürken ayak parmaklarını yere bastırdı.

Dokunduğu parkenin hafifçe oynadığını fark etti. Başını kaldırp önce Jimmy’ye, sonra kediye baktı.

Islak yerleri kontrol ettikten sonra Parvaneh’e doğru başını iki yana salladı.

“O zaman benim arabamı almak zorunda kalacağız,” diye mırıldandı.

Askıdan ceketini alıp ön kapıyı açtı. Birkaç saniye sonra tekrar içeri girdi ve Parvaneh'e baktı.

"Arabayı getiremem çünkü bu kısımda araba kullanmak yas..."

Kadın, Ove'nin sözlerini Farsça olduğunu tahmin ettiği sözlerle kesti. Kediye battaniyeye sıkıca sarıp Ove'nin yanından geçti ve dışarı çıktı.

"Kurallar herkes için geçerlidir," dedi Ove saldırgan bir tavırla fakat beraber otoparka yürüdüğü kadın ona yanıt vermedi.

Ove bu defa Jimmy'ye döndü.

"Sen de bir kazak giysen iyi olur. Saab'ıma bu halde binmene izin vermeyeceğimi şimdiden söyleyeyim."

Hastanede otopark parasını Parvaneh ödedi. Ove ses çıkarmadı.

BİR ZAMANLAR OVE OLAN ADAM VE ERNEST İSİMLİ BİR KEDİ

Ove'nin o kediye sevmemesinin özel bir sebebi yoktu. Yalnızca kedileri genel olarak sevmezdi. Onları güvenilmez bulurdu, özellikle de Ernest gibi büyük bir kedi söz konusu olduğunda. Bazen onun büyük bir kedi mi yoksa minyatür bir aslan mı olduğunu anlamakta güçlük çekerti. Ayrıca uykundayken seni yemeye niyetlenen biriyle arkadaş olmamak gerekirdi.

Fakat Sonja, Ernest'e koşulsuz bir sevgi duyuyordu, Ove ise bu hassas konudaki tespitini hiç dillendirmemeyi yeğliyordu. Sonja'nın kendisini bile neden sevdiğini anlamadıktan sonra, o kediye neden sevdiğine dair bir sorgulamaya girişmek ya da hakkında kötü konuşmak pek de tercih edeceği bir şey olmamıştı. Böylece Ove ve Ernest mecburi ziyaretler sırasında iyi geçinmeyi öğrenmişlerdi. Yalnızca bir keresinde, Ove mutfaktaki sandalyelerden birine oturayım derken yanlışlıkla kuyruğuna oturduğu için onu ısırılmıştı. En azından birbirlerine mesafeli davranmayı biliyorlardı; tıpkı Ove ve Sonja'nın babasının yaptığı gibi.

Ove balık tutmayı öğrendi. İlk ziyaretlerini takip eden iki sonbaharda evin çatısı ilk kez hiç akmadı ve kamyonet, kontağı çevirir çevirmez her seferinde çalıştı. Elbette ki Sonja'nın babası ona duyduğu minneti açıkça belirtmiyordu. Öte yandan onun

“kasabalı” olduğunu bir daha dile getirmemişti ki bu Sonja’nın babası için sevgi belirtisi sayılırdı.

Aradan iki bahar ve iki yaz geçti. Derken serin bir haziran akşamında Sonja’nın babası öldü. Ove o zamana dek Sonja gibi ağlayan başka birisini daha görmemişti. Babasının ölümünün ardından ilk birkaç gün yataktan bile çıkmadı Sonja. Ölümle hayatı boyunca birçok kez karşı karşıya kalan Ove ise duygularını bir kenara bıraktı ve ormandaki evin mutfağında, köyün papazıyla birlikte cenaze detaylarını konuştular.

“İyi bir adamdı,” dedi papaz ve oturma odasındaki duvarlardan birinde asılı olan Sonja ile babasının fotoğrafını gösterdi. Ove başını aşağı yukarı salladı. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Bahçeye çıkıp kamyonetin bir eksiği olup olmadığını kontrol etti.

Dördüncü günde Sonja yataktan çıktı ve cılgınca bir enerjiyle evi temizlemeye başladı. Ove sanki fırtınayı önden hisseden biri gibi ayak altından çekildi. Çiftliği dolaşp yapacak işler var mı diye baktı. Fırtınada dağılmaya yüz tutmuş odunluğu yeniden inşa etti ve içini yeni kırılmış odunlarla doldurdu. Çimleri biçti. Ağaçları budadı. Altıncı günün akşamında köydeki marketten aradılar.

Herkes kaza olduğunu söylemişti ama Ernest’i tanıyan hiç kimse onun bir arabadan kaçamayacağına inanmazdı. Üzüntü denen şey canlı türlerine türlü tuhafliklar yaptırıyordu. Ove o gece hiç olmadığı kadar büyük bir hızla sürmüştü arabayı. Sonja, Ernest’in koca kafasını yol boyunca ellerinde taşıdı. Veterinere vardıklarında hâlâ nefes alıyordu fakat çok fazla kan kaybetmişti.

İki saatlik operasyon sonucunda artık ümit kalmayınca Sonja kedinin başını öptü ve “Hoşça kal Ernest,” diye fısıldadıktan sonra sanki kelimeler ağzından dumanla çıkar gibi, “sen de hoşça kal sevgili babacığım,” diye ekledi.

Kedi, gözlerini kapatıp sonsuz bir uykuya daldı.

Sonja operasyon odasından çıktıktan sonra Ove'nin yanına geldi ve başını onun geniş göğsüne yasladı.

“Çok şey kaybettim Ove. Kalbim sanki bedenimin dışında bir yerde atıyor...”

Birbirlerine sarılıp uzunca bir süre öyle kaldılar. Sonja sonunda başını kaldırıp Ove'ye baktı.

“Artık beni iki kere sevmek zorundasın,” dedi.

Ove de tamam dedi, bu Sonja'ya söylediği ikinci ve son yalanı oldu, zira onu zaten o kadar çok seviyordu ki bundan daha fazla sevebilmesine imkân yoktu.

Ernest'i Sonja'nın babasıyla balık tutmaya gittikleri göl kıyısına gömdüler. Papaz, dualarını okumak için yanlarındaydı. Cenaze sonrasında Saab'a bindiler ve Sonja başını Ove'nin omzuna yasladı. Dar yoldan geri döndüler. Geri dönerken rastladıkları ilk küçük kasabada durdular. Sonja orada biriyle buluşacaktı. Ove onun kiminle buluşacağını bilmiyordu. Sonja'nın kocasında en sevdiği özellik buydu. O haricinde kimse bir saat boyunca ne yaptığını sormadan arabada beklemezdi, özellikle de otopark parasını ödemek zorundaydı. Ove, ona ne yaptığını hiçbir zaman sormadı ve gerektiği zaman onu hep bekledi.

Sonja bir süre sonra geri döndü ve arabaya binerken kapıyı sanki bir canlıyı incitmekten korkar gibi yavaşça kapattı. Uzanıp Ove'nin elini tuttu.

“Bence artık kendi evimizi almalıyız,” dedi yumuşak bir sesle.

“Bu da ne demek oluyor?” dedi Ove merak içinde.

“Bence çocuğumuz kendi evinde yetişmeli,” diye yanıtladı Sonja ve Ove'nin elini yavaşça karnına götürdü.

Ove şaşkınlıktan kendi standartlarının bile üzerinde, uzunca bir süre sustu. Bir süre sonra doğrulup radyonun düğmesini bir ileri bir geri çevirdikten sonra aynaları düzeltilti ve duyarlı bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

“O halde Saab station wagon almamız gerekecek.”

OVE DENEN ADAM VE HASTA BİR KEDİ

Ove bir önceki gün bu lanet olası kedinin evinde yaşaması için cesedinin çiğnenmesi gerektiği şeklinde bir şeyler bağırıp durmuştu.

Oysa şimdi olduğu yerden kediye bakıyordu. Kedi de ona bakıyordu.

Ove hâlâ ölememişti.

Bu çok sinir bozucuydu.

Ove, gecenin bir yarısında saygısızca yanına gelip bir kenarda kıvrılan kedi yüzünden uyanıp durmuştu. Kedi de her seferinde Ove tarafından aşağı itildiği için uyanmak zorunda kalmıştı.

Saat altıya çeyrek vardı ve kedi mutfak zemininde oturmuş, yüzünde sanki Ove'nin alacaklısıymış gibi bir ifadeyle ona bakıyordu. Ove ise şu sinir bozucu Yehova Şahitleri üyeleri ellerinde bir İncil'le kapıda belirmiş gibi ona bakıyordu.

“Sanırım yiyecek bir şeyler bekliyorsun,” diye mırıldandı sonunda.

Kedi yanıt vermedi. Patisinin üzerinde kürkünden kalan tüylü kısımları yalamaya devam etti.

“Ancak bu evde öyle tembel tembel oturup yemeğin önüne gelmesini bekleyemezsin.”

Ove mutfak tezgâhına gitti ve kahve makinesini çalıştırdı. Saatini kontrol ettikten sonra kediye baktı. Jimmy’yi hastanede bırakan Parvaneh, yanında bir veteriner arkadaşıyla gelmiş ve arkadaşı kediye ciddi seviyede donma ve yetersiz beslenme teşhisi koymuştu. Ardından Ove’ye genel bakım ve beslenmesi için yapılacakları içeren bir liste vermişti.

“Kedi bakım şirketi falan işletmiyorum burada,” dedi Ove kediye. “Burada olmanın tek sebebi, o hamile kadının hiçbir mantıklı açıklamayı duymak istememesi.” Başını sallayıp pencereden Parvaneh’in evine doğru baktı.

Kendini temizlemekle meşgul olan kedi ona yanıt vermedi.

Ove veterinerin verdiği, elindeki dört küçük çorabı kediye doğru salladı. Görünen o ki Baş Belası’nın her şeyden çok egzersize ihtiyacı vardı ve Ove bu konuda ona yardımcı olabileceğini hissediyordu. O tırnaklar duvar kâğıdından ne kadar uzakta olursa o kadar iyiydi. Bu şekilde Ove’nin mantığına yatmıştı.

“Bunları giy, sonra çıkarız. Geç kalıyorum!”

Kedi, dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp sanki önüne kırmızı halı sermişler gibi bir çalımla kapıya doğru yürüdü. Çoraplara şöylece bir baktı ama Ove çorapları patilerine geçirirken sorun çıkarmadı. İşini bitiren Ove ayağa kalkıp kediye baştan ayağa inceledi. Başını iki yana salladı. *Çorap giyen bir kedi, hiç normal değil.* Ayağa kalkan kedi, patilerindeki çorapları inceledi ve aniden yeni görüntüsünden mutlu olmuş gibi bir tavra büründü.

Ove sokağın sonuna geldiğinde daha bir özenle etrafı kontrol etti ve Anita ile Rune’ün evinin önünde bulduğu bir sigara izmaritini yerden aldı. Şu Škoda kullanan belediye görevlisi, buralar ona ait zannediyor olmalıydı. Ove bir küfür savurup izmariti cebine koydu.

Eve döndüklerinde Ove kediye gönülsüzce besledi ve yemek faslı bittiğinde kediye yapmaları gereken işler olduğunu söyledi. Bu küçük yaratık yüzünden geçici süreliğine eli kolu bağlanmış olabilirdi fakat yine de onun gibi vahşi bir hayvanın evinin içinde istediği gibi gezmesine izin vermeyecekti. Kısacası, kedi de onunla gitmek zorundaydı. Daha dışarı çıkar çıkmaz kedinin Saab'da gazete kâğıdı serili bölüme oturmayı reddetmesi üzerine kedi ile Ove arasında bir anlaşmazlık çıktı. Ove en başta gazetenin eğlence ekinin sayfalarını serdi ancak kedi daha çıkar çıkmaz arka ayaklarıyla iterek gazete sayfalarını yere attı. Ove bunun üzerine kediye ensesinden tutup kaldırdı ve pek de saldırgan olmayan bir tavırla tıslayan küçük yaratığa aldırmandan bu defa altına kültür ve kitap ekinden sayfaları serdi. Kedi, öfkeli bakışlarını Ove'ye dikti. Bu defa savaşı kazandığına hükmeden Ove geri vitese takıp Saab'ı garajdan çıkardı. Tam da o anda kedi ön patilerini sayfalara batırıp üzerinde büyük bir yırtık açtı. Aynı anda Ove'ye meydan okuyan ve âdeta, "Şimdi ne yapacaksın bakalım?" diyen bakışlarını dikmeyi de ihmal etmedi.

Ove bunun üzerine aniden frene asıldı ve şaşırان kedi öne doğru fırlayıp burnunu torpido gözüne çarptı. "İşte BUNU yapacağım!" Ove zafer dolu bakışlarını kediye çevirince kedi ona bakmayı reddetti ve yol boyunca koltuğun köşesinde oturup gücenmiş gibi patilerinden biriyle burnunu okşadı. Fakat Ove çiçekçiye gitmek için arabadan ayrıldığında kedi direksiyonu, emniyet kemerini ve Ove'nin tarafındaki kapı kolunu yalayıp adamakıllı ıslattı.

Ove geri döndüğünde her yanın kedi salyası olduğunu görünce parmağını kılıç sallar gibi kediye doğru uzattı ve kedi, kılıcı ısırıldı. Ove yolun geri kalanında onunla bir daha konuşmadı.

Mezarlığa geldiklerinde Ove bu defa temkinli davranıp parçalanmış gazete kalıntılarını top haline getirdikten sonra kediye iterek arabadan indirdi. Bagaja koyduğu çiçekleri çıkarıp bagajı kilitledikten sonra her bir kapıyı tek tek kontrol etti. Ardından beraberce mezarlıkta, karların üzerinde yürüyüp Sonja'nın yanına gittiler. Ove, elinin tersiyle mezar taşının üzerindeki karları temizledi ve çiçekleri hafifçe silkeledi.

“Çiçek getirdim,” diye mırıldandı. “Pembe. Tam da sevdiğin gibi. Soğukta donacağını söylüyorlar ama bunu daha pahalı çiçekleri satabilmek için yaptıklarını biliyorum.”

Kedi, Ove'nin arkasında durup karların üstüne oturdu. Ove suratını asıp ona baktıktan sonra yeniden mezar taşına döndü.

“Evet, tabii... bu, Baş Belası. Artık bizimle yaşıyor. Evimizin hemen dışında donarak ölmek üzereydi.”

Kedi, Ove'ye doğru gücümüş gibi bir bakış attı. Ove boğazını temizledi.

“Geldiğinde zaten böyleydi,” diye aniden kendini savunur gibi devam etti Ove. Kediye doğru bakıp başını aşağı yukarı salladıktan sonra yeniden mezar taşına döndü.

“Onu bu hale ben getirmedim. Zaten böyleydi,” diye ekledi Sonja'nın mezarına bakarak.

Mezar taşı ve kedi aynı sessizlikle Ove'yi beklemeye devam etti. Ove bir an ayakkabılarına bakıp homurdandı. Hafifçe eğilip mezar taşının üstündeki karları aldı ve elini nazıkçe üzerine koydu.

“Seni özlüyorum,” diye fısıldadı.

Tam da o anda gözüne bir parıltı takıldı ve koluna yaslanan yumuşaklığı hissetti. Kedinin başını avucuna yasladığını anlaması birkaç saniyesini aldı.

OVE DENEN ADAM VE BİR İŞGALCI

Ove neredeyse yirmi dakika boyunca garaj kapısı açık olduğu halde Saab'ının sürücü koltuğunda oturdu. Kedi ilk beş dakikada sabırsız gözlerini Ove'ye dikerek durdu. İkinci beş dakikada ise oldukça endişeli bir hale büründü. Sonunda patileriyle kapıyı kendi başına açmaya çalıştı ve beceremediğini anlayınca koltuğun üzerine yayılıp uyudu.

Ove, horlamaya başlayan kediye baktı. Baş Belası'nın, birçok problemi direkt olarak çözmek için sağlam bir yaklaşıma sahip olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Garajın karşısındaki park alanına baktı. Rune ile orada belki de binlerce defa dikilmişlerdi. Bir zamanlar arkadaşlardı. Ove hayatında pek az insanı bu sıfatla tanımlamıştı. O zamanlar etrafları ağaçlarla çevrili, yan yana inşaları devam eden evlerin olduğu bu bölgeye ilk taşınan Ove ve karısı olmuştu. Aynı gün Rune ve karısı da oraya taşınmıştı. Anita da hamileydi ve sırrını henüz kadınlardan başka kimsenin çözemediği bir hızla Sonja'yla çok yakın arkadaş olmuşlardı. Tabii ki yine kadınlara özgü bir biçimde kocalarının da birbirinin en iyi arkadaşları olacaklarını düşünmüşlerdi çünkü birçok ortak yanları vardı. Gerçi Ove bununla neyi kastettiklerini anlamamıştı. Ne de olsa Rune bir Volvo kullanıcısıydı.

Ove'nin Rune'e karşı olduğu falan yoktu; sonuçta Rune'ün adamakıllı bir işi vardı ve zorunda olduğu durumlar haricinde konuşmayan biriydi. Evet, Volvo kullanıyordu ama Sonja bunun birisini ahlaksız yapacak bir özellik olmadığı konusunda ısrar etmişti. Bu sebeple Ove inadından vazgeçmişti. Hatta zaman zaman ona bazı aletlerini ödünç bile verdiği olmuştı. Derken bir öğleden sonra, park alanında dikildikleri sırada çim biçme makinelerinin fiyatları hakkında konuşmaya başladılar ve sonunda sanki bir iş anlaşması yapmış gibi el sıkışarak ayrıldılar.

İki adam, bölgeye başka insanların taşınmaya başlayacağını öğrendiklerinde Sonja'nın mutfağında oturup birbirlerine danıştılar. Başkanlığını Ove'nin, genel sekreterliğini ise Rune'ün yapacağı Site Sakinleri Birliği'ni kurarak bölgedeki yaşamı çeşitli kural ve işaretlerle düzen altına karar vermişlerdi.

Takip eden aylarda çöp çıkarmaya birlikte gittiler ve yanlış park etmiş araçlara beraber söylendiler. Boya, gider borusu gibi malzemeler için nalburlarla kıyasıya pazarlıklara giriştiler. Telefon şirketinden telefon hattını ve prizleri bağlamaya gelen adamın iki yanında durup neyi nereye nasıl bağlaması gerektiğini gösterdiler. Halbuki ikisinin de telefon hattı bağlamaktan anladığı yoktu ama herhangi bir fırıldak döndürmemeleri için bunun gibi zıpırlara göz kulak olunması gerektiğini iyi biliyordu. Tüm bildikleri bundan ibaretti işte.

Ara sıra iki çiftin beraber akşam yemeği yedikleri de oldu. Gerçi gece boyunca arabalarının tekerlerini tekmeleyip kapasitelerini ve özelliklerini yarıştıran Ove ve Rune ile ne kadar yemek yenilirse artık... Ve bu da bundan ibaretti işte.

Sonja ve Anita'nın karınları giderek büyürken Rune'e bakılırsa Anita'nın beyni ona küçük oyunlar oynamaya başlamıştı bile. Öyle ki hamileliğin üçüncü ayında Rune kahveyi neredeyse her gün buzdolabında bulur olmuştı. Sonja'nın da ondan geri

kalır yanı yoktu doğrusu. Bazen kovboy barını tekmeleyerek içeri giren John Wayne gibi salona daldığında Ove ağzını bile açmaya korkuyordu. Sonunda bitmez tükenmez tartışmalarından yılan Ove, Sonja üşüdüğünde hemen koşup radyatörü yarım derece artırmayı ve terlemeye başlar başlamaz gidip yeniden eski derecesine getirmeyi bile sorun etmemeye başlamıştı. Aynı zamanda Sonja, süpermarket sahibini Ove'nin bir hayvanat bahçesi işlettiğine dair şüphelendirecek kadar aşırı miktarda muz tüketiyordu.

“Hormonlar patlamaya hazır bomba gibi,” demişti Rune bir akşam Ove'yle evinin dışında otururken. Sonja ve Anita ise o esnada mutfakta oturmuş, kadın olmanın ne kadar zor bir şey olduğunu konuşuyorlardı.

Rune, Ove'ye karısının önceki gün radyo dinlerken çalan şarkıyı güzel bulduğu için gözyaşları içinde kaldığını anlattı.

“Güzel bulduğu için mi?” diye afallamıştı Ove.

“Evet, güzel bir şarkı yüzünden,” diye yanıtlamıştı Rune.

İki adam sessizce başlarını iki yana sallayıp karanlığa dikmişti gözlerini ve konuşmadan oturmaya devam etmişlerdi.

“Çimlerin biçilmesi gerek,” demişti Rune en sonunda.

“Çim biçme makinesi için yeni bıçaklar aldım,” diye yanıtlamıştı Ove de başını sallayarak.

“Ne kadar ödedin peki?”

Böylece arkadaşlıkları sürüp gitmişti.

Akşamları Sonja karnına doğru müzik dinletiyordu çünkü bunun çocuğu hareket ettirdiğini düşünüyordu. Ove ise bu sırada odanın diğer köşesindeki koltuğunda oturup televizyon izliymiş gibi yapıyordu ve çocuk şu an dünyaya gelmeye karar verse ne yapacağını düşünüp endişeleniyordu. Ya çocuk Ove'den sırf müzik dinlemeyi pek sevmiyor diye hoşlanmazsa ne olacaktı?

Ove'nin esas korktuğu şey bu değildi. Yalnızca babalığa nasıl hazırlanacağını bilmiyordu. Sonja'ya bunun için bir kullanma kılavuzu var mı diye sorduğunda karısı ona gülmüştü. Ove neden güldüğüne anlam verememişti. Her şeyin bir kullanma kılavuzu olmaz mıydı?

Birisinin babası olma meselesini becerip beceremeyeceğinden şüpheliydi. Çocukları sevdiği kesinlikle söylenemezdi. Hatta kendi çocukluğunda bile çocuk olmayı becerememişti. Sonja ona bu konuyu Rune ile konuşmasını çünkü aynı durumda olduklarını söyledi. Ove karısının ne demek istediğini anlamamıştı. Sonuçta Rune, Ove'nin çocuğunun değil, bambaşka bir çocuğun babası olacaktı. Neyse ki Rune ve Ove bu konuda konuşulacak bir şey olmadığı konusunda hemfikir olmuştu. Birbirlerini ziyaret ettiklerinde ise Sonja ve Anita mutfakta oturup ağrıları ya da resimler hakkında konuşurken kocaları konuşacakları şeyler olduğu bahanesiyle dışarı çıkıp ya sessizce oturuyor ya da Ove'nin küçük kulübesindeki çalışma tezgâhında oyalanıyorlardı.

Üst üste üçüncü gün, ne yapacaklarını bilemez halde yan yana oturdukları sırada bir şeylerle meşgul olmaları gerektiği konusunda fikir birliğine vardılar. Yoksa Rune'ün da belirttiği gibi yeni komşular burada düzenbazca bir iş tezgâhlandığını düşüneceklerdi.

Ove ona hak verdi ve ölçümler, çizim ve köşelerin sağlamlığı konusunda birbirlerine yardım etmeye başlayarak, Sonja ve Anita'nın hamileliğinin dördüncü ayında bir süredir üzerine çalıştıkları açık mavi bebek yataklarını bitirdiler.

"Kız olursa zımparalayıp pembeye boyayabiliriz," diye mırıldanmıştı Ove yatağı Sonja'ya gösterirken. Sonja kollarını Ove'nin boynuna dolarken Ove boynuna değen gözyaşlarını hissetmişti. Tamamen kontrol dışı hormonların suçu olduğunu biliyordu.

"Bana evlenme teklif etmeni istiyorum," diye fısıldadı Sonja.

Böylece Belediye Sarayı'nda evlendiler. İkisinin de ailesi hayatta olmadığı için nikâha yalnızca Rune ile Anita katıldı. Sonja ve Ove yüzüklerini taktıktan sonra dördü bir restorana gittiler. Hesabı Ove ödedi fakat Rune bir yanlış var mı diye bakmak için hesabı kontrol etmeyi ihmal etmemişti. Garsonla yaklaşık bir saat boyunca tartıştıktan sonra adamı hesabı ikiye bölmesi, aksi halde onu rapor edecekleri tehdidiyle ikna ettiler. Elbette ki bununla uğraşacak değillerdi ancak ter içinde kalan garsonu mutfığa gönderip hesabı yeniden yazması konusunda başarılı olmuşlardı. Bu arada Ove ve Rune karılarına belli etmeden göz göze geldiler ve hafifçe başlarını salladılar. Her zaman olduğu gibi eve gitmek için ayrılmalarından yirmi dakika önce taksiyi ayarlamışlardı.

Ove, Saab'ında oturmuş, Rune'ün garaj kapısına bakarken kendi kendine başını aşağı yukarı sallıyor. O kapıyı en son ne zaman açılırken gördüğünü hatırlamıyordu. Sonunda Saab'ın ışıklarını söndürüp uyanması için kediye hafifçe dürttükten sonra arabadan indi.

Tanımadığı bir sesin, "Ove?" diye seslendiğini duydu.

Döndüğünde tanımadığı sese ait olduğunu düşündüğü, yabancı bir kadının başını garajdan içeri soktuğunu gördü. Üzerinde yırtık pırtık bir kot pantolon ve üzerine bol gelen, yeşil renk bir rüzgârlık vardı. Yüzünde makyaj yoktu ve saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Hafifçe tökezleyerek içeri girerken etrafı büyük bir ilgiyle inceliyordu. Kedi bir adım öne atılıp ona tehditkâr bir şekilde tıslayınca kadın durdu. Ove ellerini ceplerine koydu.

"Ove?" diye sordu kadın yeniden. Sesinde size bir şeyler satmaya yeltenen pazarlamacılara özgü ama sanki hiç öyle bir amacı da yokmuş gibi davranan, sevecen bir tını vardı.

“Bir şey istemiyorum,” dedi Ove ve kadına etrafta başka çıkış olmadığı için garaj kapısını göstermeye gerek duymadan dışarıya doğru başını salladı.

Kadın duyduklarından etkilenmemişe benziyordu.

“Adım Lena. Yerel gazete için çalışıyorum...” diye söze başladı kadın ve elini uzattı.

Ove önce uzatılan ele, sonra kadına baktı.

“Bir şey istemiyorum,” diye tekrar etti.

“Ne?”

“Sanırım abonelik satıyorsun ama ben istemiyorum.”

Kadın bu defa şaşırmışa benziyordu.

“Pekâlâ... Aslında gazete falan satmıyorum. Gazetede yazıyorum, *gazeteciyim*,” dedi ve bu defa Ove iyice anlasın diye yavaşça tekrar etti.

“Hâlâ herhangi bir şey istemiyorum,” diye sözlerini yineleyen Ove ısrarla garaj kapısını işaret etti.

“Ama seninle konuşmak istiyorum *Ove!*” diye itiraz etti kadın, çıkmamak için direniyordu.

Ove elinde onu korkutmak için salladığı bir kilim varmış gibi elini boşlukta salladı.

“Dün tren istasyonunda bir adamın hayatını kurtardın! Bununla ilgili röportaj yapmak istiyorum seninle,” diye ekledi kadın heyecanla.

Bir şeyler daha söylemek istiyordu ama Ove’nin ilgisini kaybettiğini fark etti. Ove’nin bakışları kadının arkasında bir yere kaydı. Gözleri boş boş bakan iki küçük yarığa döndü.

“Lanetleneneğim,” diye homurdan Ove.

“Evet... Aslında sormak istediğim...” diye nazıkçe söze başlamaya çalıştı kadın ancak bu sırada Ove yanından geçip

park bölgesinden dönüş yaparak evler arasında ilerlemeye devam eden beyaz Škoda'nın peşinden koşmaya başladı.

Škoda'daki gözlüklü kadın, aniden cama vuran Ove'nin darbelerine hazırlıksız yakalandı ve elindeki belgeleri korkuyla havaya fırlattı. Ancak beyaz gömlekli adam kılını bile kıpırdatmadı. Yalnızca kendi tarafındaki camı indirmekle yetindi.

“Evet?” dedi Ove'ye.

“Bu alanda araç kullanmak yasaktır,” diye tısladı Ove ve parmağıyla evler ile park alanının arasında kalan bölümü gösterdi.

“Burada araç kullanmak için belediyeden iznim var. Şimdi sakıncası yoksa yolumdan çekilmeni istiyorum.”

Ove o kadar sinirlendi ki ağzına kadar gelen küfürleri belli bir formülle mantıklı bir sıraya dizmesi epeyce zaman aldı. Bu sırada beyaz tişörtlü adam torpido gözünden bir paket sigara çıkarıp dizine doğru vurarak içinden bir tane aldı.

“Şimdi yoldan çekilmeni rica edebilir miyim?” diye sordu Ove'ye.

“Ne yapıyorsun burada sen?” diye patladı Ove.

“Seni ilgilendirecek bir şey değil,” diye yanıtladı beyaz gömlekli adam düz bir sesle.

Sigarasını dudaklarına yerleştirip yaktı. Ove o kadar derin bir nefes aldı ki ceketinin altındaki göğsü inip kalktı. Kadın, elinden fırlattığı kâğıtları toplayıp gözlüğünü düzeltti. Beyaz gömlekli adam ise sanki Ove yerine karşısında kaldırımdan gitmeyi reddeden kaykaylı bir çocuk varmış gibi iç çekti.

“Burada ne yaptığımı biliyorsun. Sokağın ucundaki Rune'ü bakıma alıyoruz.”

Kolunu camdan sarkıtıp sigarasının külünü silkti.

“Bakıma mı alıyorsunuz?”

“Evet,” dedi adam sıradan bir şekilde başını sallayarak.

“Ya Anita istemezse?” diye fısıldadı parmaklarını arabanın tavanında takırdatan Ove.

Beyaz gömlekli adam, yanındaki kadına bakıp boyun eğmiş bir şekilde gülümsedi. Ardından Ove’ye dönüp sanki aksi takdirde Ove anlamayacakmış gibi yavaşça, tane tane konuşmaya başladı.

“Karar Anita’ya bağlı değil. Son kararı verecek olan araştırma ekibidir.”

Ove’nin nefesi iyice daraldı. Nabzının atışını boğazında hissediyordu.

“Buraya araba sokamazsın,” dedi dişlerini sıkarak.

Yumruklarını sıktı, ses tonu giderek tehditkâr bir havaya bürünüyordu. Ancak karşısındaki adam sakinliğini koruyordu. Sigarasını sarkıttığı elinden yere attı.

Sanki Ove’nin söyledikleri bir bunağın anlaşılmasız zırvallıklarıymış gibi.

“Peki, beni durdurmak için ne yapacaksın Ove?” demeyi başardı adam sonunda.

Adamın, ismini söyleme şekli yüzünden Ove sanki biri boğazından içeri bir tokmak sokmuş gibi hissetti. Ağzı açık bir halde beyaz gömlekli adama baktı, sonra gözleri arabanın önüyle arkası arasında gidip geldi.

“İsmimi nereden biliyorsun?”

“Hakkında daha fazlasını da biliyorum.”

Ove harekete geçen arabanın ayaklarını ezmemesi için son anda geri çekildi ve evlerin arasında ilerlemeye başlayan arabanın arkasından bakakaldı.

“O adam da kimdi öyle?” diye sordu yeşil rüzgârlıklı kadın.

Ove bu defa ona döndü.

“İsmimi nereden biliyorsun?” diye sordu.

Kadın gayriihtiyari bir adım geri çekildi. Gözü Ove'nin sıkılı yumruklarına takıldı.

"Tren bileti için ödeme yaptığında kartını kullanmıştın. Kasadaki kayıtlardan buldum ismini," diye yanıtladı kadın ve birkaç adım daha geriledi.

"Ya o adam! İsmimi nereden öğrenmiş?" diye kükredi Ove, Škoda'nın gittiği yöne doğru öfkeyle yumruğunu sallayarak.

"Şey... Bilmiyorum," dedi kadın.

Ove şiddetle burnundan nefes alıp verirken kadının yalan söyleyip söylemediğinden emin olmak ister gibi öfkeli gözlerini ona dikti.

"Hiçbir fikrim yok. O adamı daha önce hiç görmedim," diye ekledi kadın.

Ove yüzünde daha sert bir ifadeyle kadına baktı. Sonunda kendi kendine başını aşağı yukarı salladı ve arkasını dönüp evine doğru yürümeye başladı. Kadın arkasından bağırsa da tepki vermedi. Kedi de onu takip etti. Ove kapıyı kapatıp içeri girerken beyaz gömlekli adam ve gözlüklü kadın, sokağın sonundaki Rune ile Anita'nın evinin zilini çalıyordu.

Ove koridordaki taburenin üzerine çökerken küçük düşürüldüğünü hissederek hırsından titremeye başladı.

Bu hisleri neredeyse unutmuştu; küçük düşürülmeyi, güçsüzlüğü ve beyaz gömlekli adamlarla kavga edemeyeceği gerçeğini...

Kazadan sonra Sonja ile İspanya'dan eve döndükleri zamandan beri bir daha karşılaşmadığı bütün bu hisler şimdi teker teker geri geliyordu...

BİR ZAMANLAR OVE OLAN ADAM VE RESTORANLARINDA YABANCI ŞARKILAR ÇALAN ÜLKELER

Elbette ki otobüs turu Sonja'nın fikriydi. Ove'ye pek de anlamlı gelmemişti. Bir yere gideceklerse neden Saab'la gitmiyorlardı ki? Fakat Sonja otobüslerin romantik olduğu hususunda ısrar etmiş ve Ove bunun Sonja için önemli bir şey olduğunu öğrenmişti. Böylece otobüs yolculuğuna çıkmışlardı. Gerçi İspanya'daki herkes etrafta esneyerek gezindiği, içki içip restoranlarında yabancı müzik çaldığı ve günün ortasında uyuduğu için kendini özel zannediyordu.

Ove bütün bunlardan hoşlanmamak için elinden geleni yapsa da Sonja'nın yoğun çabasından etkilenmekten kendini alamamıştı. Sonja öyle gürültülü bir kahkaha koparmıştı ki Ove onu kollarına aldığı anda bütün bedeninde hissetmişti titreşimi. Sonja'dan hoşlanmamak imkânsızdı.

Küçük bir havuzu, Ove'nin ismini Schosse olarak anladığı bir adamın işlettiği küçük bir restoranı olan, küçük bir otelde kaldılar. Restoranı işleten adamın adı "José" diye yazılsa da İspanya'da isim telaffuzuna pek de önem vermiyorlardı galiba. Schosse, İsveççe bilmiyordu ancak öğrenmek için can atar gibi

bir hali vardı. Sonja, kelimeler için kullandığı küçük kitabından İspanyolca “gün batımı” ve “jambon” demeyi öğrenmişti. Ove “domuz kışı” kelimesini başka bir dilde söylemenin onun gerçekliğini değiştirmeyeceğini düşünüyordu ancak bu düşüncesini kendisine saklamıştı.

Diğer yandan dilencilere para vermemesi konusunda Sonja’yı uyarıp durmuştu çünkü verdiği paranın anında içkiye dönüşeceğini biliyordu fakat Sonja dilencilere sadaka vermeye devam etmişti.

“Parayla canları ne isterse onu yapsınlar,” diye fikrini belirtti Sonja.

Ove itiraz etmeye kalktığı anda ise minik elleriyle Ove’nin kocaman ellerini tutup öpmüş ve bir insan diğerine bir şey verdiğinde yalnızca alıcının değil, veren kişinin de kutsandığını söylemişti.

Üçüncü günde Sonja öğlen uykusuna yattı çünkü İspanya’daki yerel kültüre ayak uydurmak istemişti. Gerçi Ove bunu geleceklere uymaktan ziyade istediği için yaptığından şüphe etmişti, zira hamileliğinden beri günde neredeyse on altı saat uyuyordu.

Ove bu sırada yürüyüşlere çıkarak oyalanmış ve otelden köye giden yolda ilerlemeye başlamıştı. İlk dikkatini çeken şey bütün evlerin taştan yapılmış olmasıydı. Birçoğunun önünde çöp konteyneri yoktu ve pencerelerdeki silikon dolgular adanmak illi yapılmamıştı. Çok barbarcaydı. Ove bir evi asla böyle inşa etmezdi.

Otele dönerken Schosse’nin dumanlar çıkan kahverengi bir arabaya eğilmiş olduğunu gördü. Arabanın içinde iki küçük çocuk ve oldukça yaşlı, eşarplı bir kadın vardı. Kadın pek de iyi görünmüyordu.

Ove’yi fark eden Schosse ona doğru çılgınca el sallamaya başladı. “Senyor!” diye sesleniyordu ona otele geldiği günden

beri. Ove bu kelimenin İspanyolcada “Ove” anlamına geldiğini düşünmüştü ama Sonja’nın küçük kitabından kontrol etmemişti. Schosse bir yandan Ove’ye panik içinde el sallarken, bir yandan da arabayı işaret ediyordu. Ove ellerini cebine iyice yerleştirip güvenli bir mesafeden onlara baktı.

“*Hospital!*” diye bağırdı Schosse ve arabanın içindeki yaşlı kadını işaret etti. Kadının pek de iyi görünmediğini kabul etmişti Ove. Schosse bir yandan arabanın kaputunun altındaki dumanlı motoru gösteriyor, bir yandan da durmadan, “*Hospital! Hospital!*” diye çılgınca bağırmaya devam ediyordu. Ove İspanyol üretimi arabayı şöyle bir süzdükten sonra “hospital” kelimesinin İspanyolcada araba anlamına geldiğine hükmetmişti.

Motora doğru eğilip bakarken çok da karmaşık olmadığını düşündü.

“*Hospital,*” dedi Schosse yeniden ve kafasını üst üste aşağı yukarı salladıktan sonra endişeli bakışlarını Ove’ye dikti.

Ove ne demesi gerektiğini bilmiyordu ancak İspanya’da arabalara büyük önem verildiğini anlamış ve buna saygı duymuştu.

“Saaaaab,” dedi Ove ve işaret parmağıyla kendisini gösterdi.

Schosse bir an afallayıp durduktan sonra o da kendisini işaret etti.

“Schosse!”

“Lanet ismini sormadım, sadece...” diye söze başlayan Ove vazgeçip kaputa baktı.

Belli ki Schosse’nin İsveççesi, Ove’nin İspanyolcasından da kötüydü. Ove iç çekip az da olsa endişeli gözlerle arabanın içindeki çocuklara baktı. Zavallı çocuklar korku içinde yaşlı kadının elini tutuyorlardı. Ove yeniden motora döndü.

Kollarını sıvadıktan sonra Schosse’ye kenara çekilmesini işaret etti. Araba on dakika içinde yeniden yollara düşmeye hazır

olduğunda Ove o güne dek arabası tamir edildiği için bu kadar sevinen başka bir adam daha görmediğini fark etti.

Sonja sözlüğüne ne kadar bakarsa baksın, o hafta José'nin restoranda yedikleri yemekler için neden para almadıklarına bir türlü anlam verememişti. Yine de restoran işletmecisi Ove'yi her gördüğünde sanki güneş görmüş gibi yüzü aydınlanıp kollarını açarak, "Senyor Saab!!!" dediğinde kahkahalara tutulmaktan kendini alamıyordu.

Sonja'nın günlük şekerlemeleri ve Ove'nin yürüyüşleri bir ritüel halini almıştı artık. İkinci gün Ove bu defa çit yerleştiren bir adamın yanından geçerken durdu ve ne kadar yanlıştır bir biçimde yaptığını anlatmaya çalıştı. Adam Ove'nin anlattıklarının tek kelimesini bile anlamayınca, Ove anlatmaktansa göstermenin daha hızlı bir yol olacağına karar verdi. Üçüncü gün ise papazın da yardımıyla kiliseye ek bir duvar örmüş, dördüncü günde Schosse'yle tarladaki bataklığa saplanmış bir atı diğer köylülerle beraber kurtarmalarına yardım etmişti.

Aradan yıllar geçtikten sonra nedense birdenbire Sonja'nın aklına tatilde uyuduğu sırada Ove'nin neler yaptığını sormak gelmiş ve Ove yaptıklarını anlatmıştı. Sonja başını iki yana sallamış ve: "Demek ben uyurken gizlice dışarı çıkıp yardıma muhtaç insanlara yardım ettin ha? İnsanlar seninle ilgili ne söylerlerse söylesinler Ove, yine de sen benim gördüğüm en garip süper kahramansın!" demişti.

Sonja, otobüsle eve dönüş yolculuklarında Ove'nin elini alıp karnına götürdüğünde Ove bebeğin hafifçe tekme attığını hissetti. Saatlerce süren yolculuk boyunca oturup bebeğin küçük tekmelerini hissettiler. Ove hiçbir şey söylemedi ama Sonja

onun bir ara yaşaran gözünü elinin tersiyle silip tuvalete gitme bahanesiyle kalktığını biliyordu.

Ove'nin hayatının en mutlu haftasıydı.

Takip eden hafta ise en mutsuz haftası olarak kaderine yazılacaktı.

OVE DENEN ADAM VE GARAJDAKI BİRİSİ

Ove ve kedi, hastanenin önündeki Saab'ın içinde sessizce oturuyorlardı.

“Olanlar benim suçummuş gibi bana bakma,” dedi Ove kediye.

Kedi ona öfkeli den ziyade hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu.

Yeniden hastanenin dışında oturmak gerçekten de planları arasında değildi Ove'nin. Hastaneden nefret eden biri olmasına rağmen şu son haftada buraya defalarca gelmek zorunda kalmıştı. Bu doğru ve adil değildi ancak fazla seçeneği olmamıştı.

Çünkü bugünü daha başlangıçta mahvolmuştu.

Ove ve kedi güne rutin teftişle başladıklarında, bölgeye araç girişinin yasak olduğunu gösteren tabelanın üzerinden geçilerek ezildiğini gördüler. Ove öyle ağır küfürler etmeye başladı ki kedi bile utandı. Ove öfkeyle dönüp az sonra elinde kar küreğiyle geri geldi. Olduğu yerde durup Rune ve Anita'nın evinin olduğu yöne bakarken dişlerini öyle sıkıyordu ki gıcırtiları dışarıdan bile duyuluyordu.

Kedi, suçlayıcı gözlerini Ove'ye dikti.

“Şu ihtiyar kaçığın yaşlanması benim suçum değil,” dedi Ove hırsla.

Kedi bunu pek de makul bir açıklama olarak görmüşe benziyordu. Ove küreğinin ucuyla ilerideki bir noktayı gösterdi.

“Belediyeyle ilk kez mi karşı karşıya geldiğimi düşünüyor-sun? Rune’le ilgili aldıkları karar aslında son karar mı olacak? Asla öyle olmaz! Önce başvuruda bulunulacak, sonra karar sürüncemeye bırakılıp bürokrasinin çarklarına takılacak! Anlıyor musun? Hemen yapacaklarını düşünebilirsin ama aylar, hatta yıllar alacak! Şu yaşlı bunak çaresiz kaldı diye olduğum yerde dikilip duracağımı mı zannediyorsun?”

Kedi yanıt vermedi.

“Anlamıyorsun! Değil mi?” diye tısladı Ove ve arkasını döndü.

Yürüdüğü sırada kedinin arkasından onu izlediğini hissediyordu.

Ove ve kedinin hastane dışında, park alanındaki Saab’da oturmalarının sebebi bu değildi. Fakat üzerine bol gelen yeşil rüzgârlıklı kadının ortaya çıkmasıyla bir ilgisi vardı.

“Ove?” diye yaklaşmıştı arkasından sanki son kez gelip onu rahatsız ettiğinden beri Ove’nin fikri değişmiş gibi.

Ove onu umursamadan kar küremeye devam ediyordu.

“Yalnızca birkaç soru sormak istiyorum,” diye konuşmayı denedi kadın.

“Başkasına sor. İstemiyorum,” diye yanıtlayan Ove, uzaktan izleyen birinin kar mı küredüğünü yoksa toprağı mı kazdığını anlayamayacağı bir hırsla kürek sallamaya devam etti.

“Ama tek istediğim...” diye söze girmeye çalıştı kadın fakat karşılık olarak alabildiği tek şey o sırada eve giren Ove ve kedinin ardından suratına kapanan kapı olmuştu.

Ove ve kedi eve girince koridorda durup kadının gitmesini beklediler. Fakat kadın oradan ayrılmadı. Kapıyı çalıp içeri seslenmeye başladı. “Ama sen bir kahramansın!”

“Kesinlikle çılgının teki bu kadın,” dedi Ove kediye.

Kedi buna itiraz etmedi.

Kadın kapıya vurup bağırmaya devam edince Ove ne yapacağını bilemedi ve sonunda kapıyı hızla açıp işaret parmağını dudaklarının üzerine koyarak sanki bir kütüphanedeymişler gibi susmasını işaret etti.

Kadın sırtıp Ove’nin fotoğraf makinesi olarak algıladığı bir şey çıkardı. Gerçi başka bir şey daha olabilirdi çünkü kahrolası toplumda artık bir kameranın neye benzediği bile belli değildi.

Derken kadın koridora doğru bir adım attı. Belki de bunu yapmaması gerekirdi.

Ove refleks olarak kocaman eliyle kadını itti ve kadın kafası önde neredeyse karlara doğru düşer gibi oldu.

“Bir şey istemiyorum,” dedi Ove.

Yeniden dengesini sağlayan kadın kamerasını Ove’ye doğru sallayarak bir şeyler söylemeye başladı. Ove onu dinlemiyordu. Kameraya sanki bir silahmış gibi baktıktan sonra kaçmaya karar verdi. Belli ki karşısındaki kişi mantıklı birisi değildi.

Böylece Ove, kedi ile beraber evden çıktı ve hızlıca kapıyı kilitleyip otopark alanına doğru yürümeye başladı. Gazeteci kadın da arkalarından hızlıca onları takip ediyordu.

Gerçi Şu an hastanenin dışında olmasının bununla da hiçbir ilgisi yoktu. Fakat on beş dakika kadar sonra Parvaneh, üç yaşındaki kızıyla Ove'nin evinin kapısını çaldığı esnada otoparktan gelen seslerle gerçekten de ilgisi vardı.

Parvaneh ve kızı köşeyi dönüp yanlarına vardığında Ove asık suratlı bir tavırla ellerini cebine koymuştu ve hemen ayağının dibinde oturan kedi ise suçlu gözlerle etrafa bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Parvaneh.

“Hiç,” diye yanıtladı anında savunmaya geçen Ove.

Garajın içinden kapıya vurma sesleri yankılanıyordu.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu şaşkınlık içinde kalan Parvaneh.

Ove aniden ayaklarının dibindeki asfaltla fazla ilgili gözükmeye başlamıştı. Kedinin ise sanki az sonra ısıık alarak oradan uzaklaşacakmış gibi bir hali vardı.

Garajdan sesler gelmeye devam ediyordu.

“Merhaba?” dedi Parvaneh kapıya doğru.

“Merhaba?” diye yanıtladı garaj kapısı.

Parvaneh'in gözleri hayretle açılmıştı.

“Yüce Tanrım... Yoksa garaja birilerini mi kilitledin?” Ove cevap vermedi. Parvaneh ağaçtan Hindistan cevizi düşürmek ister gibi onu şöyle bir silkeledi.

“OVE!”

“Evet, evet. Tanrı aşkına, bilerek yapmadım,” diye mırıldanan Ove kendini kadının elinden kurtardı.

Parvaneh başını iki yana salladı.

“Bilerek yapmadın mı?”

“Evet, bilerek yapmadım,” dedi Ove tartışmaya son noktayı koymak ister gibi.

Parvaneh'in açıklama beklediğini görünce başını kaşıyıp iç çekti.

“Şey, şu gazetecilerden birisi. Onu kahrolası garaja kilitleyen ben değilim. Kendimi ve kediyi oraya kilitleyecektim. Fakat arkamızdan geldi. Bilirsin, olanlar olur...”

Parvaneh şakaklarına masaj yapmaya başladı.

“Bununla başa çıkamam...”

“Yaramaz,” dedi üç yaşındaki kız ve parmağını Ove'ye doğru salladı.

“Merhaba?” dedi garaj kapısı.

“Kimse yok burada!” diye tısladı Ove.

“Ama sizi duyabiliyorum!” dedi garaj kapısı.

Ove iç çekip umutsuzca Parvaneh'e baktı. “Duyuyor musun, bugünlerde garaj kapıları bile benimle konuşmaya başladı!” diye bağıracaktı gibi görünüyordu.

Parvaneh, Ove'yi kenara itti ve kapıya gidip yüzünü yaklaştırdı. Hafifçe kapıyı tekmeledi. Garaj kapısının diğer tarafından da sanki Mors alfabesiyle konuşuyorlarmış gibi benzer sesler geldi. Parvaneh boğazını temizledi.

“Neden Ove'yle konuşmak istiyorsun?” diye sordu bu defa geleneksel alfabeyle.

“O bir kahraman!”

“Bir... ne?”

“Şey, pardon. Adım Lena, yerel gazetede çalışıyorum ve röportaj yapma...”

Parvaneh şok içinde Ove'ye döndü.

“Kahraman da ne demek oluyor?”

“Gevezelik ediyor işte!” diye karşı çıktı Ove.

“Tren raylarına düşen bir adamın hayatını kurtardı!” diye bağırdı garaj kapısı.

“Doğru Ove’den bahsettiğimize emin misin acaba?” dedi Parvaneh.

Ove alınmışa benziyordu.

“Anlıyorum. Şimdi de kahraman olma ihtimalim de sorgulanıyor, öyle mi?” diye mırıldandı.

Parvaneh şüpheli gözlerle Ove’yi inceledi. Üç yaşındaki kızı ise o sırada heyecanla kedinin kuyruğundan kalan parçayı yakalamaya çalışıyordu. “Kedicik! Kedicik!” diye heyecanla bağırmaya başladı. Küçük kızın tavırlarından pek de etkilenmişe benzemeyen kedi, Ove’nin bacaklarının arkasına geçip saklanmaya çalıştı.

“Ne yaptın peki Ove?” diye sordu garaj kapısından birkaç adım uzaklaşan Parvaneh.

Küçük kız, Ove’nin etrafında kediyi takip etmeye başladı. Ove ise o sırada iki yanına sarkıttığı elleriyle ne yapacağını bilemez bir halde duruyordu.

“Takım elbiselilerden birisini raylardan yukarı taşıdım, o kadar, büyütülecek bir şey yok,” diye homurdandı Ove.

Garaj kapısından bir ses yankılandı. “Hey? Hâlâ orada mısınız?”

“Hayır!” diye bağırdı Ove.

“Neden bu kadar kızgınsın?” diye sordu garaj kapısı merakla.

Ove ne yapacağı konusunda giderek kararsızlaşıyordu. Parvaneh’e doğru eğildi.

“Ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum,” dedi. “Orada kendi başına, Saab’ın etrafında olmasını istemiyorum!” diye ekledi öfkeyle fısıldayarak.

Parvaneh, durumun talihsizliğini anladığını belirtircesine başını aşağı yukarı salladı. Ove başını eğip bacaklarının etra-

finda artık kontrolden çıkmak üzere olan kovalamacayı izledi. Üç yaşındaki kız belli ki kediye kucaklamak istiyordu. Ove, kahkahalara boğulan küçük kızı yakalamayı başardı.

“Bir kere senin burada ne işin var?” diye hesap sordu aniden Parvaneh’e dönerek.

“Patrick ve Jimmy’yi hastaneden almak için otobüs bekliyoruz,” diye yanıtladı Parvaneh.

Kadın otobüs dediğinde Ove’nin yanaklarının kasıldığını fark etti.

“Biz...” diye başladı Parvaneh düşüncelerini toplamaya çalışır gibi.

Önce garaja, sonra Ove’ye baktı.

“Konuştuklarınızı duyamıyorum! Yüksek sesle konuş!” diye bağırdı garaj kapısı.

Ove anında kapıdan birkaç adım daha uzaklaştı. Parvaneh sanki soruna bir çözüm bulmuş gibi bir özgüvenle ona gülümsedi.

“Hey, Ove! Şuna ne dersin? Bizi hastaneye götürürsen seni o gazeteciden kurtarırım! Tamam mı?”

Ove başını kaldırdı. Teklife pek de ikna olmuş gibi gözükmüyordu.

“Yoksa gazeteciye seninle ilgili birkaç öykü anlatmamı mı istersin?” dedi Parvaneh kaşlarını kaldırarak.

“Öykü mü? Ne öyküsü?” Garaj kapısı heyecanla yankılanmıştı.

Ove karamsar bir ifadeyle garaja baktı.

“Buna şantaj derler,” dedi Parvaneh’e ümitsizce.

Parvaneh neşeyle başını sallayarak onu onayladı.

“Ove palyançoğa dövdü!” dedi küçük kız kediye doğru bakarak ve hastanede geçirdikleri son anıyı hatırlatıp başını aşağı yukarı salladı.

Kedi, kızın ne demek istediğini anlamamışa benziyordu. Fakat o palyaço da bu kız kadar yorucu ve yılmış ise Ove’nin öyle birini dövmesinde pek de sakınca görmezdi doğrusu.

İşte Ove’nin şu anda burada oturmasının sebebi buydu. Kedi, bütün yolculuğu arka koltukta üç yaşındaki kızla birlikte yaptığı için hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyordu. Ove, koltukların üzerindeki gazete kâğıtlarını düzeltti. Kendisine numara yapılmış gibi hissediyordu. Gazeteciden kurtulmasına yardım edeceğini söylediğinde Parvaneh’in bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Tabii ki bir sihirbaz gibi tek dokunuşta onu yok etmesini veya bahçıvan küreğini kafasına indirdikten sonra onu çöle ya da başka bir yere gömmesini beklemiyordu.

Aslında tek yaptığı şey garaj kapısını açıp gazeteci kadına kartını vererek, “Beni ara, Ove’yi konuşuruz,” demek olmuştu. Birinden gerçekten de bu yolla kurtulmak mümkün müydü? Ove bu şekilde herhangi birinden kurtulmanın mümkün olmadığını düşünüyordu.

Fakat artık çok geçti tabii ki. Oysa şu anda, bu hafta üçüncü defa olmak üzere yine lanet olası hastanenin dışında oturmuş bekliyordu. Şantaj denen şey buydu.

Üstüne bir de kedinin küskün bakışlarıyla uğraşmak zorundaydı. Kedinin gözlerindeki bir şeyler nedense Ove’ye Sonja’nın bakışlarını anımsatıyordu.

“Rune’ü almaya gelmeyecekler. Geleceklerini söylüyorlar ama göreceksin bu iş yıllar sürer,” diye açıkladı kediye.

Belki de Sonja ile konuşuyordu ya da kendi kendine. Ne yaptığıını kendisi de bilmiyordu.

“En azından kendin için üzülmeyi bırakabilirsin. Ben olmasam o çocukla yaşamak zorunda kalırdın ve bu sefer kuyruğunun kalan kısmından da olabilirdin. Bir düşün istersen!” Ove öfkeyle soluyup konuyu değiştirmeye çalıştı.

Kedi ise arkasını dönüp Ove’yi protesto ederek uyumaya başladı. Ove yeniden camdan dışarı baktı. Üç yaşındaki kızın alerjisi falan olmadığından emindi. Parvaneh’in Baş Belası’yla uğraşmamak için yalan söylediğini adı gibi biliyordu.

Ove henüz bunamamıştı.

BİR ZAMANLAR OVE OLAN ADAM VE GİDECEĞİ YERE HIÇ VARMAZ OTOBÜS

"Her erkek ne için dövuştüğünü bilmelidir." İnsanlar böyle derdi. Ya da en azından Sonja'nın yüksek sesle okuduğu kitaplarından birinde öyle yazıyordu. Ove hangisi olduğunu hatırlamıyordu çünkü karısının etrafında kitaplar hiç eksik olmazdı. İspanya'da da bir poşet dolusu kitap satın almıştı, oysa İspanyolca bilmiyordu bile. "Okurken öğreneceğim," demişti Sonja sanki tek yolu buymuş gibi. Ove ona okumayı bırakıp biraz da kendisiyle ilgilenmesini söyleyince Sonja gülümseyip Ove'nin yanağını okşadı.

Ardından Ove karısının oldukça ağır çantasını otobüse taşıdı. Otobüse bindiğinde şoförün şarap koktuğunu hissetmiş ama bunun İspanya'ya özgü bir şey olabileceği sonucuna varmıştı. Koltuğuna oturdu ve Sonja elini alıp karnına koydu. Çocuğun tekmelerini ilk kez o anda hissetti. Kalkıp tuvalete yöneldi ve koltukların arasında ilerlerken önce otobüsün yalpaladığını, ardından yolun ortasındaki bariyere çarptığını hissetti. Sonrasında her yanı derin bir soluk alırcasına kısa bir sessizlik kapladı. Sessizliği patlayan camların gürültüsü ve sürtünen metalin acımasız gıcirtısı bozdu. Şiddet arkadaki arabaların otobüse çarpmasıyla daha da arttı.

Derken Ove'nin bir daha hiç aklından çıkmayacak çığlıklar yükselmeye başladı.

Ove dengesini kaybedip karnının üstüne kapaklanmıştı. Korku içinde, etrafa yayılmış insan bedenleri arasında Sonja'yı aramaya başladı ama ortalarda yoktu. Cam kırığı sağanağı arasında kendini kesme pahasına ileri atıldı fakat sanki arkasında onu tutup geri çekmeye çalışan vahşi bir hayvan vardı. O anda hissettiği saf güçsüzlük ve acizliği hayatının geri kalanı boyunca hep hatırlayacaktı.

İlk hafta hemşireler duş alıp çamaşırlarını değiştirmesini söyleyinceye dek karısının yatağının baş ucundan bir an olsun ayrılmadı. Her gittiği yerde şefkat dolu bakışlar ve avutucu sözlerle karşılaşılıyordu. Bir seferinde yanına gelen doktor, ciddi bir sesle ona karısının hiçbir zaman uyanamama ihtimaline hazır olmasını söylemişti. Ove doktoru dışarı itti ve odanın kapısını kilitledi. "O ölmedi!" diye çılgınca bağırırdı koridora doğru. "Ölmüş gibi davranmayı kesin!" O günden sonra kimse cesaret edip de öyle davranma gafletinde bulunmadı.

Yağmurun camlarda takırdadığı ve radyodaki spikerin yaklaşacak olan fırtına için uyarıda bulunduğu onuncu günde Sonja gözlerini açtı ve Ove'yi karşısında bulunca elini Ove'nin eline doğru kaydırıp parmağını adamın avucuna yerleştirdi.

O şekilde uyuyakalan Sonja gece boyunca uyudu. Uyandığında hemşireler olanları açıklamayı teklif etse de Ove ısrarla bunu kendisinin yapması gerektiğini söyledi. Ardından karısının elini avucunda ısıtmak ister gibi tuttu ve olanları sakın bir şekilde açıkladı. Şarap kokan şoförü, otobüsün yalpalamasını ve bariyerlere çarpmasını, yanık lastik kokusunu ve çarpışmanın insanı sağır eden gürültüsünü anlattı.

Ve artık gelmeyecek olan çocuğu da söyledi.

Sonja ağladı. Avutulması imkânsız bir keder ikisini de saatler boyunca parçaladı durdu. Zaman, acı ve öfke, onları katı, uzun bir karanlığa sürükledi. Ove daha o anda, koltuğundan kalktığı ve kaza sırasında karısını koruyamadığı için hayatı boyunca kendini affetmeyeceğini ve bu sonsuz acıyı hep hissedeceğini biliyordu.

Fakat sürüklendikleri karanlığın kazanmasına izin verirse Sonja bir daha aynı Sonja olmayabilirdi. Böylece Ove'nin kazanın üstünden ne kadar geçtiğinin farkında olmadığı bir sabah, Sonja gayet kısa ve öz bir şekilde kendini ifade ederek fizyoterapiye başlamak istediğini söyledi. Ove'nin sanki her hareketinde ona acı çektiren kendi omurgasıymış gibi baktığını görünce başını yavaşça Ove'nin göğsüne yasladı. “Yaşamla ya da ölerken kendimizi meşgul edebiliriz Ove. Artık önümüze bakmalıyız.”

İsveç'e döndükten sonra takip eden aylarda Ove, sayısız beyaz gömlekli adamla bir araya geldi. Açık renkli, ahşap masalı, çeşitli resmî ofislere girip doldurması gereken belgeleri anlatacak bir sürü zamanı olduğu birtakım adamları dinledi.

Yerel otoriteler tarafından hastaneye sevk edilen bir kadın, Sonja'ya “onun durumundakilere ev rahatladığında tedavi hizmeti” alabildiğinden bahsetti. Bunun Ove'ye her gün aşırı derecede iş yükleyeceği apaçık ortadaydı, kadın bunu doğrudan belirtmese de. Resmî görevli kadın, Ove'nin kendisini şu anda evde karısıyla otururken düşünemediğine inanıyordu. “Mevcut durumu değerlendiresek,” dedi kadın yatağın baş ucunda kafasını sallayarak. Sonja sanki odada yokmuş gibi Ove'yle konuşuyordu.

Bu defa Ove odanın kapısını açtı ama kadın da reddedilmekten öteye gidemedi.

“Gideceğimiz tek yer bizim evimiz! YAŞADIĞIMIZ yer!” diye kükredi Ove öfkeyle ve o hırsla yakaladığı Sonja’nın ayak-kabılarından birini odadan dışarı fırlattı.

Bir süre sonra neredeyse ayakkabıyla vurmak üzere olduğu hemşirelerden birine, ayakkabının tekinin nerede olduğunu sormak zorunda kalacaktı ki bu onu daha da kızdıracaktı. Kazadan sonra ilk kez o zaman Sonja’nın güldüğünü duymuştu. Sonja sanki hiç durmayacakmış gibi yuvarlanarak zaman ve uzay kuramına karşı çıkarcasına güldü, güldü ve güldü. Ove, uzun süredir depresyonunda kalmış gibi göğsünün altında sıkışan kalbinin nihayet yeniden atacak bir boşluk bulduğunu hissetti.

Eve döndükten sonra her yeri baştan inşa etti. Eski mutfak tezgâhını kaldırıp yerine daha alçak bir tane yaptı ve hatta özel yapım, alçak bir ocak ve fırın seti bile buldu. Kapı kollarını ve eşikleri baştan yaptı. Sonja, hastaneden taburcu olduktan bir gün sonra öğretmenlik eğitimine başladı. Bahar geldiğinde sınava girdi. Sonunda gazetede oldukça kötü şöhrete sahip bir okulda, en az o kadar kötü ve başarısız bir sınıf için öğretmen arandığını gördü. Henüz dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu icat edilmediği bir zamanda, dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu olan öğrencilerle dolu bir sınıfa öğretmenlik yapacaktı. Akıllı başında hiçbir öğretmen böyle bir işe gönüllü olmazdı, zira okul müdürü bile o sınıf için, “Bu çocuklar için hiçbir umut yok,” demişti ümitsizce. “Bizimki eğitim yuvası değil, yalnızca depo,” diye eklemişti. Belki de Sonja bu şekilde tanımlanmanın ne demek olduğunu bildiği için yalnızca bir kişinin, yani kendisinin başvurduğu işe talip oldu. İşe girdikten sonra kız ve erkek öğrencilerine Shakespeare okutmaya başladı.

O dönemde Ove o kadar öfkeli biri olmuştu ki Sonja zaman zaman eşyalara zarar vermemesi için ona dışarı çıkmasını bile söylüyordu. Adamın omuzlarında bunca yük ve parçalama isteği

olduğunu görmek onu çok üzüyordu. Ove o kahrolası otobüs şoförünü, seyahat acentesini, çarptıkları bariyerleri, şoförün içtiği şarabın üreticisini, kısacası herkesi ve her şeyi parçalamak ve yok edene kadar yumruklamak istiyordu. Tek yapmak istediği şey buydu. Fakat öfkesini küçük kulübesine, garajına sakladı. Öfkesini yok etmek için günlük teftişlerine devam etti. Fakat öyle hemen vazgeçmedi. Mektuplar yazmaya başladı. İspanyol hükümetine, İsveç makamlarına yazdı. Polise ve mahkemeye de yazdı. Fakat ne sorumluluk alan ne de ilgilenen oldu. Bahaneler üretip yalnızca resmî yazılar ya da diğer otoritelere başvurusu gerektiğini bildiren yanıtlar gönderdiler. Belediye, Sonja'nın çalıştığı okulda merdivenlere rampa yapmayı reddedince Ove aylarca şikâyet mektupları yazdı. Hatta bununla yetinmeyip durumu gazetelere bildirdi ve belediyeyi mahkemeye bile vermeyi denedi.

Fakat her seferinde eninde sonunda beyaz gömlekli, kendini beğenmiş adamlar tarafından önu kesildi. Devlet onlardan taraf olduğu için değil, onlar bizzat devletin kendisi olduğu için son şikâyeti de reddettiler ve konu burada kapandı. Çünkü onlar öyle istemişlerdi. Ove onları hiçbir zaman affetmedi.

Sonja her şeyi görüyor, kocasının incindiğini çok iyi anlıyordu. Fakat karışmadı ve adamın öfkesini boşaltacak bir yer ya da yol bulmasını bekledi. Yazın müjdesini veren, sıcak ve güneşli bir mayıs sabahında Sonja, tekerlekli sandalyesiyle parkede yumuşak izler bırakarak mutfığa girdi ve mutfak masasında mektup yazan kocasına arkadan yaklaşıp sarıldı. Ove'nin elinden kalemi nazikçe alıp bir kenara koydu ve parmağını kocasının avucuna yerleştirip alnını yavaşça adamın göğsüne dayadı.

“Bu kadarı yeter Ove. Artık daha fazla mektup yazma. Mektuplar yüzünden hayata yer kalmıyor.”

Başını kaldırıp kocasının yanağını okşadı.

“Artık yeter Ove, sevgilim.”

Yetmişti de.

Ove ertesi sabah şafak vakti kalktığı gibi Saab'ına atlayıp Sonja'nın çalıştığı okula gitti ve belediyenin yapmayı reddettiği rampayı bizzat kendi elleriyle inşa etti. O günden sonra Sonja her akşam eve döndüğünde heyecanla öğrencilerinden bahsetmeye başladı. Önceden polis eşliğinde sınıfa getirilen öğrenciler artık dört yüz yıllık şiirleri ezberden okuyabiliyorlardı. Öğrencileri bazen onu ağlatıyor, bazen güldürüyor, bazen ise küçük evlerini çınlatacak şarkılar söyletiyordu Sonja'ya.

Her insanın savaşacak bir şeylere ihtiyacı vardı ve Sonja iyilik için, hiç sahip olamayacağı çocuklar için savaşıyordu. Ove ise Sonja için savaşıyordu.

Çünkü şu koca dünyada bildiği tek şey buydu.

OVE DENEN ADAM VE RENKLERE BAYILAN BİR YUMURCAK

Tıka basa insan dolu Saab ile hastaneden dönerken Ove sanki yakıt göstergesini ona kötü bir oyun oynayacakmış gibi sürekli gözleriyle takip ediyordu. Dikiz aynasından arkaya baktığında Parvaneh'in pek de umursamaz bir tavırla üç yaşındaki kızına kâğıt ve boya kalemlerini verdiğini gördü.

"Bunu arabada yapmak zorunda mı?" diye kızgın bir sesle söylendi Ove.

"Böyle uslu durmasını mı yoksa koltuk döşemesinin nasıl çıktığını merak edip sökmesini mi istersin?" diye sordu Parvaneh sakin bir sesle.

Ove cevap vermedi. Dikiz aynasından küçük kıza baktı. Elindeki mor pastel boyayı sallayan kız, Parvaneh'in kucağındaki kediye doğru bağırdı: "REŞİM!" Çocuğun dekorasyon malzemesi olmak istemeyen kedi gönülsüzce ona baktı.

İkisinin arasında oturan Patrick ise kıpırdanıp alçılı bacağını rahat ettirecek bir pozisyon bulmaya çalıştı. Sonunda ayağını ön koltukların arasındaki dirseğe koydu.

Ancak Ove'nin hem koltuklara hem de bacağının altına serdiği gazete kâğıtlarını oynatmamak için rahat hareket edememişti.

Üç yaşındaki kız, elindeki boya kalemini düşürdü ve ön koltukta oturan Jimmy, koltuğunun altına yuvarlanan kalemi, kendi vücut yapısına kıyasla ancak bir olimpiyat sporcusunun çevikliğiyle eğilip aldı. Bulduğu şeyi inceledikten sonra dönüp Patrick'in alçılı bacağına baktı ve gülümsedi. Onun ne yaptığını anlayan küçük kız neşeyle atıldı.

“Şimdi de sen mi dağıtacaksın ortalığı?” diye sordu Ove.

“Ama fazla temiz değil mi?” diye seslendi Jimmy kalabalığa ve sanki Ove'yle beşlik çakacaklarmış gibi baktı.

Ove yalnızca gözlerini devirdi.

“Kusura bakma adamım, kendimi tutamadım,” dedi Jimmy ve utanır gibi bir tavırla boya kalemini Parvaneh'e geri verdi.

Cebinden sesler yükselmeye başlayan Jimmy uzanıp yetişkin bir adam eli iriliğinde bir cep telefonu çıkardı ve ekranı heyecanlı bir şekilde parmaklarıyla tıklamaya başladı.

“Bu kedi de kimin nesi?” diye sordu arkada oturan Patrick.

“Ove'nin kediciği,” diye net bir tavırla yanıtladı üç yaşındaki kız.

“Benim değil,” diye anında düzeltti Ove.

Dikiz aynasından baktığında Parvaneh'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdiğini fark etti.

“Senin!” dedi küçük kız.

“Hayır, DEĞİL!” diye karşılık verdi Ove.

Parvaneh gülmeye başlayınca Patrick şaşırıldı. Dostane bir tavırla kocasının dizine vurdu Parvaneh.

“Öyle dediğine bakma. Kedi kesinlikle Ove'ye ait.”

“Hayır, kahrolası bir serseri sadece, o kadar!”

Kedi, neden bahsettiklerini anlamak istercesine başını kaldırdı ve konuyu hiç de ilginç bulmadığına karar verip Parvaneh'in kucağına gömüldü. Ya da karnına demek daha doğru olurdu.

"Yani bir yerlere verilmeyecek, öyle mi?" diye sordu Patrick kedinin başını okşayarak.

Başını kaldıran kedi cevap verir gibi mırladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ove hemen.

"Şey... bir eve ya da başka..." diyerek söze başlayan Patrick fazla devam edemeden Ove araya girdi.

"Kimse lanet olası bir eve falan verilmiyor!"

Böylece konu kapandı. Patrick korkmamış gibi gözükmeye, Parvaneh de kahkaha atmamaya çalışıyordu ama ikisinin pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Bir yerlerde durup bir şeyler yiyemez miyiz?" diye sordu koltuğunda kıpırdanırken Saab'ı adamakıllı sarsan Jimmy.

Ove sanki paralel evrenden bir grup tarafından kaçırılmış gibi onlara baktı ve bir anlığına direksiyonu kırıp yoldan fırlamayı düşündü ama öbür dünyada da bu tiplerin peşine takılacağından korkup vazgeçti. Bunun üzerine hızını azaltıp dikkatli bir şekilde öndeki arabayla arasındaki mesafeyi artırdı.

"Çiiiiiişş!" diye bağırdı üç yaşındaki kız.

"Duramaz mıyız Ove? Nasanın'ın tuvalete gitmesi gerek," dedi Parvaneh.

"Evet! Hem o arada bir şeyler yiyecek zamanımız da olur," diye coşkuyla katılıp başını salladı Jimmy.

"Evet, haydi duralım. Hem benim de tualete gitmem lazım," dedi Parvaneh.

"McDonald's'ta tuvalet var," diye hemen yardımına koştu Jimmy.

"McDonald's olur, orada duralım," dedi Parvaneh.

“McDonald’s’ta falan durmayacağız,” diye kestirip attı Ove. Parvaneh’le dikiz aynasından göz göze geldiler.

On dakika sonra Ove Saab’da oturup onların McDonald’s’tan çıkmalarını bekliyordu. Kedi bile onlarla gitmişti. Hain. Az sonra Parvaneh gelip camı tıklattı.

“Bir şey istemediğine emin misin?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Ove başını aşağı yukarı salladı. Parvaneh üzgün görünüyordu. Ove pencereyi yeniden kapattı. Kadın bu defa arabanın önünden dolaşıp Ove’nin yanındaki yolcu koltuğuna oturdu.

“Durduğun için teşekkür ederim,” dedi ve gülümsedi.

“Peki, peki,” diye geçiştirdi Ove.

Parvaneh patates kızartması yerken Ove, kadının önündeki bölüme daha fazla gazete kâğıdı serdi. Parvaneh gülmeye başladı. Ove kadının neden güldüğüne bir anlam veremedi.

“Yardıma ihtiyacım var Ove,” dedi Parvaneh aniden.

Ove onu konuşturmaya ya da cesaretlendirmeye pek de hevesli değildi.

“Direksiyon sınavını geçmeme yardım edebilirsin diye düşünmüştüm,” diye devam etti Parvaneh.

“Ne dedin?” diye sordu Ove sanki onu yanlış anlamış gibi.

Parvaneh omuz silkti. “Patrick aylarca alçıyla yaşayacak. Ehliyet almam lazım bu yüzden. Kızları okula bırakmam gerek. Bana birkaç direksiyon dersi verirsin diye düşündüm.”

Ove o kadar kafası karışık duruyordu ki sinirlenmeyi bile unutmuştu.

“Yani ehliyetin yok, öyle mi?”

“Yok.”

“Yani şaka yapmamıştın?”

“Hayır.”

“Ehliyetin mi kayboldu?”

“Hayır. Zaten hiç ehliyetim olmamıştı.”

Ove’nin beyni duyduğu bilgileri işleme almak için biraz bekledi çünkü duyduklarına inanmakta zorlanıyordu.

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordu Ove.

“Ne alakası var şimdi?” diye yanıtladı Parvaneh.

“İlle de ilgisi olması mı gerekiyor?”

“Emlakçayım.”

Ove başını aşağı yukarı salladı.

“Ve sürücü belgen yok, öyle mi?”

“Yok.”

Ove ona bakıp insanoğlunun sorumsuzluğunun zirve noktasıymış gibi acımasızca başını iki yana salladı. Parvaneh’in yüzünde yine o alaycı gülümseme belirirken arabadan inmek için kalkmadan önce Ove’ye döndü.

“Bir de şöyle düşün, sitenin içinde bir başkasının bana araba sürmeyi öğretmesini ister miydin?”

Arabadan inip çöp kutusuna doğru gitti. Ove yanıt vermek yerine yalnızca homurdandı.

Bu sırada Jimmy belirdi.

“Arabada yiyebilir miyim?” diye sordu ağzına bir parça kızarmış tavuk tıkarken.

Ove önce karşı çıkmaya yeltense de aksi halde buradan asla gidemeyeceklerini düşüncesiyle bundan vazgeçti. Hemen yolcu koltuğunun üzerindeki ve yerdeki gazeteleri yeniledi.

“Haydi bin de gidelim artık, olur mu?” diye homurdandı Jimmy’ye doğru bakarak.

Jimmy enerjik bir tavırla başını salladı ve o sırada yine telefonu öttü.

“Ayrıca şunun sesini kes, lanet olası pinball oynamıyoruz burada.”

“Pardon adamım, işyerinden sürekli elektronik posta geliyorlar,” dedi Jimmy bir yandan tavuğunu tutup diğer eliyle telefonunu almaya çalışırken.

“Demek bir işin var, öyle mi?” diye karşılık verdi Ove.

Jimmy aynı enerjiyle başını sallayarak onayladı.

“iPhone uygulamaları programlıyorum.”

Ove başka bir soru daha sormadı.

Neyse ki Ove’nin garajının önündeki park alanına gelene kadar aradan geçen on dakika boyunca arabaya az da olsa sessizlik hâkim oldu. Ove bisiklet kulübesinin yanında durup vitesi boşa aldı fakat motoru durdurmadı. Dönüp yolculara manidar bir bakış attı.

“Burası iyi Ove. Patrick buradan eve koltuk değnekleriyle yürüyebilir,” dedi Parvaneh ironik bir sesle.

“Sitenin içinde araç kullanmak yasaktır,” dedi Ove.

Patrick kararlı hareketlerle gövdesini ve koltuk değneklerini arabadan çıkardı. Tişörtünün üst kısmı olduğu gibi tavuk yağına bulanmış Jimmy de arabadan indi.

Parvaneh, üç yaşındaki kızını kucaklayıp arabadan indirdi. Küçük kız elini sallayıp bir şeyler anlatıyordu.

Parvaneh başını aşağı yukarı sallayıp Ove’nin kapısına doğru yaklaştı ve ona bir kâğıt verdi.

“Bu da ne?” diye sordu uzatılan şeyi almak üzere en ufak bir hareket bile yapmayan Ove.

“Nasanin’in yaptığı resim.”

“Ne yapayım bunu?”

“Seni çizmiş,” diye yanıtladı Parvaneh ve kâğıdı Ove’nin eline tutuşturdu.

Ove gönülsüzce kâğıda şöyle bir göz gezdirdi. Kâğıtta yalnızca çizgiler ve dalgalar vardı.

“Bu Jimmy, bu kedi, bu Patrick, bu ben ve bu da sen,” diye açıkladı Parvaneh.

Ove’yi gösterirken diğer siyah figürlerin aksine rengârenk bir figürü işaret etti. Sarı, yeşil, kırmızı, mavi başta olmak üzere bütün renkler birbirine girmiş gibi gözüktüyordu.

“Tanıdığım en komik kişi sensin. Bu yüzden seni hep renkli çiziyor,” dedi Parvaneh.

Ardından arabanın kapısını kapatıp uzaklaştı.

Ove’nin yeniden kendine gelmesi birkaç saniye sürdü. Kendini toparlayınca Parvaneh’in arkasından bağıyor: “*Hep de ne demek oluyor?*”

Fakat evlerinin yolunu tutmuş oldukları için onu duymadılar bile.

Az da olsa gücenen Ove, yolcu koltuğuna serdiği gazete kâğıtlarını düzeltti. Arka koltuktaki kedi öne geçip koltuğa yerleşti. Ove arabasıyla garaja girdi. Kapıyı kapattı. Vitesi boşa aldı fakat motoru kapatmadı. Garajı dolduran egzoz dumanını hissetti ve gözü duvara asılı duran plastik hortuma takıldı. Yaklaşık beş dakikalık bir süre içinde arabanın motorunun ve kedinin soluk ritminin bozulduğunu fark etti. Burada oturup kaçınılmaz sonun gelmesinin ne kadar kolay olacağını düşündü. Yapılacak en mantıklı şeyin bu olduğunu biliyordu Ove. Uzun zamandır bu anı bekliyordu. Son. Karısını o kadar çok özlüyordu ki bazen bedeninin varlığına bile katlanamıyordu. Yapılacak en akıllı şe-

yin burada oturup kaçınılmaz sonun gelmesini, kediyle beraber sonsuz bir uykuya dalmayı beklemek olduğunu düşünüyordu.

Fakat o anda dönüp kediye bakınca vazgeçip motoru durdurdu.

Ertesi sabah saat altıya çeyrek kala kalktılar. Biri kahve içerken öbürü ton balığını yedi. Günlük teftişleri bittikten sonra Ove küreğini alıp evin önündeki karları dikkatle temizledi. İşini bitirince aletlerini koyduğu küçük kulübesinin önünde durup küreğine dayanarak sıralı evlere doğru baktı.

Ardından yolun karşısına geçip diğer evlerin önünde birikmiş karları da temizledi.

OVE DENEN ADAM VE KIVRIMLI BİR DEMİR PARÇASI

Ove kedinin kahvaltısını bitirip çıkmasını bekliyordu. Ancak o zaman banyodaki en üst rafta duran plastik şişeyi alabildi. Bir süre sanki onu fırlatacakmış gibi elinde tartarak içinde ne kadar hap kaldığını anlamaya çalıştı.

Ölmesine yakın zamanlarda doktorlar Sonja için birçok ağrı kesici yazmıştı. Öyle ki banyoları hâlâ Kolombiya mafyasının uyuşturucu deposuna benziyordu. Ove elbette ki ilaçlara güvenmiyordu ve ilaçların güçsüz insanlara psikolojik etki yapmaktan başka bir işe yaradığını düşünmüyordu.

Yine de ilaçların içerdiği kimyasalları, birini öldürmek için kullanmak pek de alışılmamış bir yöntem değildi.

Ove o esnada kedinin şaşırtıcı bir hızla geri dönüp ön kapıyı tırmalayarak sanki tuzağa düşmüş gibi acı acı miyavladığını duydu. Ove bir an kedinin onun zihnini okuduğunu düşündü. Ove, kedinin hayal kırıklığını anlayabiliyordu.

Bu şekilde hayatını sonlandırmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. O güne kadar hiçbir uyuşturucu almamıştı. Alkolden de pek etkilenmişliği yoktu. Kontrolü kaybetme hissi hiçbir zaman sevmemişti. Aradan geçen yıllarda normal insanların bu kontrolü kaybetme hissine bayıldığını ve o ana

ulaşmak için çabaladığını fark etti. Fakat Ove'ye göre ancak bir gerizekâlı bu hisse ulaşmak için çabalar. Öyle bir durumda midesi bulanır mıydı merak ediyordu Ove ya da organları artık vazgeçip fonksiyonlarını yitirdiğinde acı duyacak mıydı? Veya vücudu amaçsızlaştığında yalnızca uyumaya mı gidecekti?

Kedi dışarıda, karların içinde âdeta ulumaya başladı. Ove gözlerini kapatıp Sonja'yı düşündü. Aslında hayattan vazgeçip kendini öldürecek biri değildi ve karısının öyle düşünmesini istemiyordu. Onunla evlenmişti Ove. Şimdiyse karısının burnunun ucunu boynunda hissetmeden nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Hepsi buydu işte.

Şişenin kapağını açtı ve ilaçları lavabonun kenarına döktü. Haplara sanki az sonra birer küçük robota dönüşeceklermiş gibi baktı. Elbette ki haplar robota dönüşmedi. Ove pek de etkilenmedi doğrusu. Bu küçük şeylerden ne kadar aldığına nasıl zarar göreceğini kestirmeye çalışıyordu. Ön kapıdaki kedinin sesi sanki kapıya kar topu atıyormuş gibi yükseldi. Bu sırada kedinin sesine başka, çok daha farklı bir ses eklendi.

Bir köpek havlaması...

Ove başını kaldırdı. Birkaç saniye içinde kedinin acıyla feryat ettiğini duydu. Kedinin feryadını köpek havlamaları takip etti. Sarışın Ot bir şeyler bağırdı.

Ove bir an gözlerini kapayıp seslerin geçmesini bekledi. İşe yaramadı. Sonunda iç çekip doğruldu. Şişenin kapağını yeniden açıp hapları içine geri koydu. Merdivenlerden aşağı indi. Oturma odasından geçerken şişeyi pencere kenarına bıraktı. O esnada yolun karşısından kediye doğru koşan Sarışın Ot'u gördü.

Sarışın Ot, tam kediye başından tekmeleyeceği esnada Ove kapıyı açtı. Kedi, çevik bir hareketle kadının sivri topuğundan sıyrılıp Ove'nin aletlerini sakladığı kulübenin arka kısmına doğru

kaçtı. Ebleh suratlı köpek, ağzından salyalar saçarak havlıyordu. Ağzında tüyler vardı. Ove, Sarışın Ot'u güneş gözlükleri olmadan ilk kez gördü. Kadının yeşil gözlerinden âdeta nefret ve art niyet akıyordu. Geri çekilip ikinci bir tekme için hazırlandığı sırada Ove'yi fark etti ve tekmesi havada asılı kaldı. Kadının dudakları öfkeden titriyordu.

"Bu şeyi vuracağım!" diye hırlayıp kediyi işaret etti.

Ove gözlerini kadından ayırmadan başını yavaşça iki yana salladı. Kadın yutkundtu. Ove'nin taş gibi ifadesi kadının agresif tavrını yumuşattı.

"O kahrolası bir sokak kedisi ve... onu öldüreceğim! Prens tırmaladı!" diye kekeledi Sarışın Ot.

Ove hiçbir şey söylemese de göz bebekleri kocaman oldu. Köpek bile Ove'nin ifadesinden korkup geri çekildi.

"Haydi, Prens. Gidelim," dedi kadın ve sanki Ove arkasından itmiş gibi ileri doğru fırlayıp köşeyi döndükten sonra gözden kayboldu.

Ove olduğu yerde ağır ağır nefes aldı. Yumruğunu göğsüne bastırıp kontrolden çıkmış kalbinin üzerinde tuttu. Hafifçe inledi. Kediye baktı, kedi de ona. Yan tarafında yeni bir yara ve tüylerinde kan izleri vardı.

"Dokuz canının da gitmesi uzun sürmeyecek, değil mi?" dedi Ove.

Kedi, can hesabı yapan cinsten biri olmadığını anlatmak ister gibi bir ifadeyle patisini yalamaya başladı. Ove başını sallayıp içeri doğru bir adım attı.

"İçeri gir o zaman."

Kedi, güçlükle yürüyerek içeri girdi. Ove kapıyı arkasından kapattı.

Oturma odasının ortasında durdu. Odanın her yerinde Sonja ona bakıyordu. Geçtiği her yerde Sonja'nın fotoğraflarının onu izlemesine dayanamayacak gibi hissetti kendini. Mutfak masasının üstünden, koridordaki duvarlardan, üst kata çıkan merdivenlerden, kedinin üzerine çıktığı pencere pervazından, her yerden ona bakıyordu Sonja. O anda ilaç şişesi yere düştü. Ove şişeyi yerden alırken kedi, korku dolu gözlerini ona dikti.

Ove yer döşemesini hafifçe tekmeleyip kontrol ettikten sonra şişeyi mutfaktaki dolaba koydu. Kendine kahve yapıp kedi için bir kâseye su doldurdu.

Sessizce içeceklerini içtiler.

Ove boş kâseyi alıp kahve fincanıyla birlikte mutfak lavabosuna koydu.

“Beni takip et madem,” dedi kediye bakmadan. “Şu aşağılık köpeğe düşünecek bir şeyler verelim.”

Ove koyu mavi, kışlık ceketini giydi ve takunyalarını ayağına geçirdi. Kedinin önden çıkması için kenara çekildi. Sonja'nın duvarda asılı duran fotoğrafına baktı. Sonja, güler yüzle ona bakıyordu. Bir saat sonra ölmesinin zararı olmayacağını düşünüp sokağa çıkan kediye takip etti.

Rune'ün evine doğru ilerledi. Oraya vardığında çaldığı kapının açılması epeyce uzun sürdü. Ardında ağır kilitler sürükleyen bir hayalet yaklaşıyormuş gibi kapı açılmadan önce yavaş yavaş sürüklenen bir şeylerin sesi geldi. Uzunca bir bekleyişin ardından kapıyı açan Rune, Ove ve kediye ifadesiz bir yüzle baktı.

“Hiç sac levhan var mı?” diye direkt konuya giren Ove olası küçük bir sohbeti önledi.

Rune, beyni hatıralar geçidinde büyük bir mücadele veriyormuş gibi birkaç saniye boyunca düşündü.

“Sac levha?” diye tuhaf bir rüyadan uyanmış gibi kendi kendine tekrarlardı Rune.

“Evet, sac levha,” dedi Ove başını sallayarak.

Rune’ün gözleri, yeni cilalanmış bir araba kaportası gibi parlardı. Adam bir deri bir kemik kalmıştı ve griye dönen sakallarında yer yer beyazlıklar da görünüyordu. Bir zamanlar saygı uyandıran, heybetli bir görünüme sahip bu adamın artık üzerindeki kıyafetler bol duruyordu. Rune’ün çok yaşlanmış olduğunu fark etti Ove. O sırada adamın ağzı büküldü.

“Ove?” diye sordu heyecanla.

“Evet, benim. Papa olmadığım kesin,” diye yanıtladı Ove.

Rune’ün yüzündeki çizgilerde uykulu bir gülümseme belirdi. Bir zamanlar onlar gibi adamların olabileceği kadar yakın olan bu iki adam birbirine baktı. İçlerinden biri geçmiş i unutmayı reddederken, öbürü hatırlamıyordu bile.

“Yaşlanmışsın,” dedi Ove.

Rune sırtıttı.

O esnada Anita’nın telaşlı sesi evin içinde yankılandı. Kadının sesini ayak sesleri takip etti.

“Kapıda biri mi var Rune? Ne yapıyorsun orada?” diye bağırdı. Çok geçmeden o da kapıda belirdi.

“Ah... selam Ove,” deyip susuverdi.

Ove, elleri cebinde duruyordu. Hemen arkasındaki kedi de sanki cepleri olsa aynı şeyi yapacakmış gibi bir ifadeyle oturmuyordu. Kısa boylu Anita’nın üzerinde oldukça renksiz, gri bir pantolon ve hırka vardı. Ove, kadının suratının hafifçe kızardığını fark etti. Kendi neslinin kadınları gibi gözlerini ovuşturup yüzündeki acı ifadeyi sildi. Yavaşça Rune’ün omuzlarına dokunup onu oturma odasındaki pencerenin yanında duran tekerlekli sandalyesine götürdü.

“Merhaba Ove,” diye arkadaşça bir sesle tekrarladı yeniden kapıya döndüğünde. “Yardım edebileceğim bir şey mi var?”

“Hiç sacınız var mı?” diye sordu Ove.

Anita şaşkın gözlerle Ove’ye baktı.

“Dalgalı sac mı?” diye tekrarladı sanki kelimelerin sıralanışında bir sorun varmış gibi.

Ove derin bir iç çekti.

“Yüce Tanrım... Evet, oluklu sac.”

Anita’nın şaşkın ifadesinde en ufak bir değişiklik bile görünmüyordu.

“Bizde var mıdır ki?”

“Rune’ün alet kulübesinde kesin vardır,” diyor Ove.

Anita başını sallayıp duvara asılı anahtarı Ove’ye verdi.

“Oluklu sac mı?” diye tekrar etti yeniden.

“Evet,” dedi Ove.

“Ama metalden bir çatımız yok ki?”

“Ne ilgisi var?”

Anita başını iki yana salladı.

“Hayır, yanlış anlama. Tabii ki bir ilgisi yok.”

“Her zaman bir kenarda metal bulundurmak gerekir,” dedi Ove kendinden emin bir tavırla.

Anita başını aşağı yukarı sallayarak onu onayladı.

“Peki, senin bir kenarda kullanacak sacın yok mu?” diye sordu konuşmayı sürdürmeye çalışan Anita.

“Kendiminkini kullandım,” dedi Ove.

Anita normal bir adamın zamanla çatısını yeniledikçe metal sacının kalmayışının tuhaf bir şey olmadığı gerçeğiyle karşılaşan herkesin yapacağı gibi anlayışla başını salladı.

Ove bir dakika sonra zafer kazanmış bir edayla devasa boyutta bir sac levhayı sürükleyerek geri döndü. Doğrusu bu kadar büyük bir metal parçasının orada olduğundan Anita'nın haberi bile yoktu.

“Söylemiştim,” dedi Ove ve başını sallayıp anahtarı geri verdi.

“Ah, evet. Söylemiştin değil mi?” diye adamın sözlerini büyük bir hevesle kabullendi.

Ove pencereye doğru döndüğünde Rune'ün baktığını fark etti. Anita içeri döndü. Pencere kenarındaki Rune sırtıarak sanki o anda Ove'nin neden orada olduğunu biliyormuş gibi sol elini kaldırıp hafifçe salladı.

Anita bir an kararsız kalıp durdu. Yeniden Ove'ye döndü.

“Bugün yine Sosyal Hizmetler'den geldiler. Rune'ü benden almak istiyorlar,” dedi Ove'nin yüzüne bakmadan.

Kocasının ismini anarken sesi bir gazete kâğıdının yırtılması gibi çatallı çıktı. Ove, sac levhayı sıkıca tuttu.

“Ona bakacak kapasiteye sahip olmadığımı düşünüyorlar. Bakımevine gitmesi gerektiğini söylüyorlar.”

Ove levhayı parmakları arasında sıkıkmaya devam ediyordu.

“Onu götürürlerse ölürüm Ove, biliyorsun...” diye fısıldadı.

Ove başını aşağı yukarı salladı ve gözü iki kaldırım taşı arasına sıkışmış izmarit kalıntısına takıldı. Göz ucuyla Anita'nın bir tarafa doğru hafifçe eğildiğini fark etti. Sonja'nın, Anita'nın bir yıl kadar önce kalçasından geçirdiği operasyondan bahsettiğini anımsadı. Bugünlerde kadının elleri de titriyordu. Doku sertleşmesinin ilk aşaması olduğunu söylemişti Sonja. Rune de birkaç yıl önce Alzheimer'a yakalanmıştı.

“Oğlun gelip yardım eder sana o zaman,” diye mırıldandı Ove kısık sesle.

Anita başını kaldırdı ve hoşgörüyle gülümsedi.

“Johan mı? O artık Amerika’da yaşıyor. Zaten kendi kendine zor yetiyor. Gençleri bilirsin.”

Ove yanıt vermedi. Rune hastalandığından beri o küçük fareyi bir kez bile ortalarda görmemişti. Artık yetişkin bir adamdı ama anne ve babası için ayıracak vakti yoktu.

Anita sanki utanılacak bir şey yaparken yakalanmış gibi yerinden sıçradı. Özür diler gibi gülümsedi.

“Kusura bakma Ove, gevezelik edip vaktini aldım.”

Anita eve geri döndü. Ove elinde sac levhayla olduğu yerde durdu. Kedi de hemen yanında, istifini bozmadan oturmaya devam ediyordu. Anita tam kapıyı kapamak üzereyken Ove bir şeyler mırıldandı. Anita yüzünde şaşırılmış bir ifadeyle dönüp ona baktı.

“Bir şey mi dedin?”

Ove onunla göz göze gelmekten kaçınıp arkasını döndü ve oradan ayrılmaya hazırlandı. O anda ağzından gönülsüzce bazı kelimeler döküldü.

“Radyatörlerle ilgili yine sorun yaşarsan gelip kapımı çala-bilirsin. Kedi ve ben evdeyiz.”

Anita’nın merak dolu yüzünde afallamış bir gülümseme belirdi. Söylemek istediği birkaç şey daha varmış gibi kapıya doğru kararsız bir adım attı. Belki en iyi arkadaşı Sonja’yı ve dördünün beraber geçirdiği zamanları ne kadar özlediğini, hatta Ove ve Rune’ün tartışmalarını bile özlediğini söylemek istiyordu. Fakat Ove o sırada çoktan köşeyi dönmüş ve gözden kaybolmuştu.

Alet kulübesine dönen Ove, Saab için ayırdığı yedek aküyü ve iki büyük metal mandal çıkardı. Sac levhayı ev ile kulübe arasındaki kaldırım taşlarının üzerine serip üzerini karla kapladı.

Kedinin yanında durup hazırladığı düzeneği inceledi. Kar-ların altında, elektrik döşeli, harika bir köpek tuzağı; tam da adaletli bir intikama uygun yapılmışa benziyordu. Sarışın Ot

bir kez daha o aptal köpeğinin çişini buraya yaptırırsa iletken metaldeki elektriğe kapılacaktı. Bakalım o zaman da eğlenecek mi, diye düşündü Ove.

Kedi, kuyruğunu kaldırıp sac levhaya baktı.

“İdrar yolunu şimşek gibi çarpacak,” dedi Ove.

Kedi, “Ciddi olamazsın, değil mi?” der gibi uzunca bir süre Ove’ye baktı. Ove sonunda başını iki yana sallayıp ellerini cebine soktu.

“Hayır, sanırım değilim,” dedi hüzünlü bir sesle.

Ardından akü, mandal ve levhayı toplayıp hepsini küçük kulübesine geri koydu. O aptalların çarpılmayı hak etmediklerinden değil ki hak ettiklerini düşünüyordu.

“Yine de iyi fikirdi,” dedi kediye ve eve geri döndüler.

Oturma odasına geçtiklerinde kedi vücut diliyle, “Gerçekten de iyi fikirdi,” der gibi mırıldadı.

Sonra beraber öğle yemeklerini yediler.

OVE DENEN ADAM VE ARTIK KİMSENİN BİSİKLET BİLE TAMİR EDEMEDİĞİ BİR TOPLUM

İnsanların çoğu, yalnızlığı seven kişilerle yaşamayı zor bulurdu. Genelde kendi kendine bir iş beceremeyenler böyle düşünürdü. Fakat Sonja bu konuda, asla gerektiğinden fazla sızlanmazdı. “Seni olduğun gibi kabul ediyorum,” derdi Ove’ye her fırsatta.

Fakat Sonja, Ove gibi adamların da ara sıra konuşacak birilerini isteyeceğini anlamayacak kadar aptal değildi.

“Kazandım,” dedi Ove posta kutusundan gelen sesi duyunca.

Pencere kenarındaki kedi hemen mutfağa koştu. Ove, biriyle postanın geleceği saate dair iddiaya girmeyeli uzun süre olmuştu. Eskiden yaz tatillerinde Rune’le sürekli iddiaya girerlerdi ve kendilerini o kadar kaptırırlardı ki en kusursuz sonuca ulaşabilmek için bazı karmaşık zamanlama sistemleri bile geliştirmişlerdi aralarında. O günlerde öyleydiler. Posta, saat tam on ikiyi gösterdiğinde gelirdi ve en doğru tahmini belirlemek için saniyeleri bile işaretliyorlardı. Oysa şimdi posta keyfe göre yarım saat kadar bile geç gelebiliyordu. Postacı canı ne zaman isterse o zaman getiriyordu postaları ve bundan memnun olmanız bekleniyordu. Ove, Rune’le küstükten sonra aynı iddia oyununa

Sonja'yı katmak istemişti ama karısı onların karmaşık sistemini bir türlü anlayamamıştı. Böylece Ove artık iddiaya girmeyi bıraktı.

Genç postacı daha kapıya vurma fırsatı bile bulamadan kapı açıldı ve Ove'yi karşısında buldu. Ove, genç adamın postacı kıyafeti giydiğini görünce şaşırıldı.

“Evet?” dedi.

Genç adam verecek bir yanıtı yokmuş gibi baktı. Elindeki gazete ve mektubu evirip çeviriyordu. Ove o sırada o gencin geçenlerde bisiklet parkı için tartıştığı kişi olduğunu fark etti. Ona bisikleti “tamir” edeceğini söylemişti. Ove tabii ki “tamir” derken çalıp internette satmayı kastettiğini biliyordu.

Genç adam tanınacağı fikriyle heyecanlanmışa benzemiyordu. Bazen restoranlarda yemeğinizi servis mi etse yoksa götürüp mutfakta içine mi tükürse diye karar veremeyen garsonlar gibi olduğu yerde dikiliyordu. Soğukkanlı bir ifadeyle postayı uzattı. Ove gözlerini ondan ayırmadan genç adamın uzattıklarını aldı.

“Posta kutun ezilmiş, o yüzden bunları kapıya getirdim,” dedi genç adam.

Ove, uzun ve sıksa adam bir karavanı bile geri geri çekemediği için yamulan ve işe yaramaz hale gelen posta kutusuna bakıp başını aşağı yukarı salladı ve genç adamdan aldığı gazete ile mektuba baktı. Gazetenin, çıkarmasalar da olacak cinsten, yerel bir gazete olduğunu ve mektubun da el ilanına benzediğini düşündü Ove. Evet, zarfın üzerinde Ove'nin ismi ve adresi vardı ama bu da reklamcılarının numaralarından biriydi. Alan kişi mektubun gerçek birinden geldiğini hayal edip açınca reklamlarla karşılaşacaktı. Fakat Ove'nin bu numarayı yemeye hiç niyeti yoktu.

Genç adam, sanki söylemek istediği bir şey varmış da söyleyemiyormuş gibi topukları üzerinde ileri geri sallandı.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Ove.

“Ah, artık dayanamayacağım... Karının adı Sonja mı?” diye ağzındaki baklayı çıkardı genç adam.

Ove ona şüpheyle bakıyor. Genç adam zarfı işaret etti.

“Soy ismini gördüm. Aynı soy isminde bir öğretmenim vardı. Merak ettim de...”

O anda Ove’yle konuştuğu için kendine lanet edercesine dönüp oradan uzaklaşmaya başladı. Ove boğazını temizleyip eşiği ayağıyla dürttü.

“Bir dakika... Doğru olabilir. Ne olmuş Sonja’ya?”

Genç adam, uzaklaştığı yerden dönüp baktı.

“Ah, kahretsin. Sadece onu sevdiğimi söyleyecektim. Ben... bilirsin... Okuma ve yazmada pek başarılı değilim.”

Ove bir an, hiç tahmin etmiyordum, diyecek gibi olsa da kendini tuttu. Genç adam tuhaf bir tavırla elini saçına götürdü ve sanki aradığı kelimeleri orada bulacakmış gibi saçlarını okşadı.

“O, benim kalasın biri olmadığımı düşünen tek öğretmenimdi,” diye mırıldandı duygulanmamak için çabalayarak. “Bana şu Shakespeare’i okuttu, bilirsin. Öyle bir şey okuyabileceğimi bile bilmezdim. Bana hep o korkutucu, kalın kitapları okuttu. Öldüğünü duyduğumda kendimi bok gibi hissettim.”

Ove yanıt vermedi. Genç adam başını eğip yere baktı. Sonra omuzlarını silkti.

“Hepsi bu...”

Genç adam ve Ove aralarında birkaç metre mesafede durup sessizce yerdeki karları ayaklarıyla dürttüler. Her ikisinin de onların potansiyellerini gören bu kadına dair hatıralarıyla ne yapabileceklerine dair fikirleri yoktu.

“Şu bisikleti ne yaptın?” diye sordu Ove en sonunda.

“Kız arkadaşşıma tamir edeceğime dair söz verdim. Burada yaşıyor,” dedi genç adam ve Rune ile Anita’nın evinin karşı sırasındaki evlerden birini başıyla gösterdi. Tayland ya da her nereyeyse işte oraya gitmediklerinde geri dönüşümcü gibi yaşayan komşuları olmalıydı gencin bahsettiği.

“Aslında kız arkadaşım değil. Ama olmasını istiyorum, düşünüyorum.”

Ove, karşısında kendine özgü bir gramer dizisi icat etmiş gibi davranan genç adamı inceledi.

“Peki, hiç alet edevatın var mı?” diye sordu Ove.

Genç adam, başını iki yana salladı.

“Aletlerin olmadan nasıl tamir edeceksin bisikleti?”

Genç adam omuz silkti.

“Bilmem.”

“O zaman neden tamir edeceğine dair söz verdin?”

Genç adam, ayağının ucuyla karları tekmeledi. Eliyle yüzünü kaşımaya başladı.

“Çünkü ona âşşığım.”

Ove aldığı yanıtı nasıl bir karşılık vereceğinden emin olmadı. Elindeki gazete ve mektubu kıvrırıp sanki sopaymış gibi yavaşça kendi avucuna vurdu.

“Gitmem lazım,” diye güçlükle duyulan bir sesle mırıldandı genç adam ve arkasını döndü.

“O zaman işten sonra yanıma uğra da bisikleti kulübeden çıkarayım.”

Pat diye söyleyivermişti işte Ove. “Fakat kendi aletlerini getirmen gerekecek,” diye ekledi.

Genç adamın gözleri parladı.

“Dostum sen ciddi misin?”

Ove gazeteyi avucuna vurmaya devam etti. Genç adam yutkundu.

“Harika! Bir dakika... Kahretsin! Bugün gelip alamam bisikleti. Diğer işime gitmek zorundayım. Ama yarın gelebilirim. Yarın gelip alsam olur mu?”

Ove, bir anime karakteri gibi başını aşağı yukarı sallayıp genç adamı onayladı. Genç adam derin bir iç çekip kendine çekidüzen verdi.

“Diğer işin ne?” diye sordu Ove yine abuk sabuk bir meslek duyma riskini göze alarak.

“Akşamları ve hafta sonları kafe benzeri bir yerde çalışıyorum,” diye yanıtladı genç adam. Gözlerindeki ışıltıdan o anda ancak saçları yağlı ergenlerin sahip olabileceği cinsten bir aşkla, henüz kız arkadaşı olduğundan habersiz o genç kıızı düşündüğü belli oluyordu. “Para biriktirmek için iki işte çalışıyorum,” diye açıkladı.

“Ne için para biriktiriyorsun?”

“Araba almak için.”

Ove “araba” lafını duyduğunda merakla omuzlarını dikleştirmekten kendini alamadı. Bir süre şüpheyle genç adamı süzdükten sonra, gazeteyi tekrar avucuna vurmaya başladı.

“Ne tür bir araba?”

“Renault bakmıştım,” diyor neşesi yavaşça yerine gelen genç adam.

İki erkeğin arasındaki hava bir an dondu. Etrafa ağır bir sessizlik çöktü. Ove sonunda soğukkanlılığını kaybetmeden önce kameranın 360 derece dönerek tamamlayacağı bir sahneye yetecek kadar zaman geçti.

“Renault mu? *Renault?* Lanet olası *FRANSIZ* arabası! Elini kolunu sallayıp öylece bir *FRANSIZ* arabası alamazsın!!!”

Genç adam cevap vermeye hazırlanırken Ove'nin baştan aşağı titrediğini fark etti.

“Yüce Tanrım! Enik seni! Arabalardan hiç anlamaz mısınız?”

Genç adam başını iki yana salladı. Ove sanki ani bir migren sancısına tutulmuş gibi elini alnına götürdü.

“Araban yoksa bisikleti kafeye nasıl götüreceksin peki?” diye sordu sonunda az da olsa sakinleştiğini hissettiğinde.

“Şey... Bunu düşünmemiştim,” dedi genç adam.

Ove başını iki yana salladı.

“Renault ha? Yüceler yücesi Tanrım...”

Genç adam başını aşağı yukarı salladı. Ove öfkeyle gözlerini ovuşturdu.

“Çalıştığın şu kafe nerede peki?” diye mırıldandı.

Parvaneh, çalan kapıyı açtığında çok şaşırdı. Karşısında elinde sopa gibi kıvırdığı bir gazeteyle dikilen Ove'yi buldu.

“Şu yeşil işaretlerden var mı elinde?”

“Ne?”

“Araba sürmeyi öğrenirken sürücü adayı işaretinden bulundurman lazım. Elinde var mı?”

Kadın başını sallayarak onayladı.

“Evet... ama...”

“İki saate gelirim. Benim arabamla çalışacağız.”

Ove, kadının konuşmasına fırsat vermeden arkasını dönüp dar yolun karşısına geçti.

OVE DENEN ADAM VE DİREKSİYON DERSİ

S iteye kırk yıl boyunca eklenen sıralı evlere taşınan hemen hemen bütün yeni komşuları, Sonja'ya Ove ve Rune arasındaki derin düşmanlığın gerçek sebebini sormuşlardı. Nasıl olmuştu da iki adam arkadaşlarken bir anda birbirlerinden nefret etmeye başlamış ve düşman kesilmişlerdi?

Sonja genellikle sözü uzatmadan yanıtlardı bu soruyu. Mesele oldukça basitti; Ove ve Rune, siteye taşındıklarında Ove bir Saab 96, Rune ise Volvo 244 kullanıyordu. Bir yıl kadar sonra Ove bir Saab 95, Rune ise Volvo 245 aldı. Üç yıl sonrasında Ove bir Saab 900, Rune bir Volvo 265 aldı. Takip eden on yıl boyunca Ove iki Saab 900s ve peşinden de Saab 9000 alırken, Rune de başka bir Volvo 265, sonrasında Volvo 745 almıştı ancak birkaç yıl sonra sedan modeli Volvo 740'a geri dönmüştü. Bir süre sonra Ove yeni bir Saab 9000 aldığında, Rune Volvo 760 aldı. Bunun üzerine Ove bir Saab 9000i aldığında ise Rune aracını kısmi takas yoluyla Volvo 760 Turbo ile değiştirdi.

Derken günlerden bir gün Ove araba galerisine gidip yeni çıkan Saab 9-3'ü inceledi ve akşam olup eve döndüğünde Rune'ün bir BMW aldığını gördü.

"BMW mi?" diye kükremişti Sonja'ya. "Böyle birinde nasıl olur da mantık ararsın? Nasıl?"

Sonja'nın eskiden beri Ove ve Rune arasındaki düşmanlığın sebebini soran insanlara verdiği yanıt genelde böyle olurdu. İster anlasınlar ister anlamasınlar. Zaten anlamadırlarsa geri kalanını açıklamanın hiç anlamı yoktu.

İnsanların çoğunun bunu anlayamayacağını düşünürdü Ove.

Bugünlerde sadakatin ne olduğunu bilen çok az insan kalmıştı. Araba dediğin insanlar için yalnızca bir ulaşım aracıydı, yollarsa iki nokta arasındaki sorun. Ove yolların tam da bu nedenle bu halde olduğundan emindi. İnsanlar arabaları konusunda daha titiz olsalar böyle deli gibi sürmezlerdi diye düşünüyordu Ove. O esnada Parvaneh, Ove'nin koltuğa serdiği gazete kâğıdını bir kenara itip sürücü koltuğunu kendi ulaşabileceği şekilde direk-siyona yaklaştırıyordu.

Direksiyon dersi iyi başlamadı. Parvaneh, elinde meyve suyuyla Saab'a binmeye çalışıyordu ki Ove'ye sorarsanız bunu yapmaması gerekirdi. Ardından daha eğlenceli bir kanal bulma gerekçesiyle Ove'nin radyosuyla oynamaya başladı ki bunu da yapmaması gerekirdi.

Ove, Parvaneh'in yere attığı gazete kâğıtlarını alıp avucunda stres topu gibi sıktı. Parvaneh direksiyona sıkıca yapışıp meraklı bir çocuk gibi arabayı inceledi.

"Nereden başlıyoruz?" diye sordu uzunca bir tartışmanın sonunda meyve suyunu verme konusunda ikna olan kadın.

Ove iç çekti. Arka koltuktaki kedi sanki emniyet kemerini takmayı dilermiş gibi kederle onları izliyordu.

"Debriyaja bas," dedi Ove.

Parvaneh bir şey kaybetmiş de arıyormuş gibi koltuğun etrafına bakındı ve sonunda utangaç bir gülümsemeyle Ove'ye döndü.

"Debriyaj hangisi?"

Ove inanmaz gözlerle ona baktı.

Kadın yine etrafına bakınmaya başladı ve arayışını arka koltuklara doğru yönelttiğini gören Ove elini hayretle alınının üzerine koydu. Bunu fark eden Parvaneh'in suratı hemen asıldı.

"Sana otomatik vites araba için ehliyet istediğimi söyledim! Neden senin arabayı kullanmamı istiyorsun?"

"Çünkü gerçek ehliyet alacaksın!"

"Bana bağırmayı kes!" diye bağırdı Parvaneh.

"Bağırmiyorum!" diye bağırarak karşılık verdi Ove.

Arka koltuktaki kedi, onların kavgasının ortasında kalmaktan mutsuz bir halde koltuğa kıvrıldı. Parvaneh kollarını göğsünde birleştirip dışarıyı izlemeye başladı, Ove de elindeki kâğıttan sopayı ritmik bir şekilde avucuna indiriyordu.

"En soldaki pedal, debriyaj pedalıdır," diye mırıldandı sonunda.

Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti:

"Ortadaki fren, en sağdaki ise gaz pedalıdır. Debriyaj pedalını doğru noktayı bulana kadar yavaşça bırakırken aynı anda hafifçe gaz vermeye başlarsın. Araç hafifçe harekete geçer geçmez bu defa ayağını debriyajdan tamamen çekerek gazlamaya devam edersin."

Parvaneh, Ove'nin bu girişimini bir özür olarak kabul etti. Başını anladığını belirtir bir şekilde sallarken sakinleşti. İlk denemesinde hafifçe zıplar gibi öne fırlayan Saab neredeyse misafir otoparkında, öndeki araca çarpacak gibi aniden ileri atıldı. Ove son anda el frenini çekti. O sırada direksiyonu bırakıp elleriyle gözlerini kapatarak panik içinde çılgılık atmaya başlayan Parvaneh, arabanın durduğunu hissedene kadar öyle kaldı. Ove sanki ordunun engelli parkurundan geçmiş gibi bir nefes verdi. Gözlerine limon suyu sıçrayan bir adam gibi yüz kasları seğiriyordu.

“Şimdi ne yapacağım?” diye bağırdı öndeki aracın arka tamponuna neredeyse çarpacak kadar yakınlaştıklarını gören Parvaneh.

“Geri, geri vitese takacaksın,” diye fısıldadı Ove dişlerinin arasından.

“Öndeki arabaya çarpacaktım neredeyse!” diye bağırdı Parvaneh.

“Önemli değil. O bir Volvo.”

Otoparktan ana yola çıkmaları on beş dakika sürdü. Yola çıktıklarında Parvaneh, sanki az sonra patlayacakmış gibi titreyen Saab’ı birinci viteste sürmekte ısrar etti. Ove vites değiştirmesini söyleyince kadın, nasıl yapacağını bilmediğini söyledi. Bu arada arkadaki kedi, kapıyı açmaya çalışır gibi hareketler yapıyordu.

İlk kırmızı ışığa geldiklerinde, içinde dazlak iki genç adam olan siyah bir arazi aracı, Saab’ın arka tamponunun dibine neredeyse plakasının izini bırakacak şekilde durdu. Parvaneh, endişeli gözlerle dikiz aynasından onlara baktı. Arazi aracının motoru konuşur gibi kükremeye başladı. Ove dönüp arka pencereden araca baktı. İçinde boğazları dövmeyle kaplı iki genç adamın olduğunu fark etti. Dövmelerin, sanki arazi aracı kullanmaları yetmezmiş gibi aptallıklarına aptallık kattığını düşündü Ove.

Derken yeşil ışık yandı. Parvaneh, ayağını debriyajdan kaldırıırken Saab kendini ileri doğru attı ve gösterge paneli karardı. Telaşlanmaya başlayan Parvaneh, kontağı çevirip Saab’ı çalıştırdı. Motor bir süre kükreyip öksürdükten sonra tekrar durdu. Başı tıraşlı ve boynu dövmele adam kornaya bastı. İçlerinden biri el kol hareketleri yapmaya başladı.

“Debriyaja basıp biraz daha gaz ver,” dedi Ove.

“Zaten öyle yapıyorum!” diye karşılık verdi Parvaneh.

“Hayır, öyle yapmıyorsun.”

“Evet, yapıyorum!”

“Bana bağıırıyorsun.”

“LANET OLSUN, BAĞIRMIYORUM İŞTE!” diye bağırdı Parvaneh.

Arazi aracındakiler kornaya yapıştı. Parvaneh yeniden debriyaja bastı ve birkaç santim ilerleyip yeniden durdu. Boyunları dövmele adamlar, yangın alarmı verir gibi kornaya basmaya devam ediyorlardı.

Parvaneh çaresizce bir kez daha kontağı çevirip arabayı çalıştırmayı denedi ama sonuç değişmedi. Motor tekrar durdu. Sonunda vazgeçen kadın yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Aman Tanrım, şimdi de ağlıyor musun?” diye sordu hayretler içinde kalan Ove.

“KAHRETSİN, AĞLADIĞIM FALAN YOK!” diye haykırdı Parvaneh torpidonun üstüne tükürükler saçarak. “Sadece biraz gerildim, anlıyor musun?” diye isyan edip alnını direksiyona dayadı. “Ben öyle her şeye ağlayan hamilelerden değilim! Sadece biraz GERİLDİM, stres altındaki hamile bir kadına biraz da olsa anlayış gösteremez misin?”

Ove, koltuğunda rahatsız bir şekilde doğruldu. Parvaneh ardı ardına direksiyonu yumrukladı ve sadece limonata içmek istediğine dair bir şeyler homurdandıktan sonra kollarını direksiyona dayadı ve yüzünü de kollarının arasına gömüp yeniden ağlamaya başladı.

Arkalarındaki arazi aracındakiler tekrar kornaya asılınca Ove bir anda tepesinin attığını hissedip arabadan indi ve ağır adımlarla arazi aracının yanına gidip sürücü kapısını açtı.

“Sen hiç sürücü adayı olmadın mı?”

Sürücünün yanıt vermesine fırsat bile vermeden devam etti.

“Seni gerizekâli, küçük piç kurusu!” diye tükürük saçarak haykırdı boyunları dövmele genç adamlara.

Boyunları dövmele gençler cevap vermeye fırsat bile bulamadı çünkü Ove onları beklemeden şoför koltuğundaki genç adamın yakasına yapışıp onu öyle bir çekti ki iri ve kaslı genç adam neredeyse arabadan düşecek gibi oldu. Ove’nin ellerinin arasında kıpırdayamadığını görünce karşısındaki yaşlı adamın gücüne şaşkırmaktan direnmek aklına bile gelmedi. Ove, dışarı çektiği genç adamı sertçe itince araçtan kırılmaya benzer, tok bir ses geldi. İşaret parmağını boynu dövmele genç adamın tıraşlı kafasının ortasına dayayan Ove, neredeyse nefesini hissedecek kadar ona yaklaştı.

“Eğer o kornaya bir kez daha basarsan, bu dünyada yapacağın son şey o olur. Anladın mı?”

Boynu dövmele genç adam önce gözlerini yolcu koltuğunda en az onun kadar şaşkın halde kıpırdamadan duran arkadaşına, ardından arazi aracının arkasında oluşmuş kuyrukta, kıpırdamadan bekleyen diğer şoförlere çevirdi. Kimseler yardımına koşacak gibi durmuyordu. Ne korna çalıyorlar ne de kıpırdıyorlardı. Oradaki herkes aynı şeyi düşünüyor olmalıydı: Ove’nin yaşında ve dövmesiz bir adam herhangi bir kararsızlık belirtisi göstermeden yarı yaşında, kaslı ve dövmele bir adamı bu şekilde arabaya yapıştırmaktan çekinmiyorsa, araya girmemeleri mantıklıydı.

Ove’nin gözleri öfkeden kararmıştı. Kısa bir süre sonra dövmele genç adam, karşısındaki yaşlı adamın sözlerini anlamış gibi başını aşağı yukarı salladı.

Ove, adamın ikna olduğunu fark edince başını sallayıp yakasını bıraktı. Ove’nin elinden kurtulan genç adam yere düşer gibi yığıldı. Ove dönüp arazi aracının arkasından dolaşarak Saab’a geri döndü. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmış Parvaneh, Ove’ye bakıyordu.

“Şimdi beni iyi dinle,” dedi Ove sakın bir tavırla kapıyı kapayıp koltuğuna yerleşirken. “Bu dünyaya iki çocuk getirdin ve yakında üçüncüsünü doğuracaksın. Uzak diyarlardan savaş ya da başka bir saçmalık sebebiyle buraya göçtün. Yeni bir dil öğrenip kendini eğittin ve pek de uyumlu gözükmeyen bir aileyi bir arada tutuyorsun. O yüzden bir daha böyle küçük bir şeyden korkup ağladığını görmek istemiyorum.”

Ove gözlerini Parvaneh’e dikti. Kadın hâlâ şaşkıındı. Ove otoriter bir tavırla pedalları işaret etti.

“Senden beyin ameliyatı yapmanı istemiyorum. Yalnızca araba sürmeni istiyorum. Gaz, fren ve debriyajdan ibaret bir şey... İnsanlık tarihinin en budala insanları bile kullanabildi bunu ve sen de kullanacaksın.”

Ardından Ove’nin ağzından dökülen yedi kelimeyi o güne dek ondan duyduğu en sevimli iltifat olarak hatırlayacaktı Parvaneh.

“Çünkü sen tam anlamıyla bir budala değilsin.”

Parvaneh, gözyaşları yüzünden suratına yapışmış saçlarını gözlerinin önünden çekti. Bir kez daha direksiyonu sıkıca kavradı. Ove başını aşağı yukarı sallayıp emniyet kemerini taktı ve koltuğuna iyice yerleşti.

“Şimdi debriyaj pedalına bas ve ne dersem onu yap.”

Ve Parvaneh, o gün öğleden sonra araba sürmeyi öğrendi.

BİR ZAMANLAR OVE OLAN ADAM VE BİR ZAMANLAR RUNE OLAN ADAM

Sonja, Ove'nin "bağışlamaz" biri olduğunu söylerdi. Mesela bir keresinde sırf para üstünü yanlış verdi diye 1990'lı yılların sonunda, sekiz yıl boyunca mahalledeki fırına gitmeyi reddetmişti Ove. Ona kalırsa böyle olmasının sebebi "prensipli" bir insan olmasındandı. Söz vermek ve sadakate gelince, bunlar vazgeçilmez şeylerdi onun için.

Ove, Sonja'nın ona Rune'le küs kaldığı için kırgın olduğunu biliyordu. Rune'le aralarındaki düşmanlığın, Anita ile Sonja'nın olduklarından da yakın, harika arkadaşlar olmalarına engel olduğunu da biliyordu. Fakat düşmanlık ne kadar büyük olursa ve uzun sürerse, altında yatan o basit sebep de o kadar çabuk unutulurdu. Tabii ki Ove de artık bu düşmanlığın nasıl başladığını hatırlamıyordu.

Yalnızca nasıl sona erdiğini biliyordu.

Bir BMW. Bunu anlayacak ve anlamayacak insanlar olacaktı. Elbette ki kimisi arabalar ile duygular arasında bir bağ olmadığını da düşünecekti. Fakat yine de bu iki adamın tam olarak

hangi sebepten ötürü birbirlerine düşman kesildiklerine dair hiç kimse tam bir açıklama yapamayacaktı.

Ove ve Sonja İspanya'dan döndükten sonra masum bir şekilde başlamıştı her şey. Ove, o yaz küçük bahçesine kaldırım taşları döşemişti ve Rune de kendi bahçesinin etrafını çitle çevirmişti. Bunun üzerine Ove, Rune'ün çitlerinden daha yüksek bir çitle bahçesini çevrelemişti ki bu durum, Rune'ün inşaat malzemeleri satan bir dükkâna gitmesine ve evinin bahçesine yüzme havuzu yapacağı dedikodularının yayılmasına sebep olmuştu. Ove, öfkeyle karşı çıkmış ve Sonja'ya dert yanmıştı. Oysa Rune ve Anita'nın küçük çocuğu için yapılacaktı havuz. Ove bir süre onları belediyeye şikâyet etmeyi bile düşünmüştü fakat hemen önünü kesen Sonja, kızgın kocasını sakinleşmesi için çim biçmeye göndermişti. Ove, karısının dediğini yapsa da sakinleşmemişti.

Yaklaşık beş metre uzunluğundaki çimenler dikdörtgendi ve Ove ile Rune'ün evlerinin arkasından geçip aralarından uzanıyordu. Sonja ve Anita o bölgeyi “tarafsız bölge” olarak adlandırmıştı. Nedenini tam olarak kimse bilmese de o günlerde sitenin sıralı evleri inşa edilirken, bu ne işe yaradığı bilinmeyen çimenlik alanlar muhtemelen mühendisler tarafından hoş görüleneceği düşüncesiyle öylece bırakılmıştı. Ove ve Rune arkadaş oldukları dönemde Site Sakinleri Birliği'ni kurarken, iki adam Ove'nin çimlerden sorumlu olmasına karar vermişlerdi. Bir kere sinde site sakinleri arkadaki çimenlere oturaklar koyup orayı tüm sakinlerin faydalanabileceği, ortak bir alana dönüştürme fikrini ortaya atsalar da Rune ve Ove bu öneriyi derhal veto etmişlerdi. Aksi takdirde gürültüden durulmayacak bir yere dönüşürdü.

O zamana dek her şey, Ove ve Rune gibi iki adama rağmen olabilecek kadar huzurlu gitmişti.

Bir müddet sonra Rune havuzunu inşa etti ve ırice bir sıçan, Ove'nin çimlerinin üstünden geçince Ove derhal bir “kriz

toplantısı” düzenleyerek herkesten evlerinin etrafına fare zehirleri koymalarını talep etti. Komşular, etrafta dolaşan kirpilerin zehirlenme tehlikesini öne sürerek bu fikre derhal karşı çıktı. Rune de bu fikre karşı çıktı çünkü havuzunda ölü kirpilerden biriyle karşılaşmak istemiyordu. Ove, Rune’e gömleğinin üst düğmesini iliklemesini ve kendisini Fransız Rivierası’nda yaşadığını zannetmesinden ötürü gidip bir psikoloğa görünmesini söyledi. Rune bunun üzerine Ove ile ilgili öyle şeytani bir şaka yaptı ki diğerleri bile güldü. Ove, bu şaka için Rune’ü hiç affetmedi. Ertesi sabah birileri Rune’ün evinin etrafına kuş yemi dökmüş ve etrafı düzinelerce sıçan basmıştı. Bu olayın üstüne, Ove evlerin etrafına fare zehri yerleştirme iznini kopardı. Rune buna razı olmasa da bunu Ove’ye ödeteceğini söyleyerek kararı kabul etmek zorunda kaldı.

İki yıl sonra “Büyük Ağaç Krizi” meydana geldi ve bu defa kazanan Rune oldu. Yıllık toplantı esnasında Rune ve Anita’nın akşam güneşini kesen bir ağacın budanması kararı çıkmıştı ki aynı ağaç Ove ve Sonja’nın sabah güneşinin yatak odalarına vurmasını engelliyordu. Rune ağacı kestirdiği yetmezmiş gibi bir de Ove’nin bu durumda güneş tentesinin masraflarını birliğe ödetme fikrine de engel oldu.

Fakat Ove intikamını “Kar Temizliği Çarpışması” toplantısı sırasında aldı. Rune, kendini “Kar Küreme Şefi” yapmak ve birliğin parasıyla devasa bir kar küreme aracı almak istemişti ancak Ove bu aracın penceresine kar sıçratmasına dayanamayacağını açıkça belirterek fikre engel olmuştu.

Bu sebeple kar temizliğinden sorumlu kişi olan Rune, tüm kış boyunca evlerin arasındaki karları kürekle temizlemek zorunda kalmıştı. Rune intikam için her yanı temizleyip yalnızca Ove ve Sonja’nın evinin önünü temizlemeyince de Ove bir hafta sonu gidip Rune’ün çok istediği o kar küreme makinesinden

kiralamış, keyifle evinin önündeki karları temizlemişti. Ove o günü hâlâ mutlulukla anıyordu.

Tabii ki Rune de boş durmamış ve takip eden yaz, intikam almanın bir yolunu bulmuştu. Devasa bir çim biçme makinesi alan Rune, birlik toplantısında biraz yalan, biraz da komplo teorisiyle sahip olduğu aletle çimlerin bu işten sorumlu olan Ove'den daha iyi biçileceğini söylemişti.

Bu olaydan yaklaşık dört yıl sonra Ove, Rune'ün evinin pencerelerini değiştirme planını, Planlama İdaresi'ne ettiği onlarca öfkeli telefon ve yaklaşık otuz üç mektuptan sonra mimari uyumluluğu bozacağı gerekçesiyle durdurmayı başardı.

Takip eden üç yıl boyunca Rune, “bürokrasi” âşığı diye nitelendirdiği Ove'yle konuşmadı. Ove bunu övgü olarak algıladı ve ertesi yıl kendi pencerelerini değiştirdi.

Ertesi yıl kış geldiğinde yönetici grubu sitenin yeni bir ısıtma sistemine ihtiyaç duyduğuna karar verdi. Elbette ki “tesadüfen” Rune ve Ove taban tabana zıt düşünceler belirttiler. Bu durum, iki adamın arasındaki düşmanlığı derinleştirmekten başka bir işe yaramadı.

Böylece düşmanlıkları devam etti.

Anlaşmazlıkları dışında iyi geçindikleri anları da hatırladığını söylerdi Sonja. İlişkileri her zaman ateşli bir düşmanlık olarak ilerlememişti. Örneğin 1980'li yıllarda bir yaz mevsiminde Ove bir Saab 9000, Rune ise Volvo 760 aldı. İkisi de yeni arabalarıyla o kadar mutlu olmuşlardı ki haftalarca barış içinde yaşamışlardı. Sonja ve Anita, o dönemde dördünün beraber çıktıkları akşam yemekleri bile organize etmeyi başarmıştı birkaç kez. O zamanlar ergenlik çağına girdiği için barut fıçısı gibi etrafta dolaşan Rune ve Anita'nın oğullarına rağmen Ove ve Rune yemekleri

barış içinde yemeyi başarmış, hatta viski kadehlerini bile tokuşturmuşlardı.

Maalesef Rune ve Ove o yaz beraber yiyecekleri son akşam yemeğinin barbekü olması fikrini ortaya atmıştı. Ove'nin barbeküsünü en uygun biçimde yakma konusu üzerine o kadar tartışmışlardı ki sonunda Sonja ve Anita iki ailenin de akşam yemeklerini ayrı ayrı yemelerine karar vermişti. İki adam yeniden konuşmak için arabalarını satıp bir Volvo 760 Turbo ve Saab 9000i alana kadar beklemişti.

Bu esnada siteye bir sürü yeni yüz taşınmaya devam ediyordu. Bir zamanlar ormanlık bir alan olan bölge artık inşaat araç ve malzemeleriyle dolup taşıyordu. Ove ve Rune ellerini ceplerine koyup dışarıda duruyor ve yeni inşa edilen evler arasında mekik dokuyan, koca kravatlı, züppe emlakçıları, bufaloların göçünü seyreden kızıl akbabalar gibi izliyorlardı. Bu emlakçıların bazı danışmanların ailelerinin evlerine taşınmalarını dört gözle beklediklerini Ove de Rune de çok iyi biliyordu.

Rune ve Anita'nın oğlu, yirmi yaşına bastığı 1990'ların başında Amerika'ya taşındı. Ove haberi Sonja'dan almıştı. Artık çok nadir olarak onu görüyorlardı. Özel günlerde oğluyla telefonla konuşan Anita, Sonja'ya oğlunun yapacak bir sürü işi olduğu için onları ziyaret edemediğini söyleyip moralini yüksek tutmaya çalışıyordu ancak Sonja arkadaşının gözyaşlarını güçlkle tuttuğunu fark ediyordu. Bazı çocuklar sahip olduğu her şeyi arkasında bırakıp bir daha geri dönmezlerdi ve onlardan bir sürü vardı.

Rune oğlunun gidişiyle ilgili asla konuşmazdı ancak içten içe küçülmeye başladı ve sonunda derin bir iç çekip öyle bir büzüldü ki bir daha adamakıllı nefes alamadı.

Birkaç yıl sonra Ove ve Rune belki de bininci kez ortak ısınma sistemi üzerine anlaşmazlığa düştüler. Ove, Site Sakinleri Birliği toplantısını büyük bir öfkeyle terk etti ve bir daha geri dönmedi. İki adamın arasındaki son kavga, Rune'ün Asya'dan sipariş ettiği robotumsu çim biçme makinesi üzerine çıkmıştı. Anita'yı ziyaret eden Sonja, makinenin özel motifler yapacak programlara sahip olduğunu anlatmıştı Ove'ye. Çok geçmeden bu robotik makinenin geceleri sürekli Ove ve Sonja'nın yatak odası penceresinin altında çalıştığını fark ettiler. Sonja bir akşam Ove'nin elinde bir tornavida ile verandaya çıktığını gördü. Ertesi sabah çim biçme makinesini Rune'ün havuzunda bulmuşlardı.

Bu olayın bir ay sonrasında Rune ilk kez hastaneye gitti ve bir daha yeni bir çim biçme makinesi almadı. Düşmanlıklarının nasıl başladığını hatırlamayan Ove, nasıl ve ne zaman bittiğini çok iyi biliyordu. Anlaşmazlıkları artık yalnızca Ove'nin hatırladığı, Rune'ün unuttuğu anılara dönüşmüştü.

Erkeklerin duygularının arabaları üzerinden yorumlanamayacağını düşünen insanlar olabilir.

Ove bir Saab 96 kullanırken Rune Volvo 244 kullandı. Kazadan sonra Ove, Sonja'nın tekerlekli sandalyesini sığdırabileceği bir Saab 95 aldı. Rune aynı yıl içine bebek arabası sığdırabileceği bir Volvo 245 aldı. Üç yıl sonra Sonja için daha modern bir tekerlekli sandalye alınca, Ove bu defa bir Saab 900 aldı. Rune ise Anita'nın bir çocuk daha istemesi üzerine arabasını bir Volvo 265 ile değiştirdi.

Ove, ilk Saab 9000'ini almadan önce iki Saab 900s almıştı. Rune ise Volvo 265'in ardından bir Volvo 745 station wagon almasına rağmen ikinci çocukları hiç olmadı. Bir akşam Sonja,

Anita'nın doktora gidip hamile olmadığını öğrendiğini anlattı Ove'ye.

Bir hafta sonra Rune'ün garajında bir Volvo 740 sedan duruyordu.

Ove, bir sabah Saab'ını yıkarken görmüştü Rune'ün yeni arabasını. Aynı günün akşamında Rune kapısının önünde yarısı içilmiş bir viski şişesi buldu. İki adam bu olay üzerine hiç konuşmadılar.

Belki de doğmayan çocukları iki adamı birbirine yaklaştıracabilirdi. Ancak bu iki adamın dünyasında işler böyle yürümüyordu. Aynı kaderi paylaşmak, onları birbirine yaklaştırmak yerine uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Kim bilir, belki de Ove onunla hiç iyi anlaşamadığı bir oğlan çocuğuna sahip olduğu için Rune'ü hiç affetmemiş, Rune ise Ove'nin onu hiç affetmemesini hiç affetmemişti. Ya da iki adam da hayatlarında her şeyden çok sevdikleri kadınlara istedikleri sevgiyi veremedikleri için kendilerini affedemiyorlardı. Rune ve Anita'nın oğlu büyüüp bir yetişkin olur olmaz tabanları yağlayıp oradan kaçmıştı. Bunun üzerine Rune ilk fırsatta gidip iki kişilik spor bir BMW satın aldı. Çünkü artık yalnızca kendisi ve Anita dışında kimseleri kalmadığını söylemişti Rune parkta karşılaştığı Sonja'ya. "Kimse ömrünün sonuna kadar Volvo süremez ya," dedikten sonra gönülsüzce gülümsemişti. Sonja, Rune'ün gözyaşlarını tutmaya çalıştığını fark etmişti. Bunu duyan Ove, Rune'ün bir yanının sonsuza dek vazgeçtiğini anlamıştı. Belki de bunda ötürü ne Ove ne de Rune birbirlerini affedebilmişti.

Evet, duyguların araba modelleriyle değerlendirilmeyeceğini düşünen insanlar kesinlikle vardı ama yanılıyorlardı.

OVE DENEN ADAM VE BİR GEY

"Şahiden nereye gidiyoruz?" diye sordu merak içindeki Parvaneh nefes nefese.

"Bir şeyi tamir etmeye," diye yanıtladı hemen yanında soluk soluğa kalmış kediyle koşar adım yürüyen Ove.

"Neyi?"

"Bir şeyil!"

Parvaneh durup nefesini topladı.

"İşte!" dedi Ove ve aniden küçük bir kafenin önünde durdu.

Taze pişmiş kuruvasanların kokusu cam kapıdan dışarı geliyordu. Parvaneh dönüp caddenin öteki ucundaki park alanına bıraktıkları Saab'a baktı. Ove'nin kafenin mahallenin öbür ucunda olduğunu söylemesi üzerine Parvaneh, Saab'ı o tarafta park ettirmelerini önerse de oraya park etmenin saati bir kron olduğunu öğrenince Ove derhâl oradan ayrılmalarını istemişti.

Bunun yerine arabayı öteki uçtaki park alanına bırakmış ve kafeyi bulana kadar bütün mahalleyi yürümek zorunda kalmışlardı. Çünkü Ove daha sonra Parvaneh'in de fark edeceği üzere, nereye gittiğinden emin olmasa da durmadan ilerleyen ve gidecekleri yerin bir şekilde önlerine çıkacağına inanan adamlardandı. Kafeyi park ettikleri alanın tam tersi yönünde yürü-

yerek bulduklarında Ove'nin haklı olduğuna dair inancı pekişti. Parvaneh, yanağından süzülen terleri sildi.

Caddenin biraz aşağısındaki bir duvarın önünde yırtık pırtık kıyafetli, kirli sakallı bir adam oturuyordu. Önünde bir kâğıt bardak duruyordu. Ove, Parvaneh ve kedi, kafenin önünde yaklaşık yirmi yaşında, göz altları kapkara, genç bir adamla karşılaştılar. Ove'nin, daha önce sitedeki bisiklet kulübesinin önünde karşılaştığı bu genç adamın arkasında duran delikanlıyı tanıması biraz zaman aldı. Delikanlının gülümsemesine rağmen temkinli bir hali vardı. Ove ona doğru başını salladı, sanki geri gülümsemeyeceğini ama delikanlının gülümsemenin de karşılık bulduğunu belli etmek ister gibi.

“Neden şu kırmızı arabanın yanına park etmeme izin vermedin?” diye sordu Parvaneh kapıyı açıp içeri girdikleri sırada.

Ove cevap vermedi.

“Bunu becerebilirdim!” diye ekledi kadın kendinden emin bir tavırla.

Ove yorgun bir halde başını iki yana salladı. Henüz iki saat önce debriyajın yerini bile bilmeyen bu kadın, şimdi daracık bir yere park etmesine izin vermediği için ona çıkışıyordu.

Kafeye girdiklerinde Ove biraz önce karşılaştıkları gencin şimdi az ilerideki aylağa sandviç ikram ettiğini gördü.

“Selam Ove!” diye çınladı genç ve enerjik bir ses.

Ove kafasını çevirdiğinde bisiklet kulübesinin orada karşılaştığı diğer genç adamı gördü. İyice parlatılmış kasanın arkasındaki gencin bir beyzbol şapkası takmış olduğunu fark etti. Hem de içeride!

Kedi ve Parvaneh kendi evlerindeymiş gibi yerleşirken Parvaneh soğuğa rağmen alnında biriken teri sildi. İçerisi dışarıdan

daha soğuktu. Hamile kadın setin üzerindeki sürahidenden kendine su doldurdu. Başını çevirdiği sırada kedi, Parvaneh'in suyundan içti.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu şaşırان Parvaneh delikanlıya bakarak.

"Ove'yle bir nevi arkadaş sayılırız," dedi genç adam başını sallayarak.

"Ah, öyle mi? Ove'yle biz de arkadaş sayılırız!" diye gülümseyerek aynı heyecanla cevap verdi Parvaneh.

Ove, sarılmaktan kaçmak ister gibi kasaya yeterince uzak bir mesafede durdu.

"Adım Adrian," dedi genç adam.

"Parvaneh," diye yanıtladı kadın.

"İçecek bir şeyler ister misiniz?" diye sordu Adrian.

"Ben latte alabilirim," dedi Parvaneh sanki biri aniden omuzlarına mesaj yapmaya başlamış gibi yumuşak bir sesle. Alnındaki teri sildi. "Varsa buzlu latte alabilirim!"

Ove ağırlığını sol ayağından sağ ayağına verdi. Oldum olası kafeleri sevmezdi. Sonja tabii ki severdi. Koca bir pazar gününü boş boş bir kafede oturup insanları izleyerek geçirebilirdi. Ove de onunla oturur ama gazete okurdu. Her pazar aynı şeyi yaparlardı. Sonja öldüğünden beri Ove hiçbir kafeye ayak basmamıştı. Adrian, Parvaneh ve kedi, Ove'nin cevabını bekliyordu.

"Kahve olsun o zaman. Siyah."

"Espresso mu?"

"Hayır. Kahve."

Adrian saçlarını bırakıp yanağını kaşıdı.

"Yani siyah kahve gibi mi?"

"Evet."

"Süt ekleyeyim mi?"

“Süt olursa siyah kahve olur mu?”

Adrian daha fazla aptal görünmemek için tezgâhın üstüne birkaç tane şeker kâsesi yerleştirdi. Ove, artık çok geç diye düşündü.

“Normal filtre kahve, lanet olası normal filtre kahve,” diye tekrar etti Ove.

Adrian anladığını belirtir şekilde başını salladı.

“Ah, o mu? Onu yapmayı bilmiyorum.”

Ove uzaktaki parlak, gümüş renkli, devasa bir uzay gemisine benzeyen makinenin arkasında güçlkle gözüken filtre kahve makinesini işaret etti.

“Ah, demek o,” dedi Adrian jeton aniden düşmüş gibi. “Aslında onun nasıl çalıştığını bilmiyorum...”

“Bilmen gerekirdi...” diye mırıldandı tezgâhın arkasına doğru yürüyüp işe koyulan Ove.

“Birileri neden burada olduğumuzu açıklayabilir mi acaba?” diye sordu Parvaneh.

“Bu çocuğun tamir edilmeye ihtiyacı olan bir bisikleti var,” diye açıkladı makinenin haznesine su dolduran Ove.

“Arabanın arkasına bağlı olan bisiklet mi?”

“Buraya mı getirdin? Teşekkürler Ove!”

“Araban yoktu değil mi?” diye mırıldandı setin üzerinde filtre arayan Ove.

“Teşekkürler Ove,” dedi Adrian ve ona doğru bir adım attığı sırada içgüdüsel bir şekilde durup aptalca bir şey yapmadan önce kendine hâkim oldu.

“Demek o bisiklet senin?” dedi Parvaneh gülümseyerek.

“Kız arkadaşımın sayılır, daha doğrusu kız arkadaşım olmasını istediğim kişinin...”

Parvaneh'in gülümsemesi, kocaman bir sırıtışa dönüştü.

"Yani Ove'yle onca yolu bu bisikleti tamir edesin diye geldik, öyle mi? Bir kız için?"

Adrian başını sallayarak onayladı. Parvaneh tezgâha doğru yaklaşıp Ove'nin koluna dostça vurdu.

"Biliyor musun Ove, bazen bir kalbin olduğuna neredeyse inanacak gibi oluyorum..."

"Burada tamir aletleri var mı, yok mu?" diye sordu Ove, Adrian'a dönüp ve kolunu Parvaneh'ten öte yana çekti.

Adrian başını aşağı yukarı salladı.

"Git getir o zaman. Bisiklet, park yerindeki Saab'ın üzerinde."

Adrian başını sallayıp hızla oradan ayrıldı ve arka taraftaki mutfağa girip gözden kayboldu. Bir dakika kadar sonra irice bir alet çantasıyla gelip çıkışa yöneldi.

"Sen de sessiz ol," dedi Ove, Parvaneh'e.

Parvaneh, onunla aynı fikirde olmadığını belirtircesine sırıttı.

"Bisikleti buraya getirdim çünkü o çocuk bisiklet kulübesinin etrafında dolaşsın istemedim..." diye ekledi Ove.

"Tabii, öyledir," diye karşılık verdi Parvaneh gülerek.

"Bu arada," dedi Adrian göz altları siyah genç yeniden görüldüğü sırada. "Bu benim patronum."

"Selam, ne yapıyorsunuz?" diye sordu "patron" diye tanıtılan adam ve merakla tezgâhın arka tarafındaki yabancı adama baktı.

"Bu çocuk bir bisiklet tamir edecek," diye yanıtladı Ove sanki her şey ortadaymış gibi. "Gerçek kahve için kullandığınız filtreler nerede?"

Göz altları koyu genç, raflardan birini işaret etti. Ove gözlerini kısarak ona baktı.

"Makyaj mı yaptın sen?"

Parvaneh onu susturmaya çalışınca Ove gücendi.

“Ne? Sormamda bir sakınca mı var?”

“Evet, makyaj,” diye yanıtladı genç adam ve gözlerinin etrafını ovuşturdu. “Dün gece dansa gittim,” diye ekledi ve ona çantasından çıkardığı ıslak mendili uzatan Parvaneh’e minnetle gülümsedi.

Ove başını salladı ve kahvesine geri döndü.

“Senin de bisikletlerle ve kızlarla sorunların var mı?” diye sordu Ove boş bulunarak.

“Hayır, hayır, bisikletlerle sorunum yok. Aşk konusunda da bir problemim yok, en azından kızlar için içinde değil...” deyip kıkırdadı “patron”.

Ove kahve makinesini açtıktan sonra o kafede çalışmayan kişilerin tezgâhın arkasında dolanması normal bir şeymiş gibi tezgâhın alt kısmına doğru eğildi.

“Kırıksın değil mi?”

“OVE!” diye bağırды Parvaneh ve Ove’nin koluna hafifçe vurdu.

Ove kolunu çekip alınmış gibi baktı.

“Ne?”

“Öyle söyleme... Söylememelisin,” dedi Parvaneh o sözcüğü tekrarlamak istemeyen bir tavırla.

“Nonoş olur mu?” diye sordu Ove.

Parvaneh bir kez daha Ove’nin koluna vurmaya çalıştı ama Ove bu defa hızlı davranıp kolunu çekmeyi başardı.

“Böyle konuşma!” diye emretti kadın.

Ove şaşkınlık içinde gözleri kara gence döndü.

“Artık kırık denmiyor mu? Bugünlerde hangi kelime kullanılıyor?”

“Eşcinsel diyebilirsin veya LGBT birey,” diye araya girdi kendini durduramayan Parvaneh.

“Nasıl istersen öyle söyleyebilirsin, sorun yok,” dedi genç ve tezgâhın arkasına geçip önlüğünü üzerine geçirdi.

“Güzel. Açık olmak iyidir. O halde şu geylerden birisin,” diye mırıldandı Ove. Parvaneh mahcup bir tavırla başını iki yana sallarken genç adam güldü. Ove başını aşağı yukarı sallayıp yaptığı kahveden kendine doldurdu.

Elinde fincanla bir kelime daha etmeden çıktı ve arabayı park ettiği yere doğru yürümeye başladı. Patron olan genç adam, kafeye gelişinin beşinci dakikasında tezgâhın arkasına geçip kendini kahve uzmanı olarak tanıtmaya ve onun cinsel tercihlerini sorgulamasına rağmen Ove’nin fincanla dışarı çıkmasına ses çıkarmadı.

Saab’ın yanında duran Adrian, ormanda kaybolmuş gibi etrafa bakıyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Ove kahvesinden bir yudum alırken, hâlâ arabaya bağlı duran bisiklete baktı.

“Şey... bilirsin. Fena değil. İyi,” dedi Adrian ve içten gelen bir dürtüyle göğsünü kaşıdı.

Ove, yarım dakika kadar bir süre boyunca onu izledi. Kahvesinden büyük bir yudum daha aldı. Bir avokadoyu elinde sıkıp henüz ham olduğunu fark etmiş gibi sinirli bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. Fincanını genç adamın eline tutuşturup bisikleti arabadan indirdi. Bisikleti ters çevirdikten sonra Adrian’ın kafeden getirdiği alet çantasını açtı.

“Baban sana bisiklet tamir etmeyi öğretmedi mi?” diye sordu Ove başını yaptığı işten kaldırmadan ve patlak lastiğin üzerine abandı.

“Babam kodeste,” diye yanıtladı Adrian güçlükle duyulan bir sesle, omuzlarını kaşırken bir yandan da yer yarılrsa da içine girse diye düşünüyordu. Ove işini bırakıp başını kaldırdı ve genç adamı şöyle bir süzdü. Adrian başını eğip yere baktı. Ove boğazını temizledi.

“Tamir işi çok da zor değildir,” dedi ve Adrian’a yanına gelmesini işaret etti.

Tekeri tamir etmeleri on dakika sürdü. Ove yaptığı işlemleri tane tane anlatırken Adrian ses çıkarmadan, dikkatle onu dinledi. Adrian’ın ellerinin çabuk olduğunu ve söylenenleri anladığını kabul etmek zorunda kaldı Ove. Ellerine dolaşan pislikleri Ove’nin Saab’ın bagajından çıkardığı bir bez parçasıyla göz göze gelmemeye çalışarak sildiler.

“Umarım o hanımefendi bunca zahmete değerdir,” dedi Ove bagajı kapatırken.

Şaşıрма sırası şimdi Adrian’daydı.

Kafeye döndüklerinde küp şeklinde bir adam merdivene çıkmış, Ove’nin ısıtıcı olduğunu tahmin ettiği bir şeyi tamir etmeye çalışıyordu. Gözlerinin etrafı siyah olan genç adam ise hemen merdivenin dibinde durmuş, içinde çeşitli tornavidaların olduğu bir alet kutusu tutuyordu. Yüzünü silmesine rağmen gözlerinin etrafında hâlâ siyahlık bulunan genç adam, merdivendeki şişmanca adamı biraz da endişeli gözlerle izliyordu. Parvaneheyecanla Ove’ye döndü.

“Bu bey, Amel! Kafenin sahibi!” dedi coşkulu bir sesle ve merdivenin üzerindeki kübik adamı işaret etti.

Amel onlara dönmeden anlaşılması güç birkaç sesli harf mırıldandı ve Ove adamın ne dediğini anlamasa da dökülen harflerin bir cümle olduğundan şüphelendi.

“Ne diyor?” diye sordu Adrian.

Siyah gözlü çocuk rahatsız bir şekilde dönüyor.

“Ah... Şey... Isıtıcının ibnelik yaptığını söylüyor.”

Adrian’a bakıp başını eğdi.

“Anlamadım,” dedi Ove ve ona doğru yaklaştı.

“Yani bir homo gibi işe yaramaz olduğunu söylüyor ısıtıcının,” diye Ove’nin duymakta zorlandığı bir sesle konuştu genç adam.

O sırada Parvaneh neşeyle kübik adamı işaret etti.

“Ne dediğini duymakta zorlanıyorsun ama neredeyse bütün konuşmaları küfürden ibaret. Senin dublajlı versiyonun gibi Ove!”

Ne Ove ne de Amel duyduklarından pek de memnun görünüyordu.

Amel, ısıtıcıyla uğraşmayı bırakıp elindeki tornavidayla Ove’yi işaret ediyor.

“Şu kedi senin mi?”

“Hayır,” dedi Ove.

Kedinin ona ait olmadığını vurgulamaktansa, aslında kimseye ait olmayan bir kedi olduğunu belirtmek için böyle söylemişti.

“Kediler dışarı! Kafeye hayvan sokmuyoruz!”

Ove’nin ilgisi Amel’in başının üzerindeki ısıtıcıya kaydı. Ardından kafasını çevirip bir bar taburesi üstünde oturan kediye baktı. Sonrasında sırayla alet kutusunu tutan genç adama ve tekrar ısıtıcıya baktı. Son olarak bakışları Amel’e gelince durdu.

“Onu tamir edersem kedi kalır.”

Sorudan ziyade bir açıklama yapmış gibi konuşmuştu Ove. Amel bir an dengesini kaybeder gibi oldu. Yeniden dengesini sağladıktan sonra merdiveni tutmak için aşağı indi, Ove de merdivene tırmanıp ısıtıcıya gömüldü. Birkaç dakika sonra aşağı

inince elinin tersini pantolonuna silip tornavidayı alet kutusunu tutan genç adama verdi.

“Başardın!” diye bağırdı Amel, ısıtıcının yeniden çalışmaya başladığını görünce.

Coşkulu bir tavırla Ove’nin omzunu tuttu.

“Viski ister misin? Mutfağımda viski var!”

Ove saatini kontrol etti. Saat ikiyi çeyrek geçiyordu. Biraz viski, biraz da hâlâ omzunu tutan Amel yüzünden rahatsızlık duyarak başını iki yana salladı. Siyah gözlü genç adam tezgâhın arkasına geçerken gözlerini ovuşturmaya devam etti. Sonra arkadaki mutfak kapısından geçip gözden kayboldu.

Adrian, Saab’a geri dönen Ove ve kedinin arkasından koşup yetişti.

“Ove, dostum, Mirsad’ın şey oluşuyla ilgili bir şey söylemeyecek misin?”

“Kim?”

“Patronum,” dedi Adrian. “Makyajlı olan.”

“Kırık birey mi?” diye karşılık verdi Ove.

Adrian başıyla onayladı.

“Babası... Amel... Mirsad’ın şey olduğunu bilmiyor...”

Adrian uygun kelimeyi bulabilmek için çabaladı.

“Homo?” diye öneride bulundu Ove.

Adrian başını aşağı yukarı salladı. Ove omuz silkti. O sırada nefes nefese kalmış olan Parvaneh yanlarına geldi.

“Neredeydin?” diye sordu Ove.

“Bozukluklarımı ona verdim,” dedi Parvaneh ve başıyla duvarın dibindeki sakallı avareyi işaret etti.

“Hepsini içkiye harcayacağını biliyorsun,” dedi Ove.

Parvaneh, alaycı bir tavırla gözlerini şaşırmış gibi kocaman açtı. “Gerçekten mi? Hadi ya! Tüh, ben de gidip o parayla üniversite harcını yatıracağını düşünmüştüm halbuki...”

Ove homurdanıp Saab’ın kapısını açtı. Adrian’ın durduğu noktadan ayrılmadığını görünce ona döndü.

“Bir şey mi var?” diye sordu.

“Mirsad’la ilgili bir şey söylemeyeceksin değil mi? Cidden...”

“Lanet olsun, neden bir şey söyleyeyim ki?” dedi Ove çileden çıkarak. “Sana gelince! Başkaları hakkında endişeleneceğine dön de kendine bir bak. Fransız arabası almak isteyen sensin nasılsa!”

OVE DENEN ADAM VE ONSUZ BİR TOPLUM

Ove, mezar taşındaki karları temizledi. Buzlanmış zemini büyük bir kararlılıkla kazıp özenle çiçeklerin yerine yenilerini koydu. Ayğa kalktığı anda üstündeki tozları temizleyip çaresizce Sonja'nın ismine bakarken kendinden utandığını hissetti. Bir zamanlar geç kalmasından ötürü Ove ona dırdır ederdi. Şimdiyse planladığı gibi onun peşinden gidemeyen kişi kendisiydi.

“Son günler tam bir karmaşaydı,” dedi Ove mezar taşına. Sonra yeniden sustu.

Cenazeden sonra kendisine ne olduğunu bilmiyordu. Günler ve haftalar o kadar sessizce ilerliyordu ki Ove neler yaptığını bile açıklamakta zorlanıyordu. Şu Parvaneh ve Patrick posta kutusunu yamultana kadar Sonja'nın ölümünden beri bir başka insanla konuştuğundan bile emin değildi.

Bazı akşamlar yemek yemeyi unutuyordu ki Sonja'nın ölümünden önce hiç böyle bir şey olmamıştı. En azından kırk yıl önce, o trende Sonja'nın yanına oturduğu günden beri olmadığından emindi. Sonja yanındayken bazı rutinleri vardı. Ove altıya çeyrek kala uyanır, kahve yapar ve teftişe çıkardı. Altı

buçukta Sonja duşunu almış olurdu ve beraber kahve içip kahvaltı yaparlardı. Sonja yumurtayı yaparken Ove ekmepleri hazırlardı. Saat yediyi beş geçse Ove, Sonja'yı kucaklayıp Saab'ın yolcu koltuğuna taşır, tekerlekli sandalyesini katlayıp bagaja koyar ve onu okula bıraktıktan sonra işe giderdi. Ona çeyrek kala ikisi de ayrı ayrı kahve molasına çıkarlar, Sonja kahvesini sütlü tercih ederken Ove sade içerdi. Saat on ikide öğle yemeği yerlerdi. Üç çeyrek kala bir kahve molasına daha çıkarlardı. Saat beşe çeyrek kala Ove Saab'la gidip Sonja'yı okul bahçesinden alır, onu yolcu koltuğuna yerleştirdikten sonra tekerlekli sandalyeyi katlayıp bagaja koyardı. Saat altıda mutfak masalarında akşam yemeği olarak genelde Ove'nin en sevdiği yemek olan et suyunda pişmiş patates yerlerdi. Yemekten sonra Sonja kanepenin üstünde bulmaca çözerken Ove alet takımlarıyla oyalanır ve haberleri izlerdi. Saat dokuz buçukta Ove, Sonja'nın yıllardır alt kattaki boş misafir odasına taşınmalarını söylemesine aldırmadan onu üst kattaki yatak odasına taşırdı. Sonja yıllar sonra Ove'nin bunu ondan vazgeçmemek için yaptığını anlamıştı.

Cuma akşamları saat on buçuğa kadar beraber televizyon izlerlerdi. Cumartesileri ise daha geç kahvaltı yaparlardı, bazen kahvaltıya oturmaları sekizi bile bulurdu. Kahvaltıdan sonra işlerini halletmek için çıkar, züccaciyeleleri, mobilyacıları ya da bahçe malzemeleri satan yerleri dolaşırlardı. Sonja saksılar için toprak alırken Ove aletlere bakmayı severdi. Küçük bir evleri ve küçük bir bahçeleri olmasına rağmen her zaman ekecek bir şeyler bulurlardı. Eve dönerken bir yerlerde durup dondurma yerlerdi. Sonja çikolatalı, Ove de fındıklı dondurma tercih ederdi. Dondurmacı yılda bir kere zam yaptığığında ise Ove küplere binerdi. Eve döndüklerinde Sonja verandanın kapısını açar ve Ove onun sandalyesinden inip yere oturmasına yardım ederdi. Sonja bir süre bahçe işleriyle uğraşırken Ove elinde tornavidayla eve

döner ve bir süre gözden kaybolurdu. Evle ilgili en güzel şey de buydu; işi hiç bitmezdi. Bir kenarda her zaman sıkılacak bir vida bulunurdu.

Pazar günleri bir kafeye gidip kahve içerlerdi. Ove gazete okurken Sonja konuşurdu ve derken pazartesi günü gelip çatardı.

Ve yine bir pazartesi gelmişti ama Sonja artık yoktu.

Ove tam olarak ne zaman bu kadar sessizleştiğini hatırlamıyordu. Hep sessiz biri olmuştu ama bu defa farklıydı. Belki de daha çok içinden, zihninden konuşmaya başlamıştı. Ya da delirmeye başlıyordu ki zaman zaman bundan şüphelenmiyor değildi. Başkalarının onunla konuşmasının, zihninde onunla konuşan Sonja'nın sesini uzaklaştıracağından korkuyordu.

Parmaklarını kalınca bir kilimin püsküllerine dokunur gibi mezar taşının üstünde nazikçe gezdirdi. “Kendini bulma” meselesine önem veren gençleri hiç anlamazdı. İşyerindeki otuz yaşına gelmiş bütün iş arkadaşları tüm gün durmadan bu meseleyi konuşurlardı. Sürekli daha fazla boş zamanları olsun isterler ve sanki çalışmalarının amacı boş zaman elde etmekmiş gibi yaşarlardı. Sonja eskiden Ove'ye güler ve ona “dünyanın en esnek olmayan adamı” derdi. Ove bunu bir hakaret olarak algılamazdı. Yalnızca her şeyin bir sırası olması gerektiğini düşünürdü. İnsanların kendilerini güvende hissetmeleri için bazı rutinlere ihtiyacı olmalıydı ve bunu kötü bir şey olarak görmezdi Ove.

Sonja insanlara Ove'nin 1980'lerin ortasında geçici bir süreliğine akıl bozukluğu yaşadığını ve her zaman mavi renk tercih etmesine rağmen, bu defa Sonja'yı dinleyip kırmızı bir Saab alma konusunda ikna olduğunu anlatırdı. “Ove'nin hayatının en kötü üç yılıydı,” deyip kıkırdardı. O zamandan beri mavi dışında bir renkte Saab kullanmamıştı. “Başka kadınlar, kocaları

saçlarını fark etmediği için bozulur. Oysa benim kocam saçlarımı kestirdiğim zaman hemen fark eder ve aynı görünmediğim için günlerce surat yapar,” derdi Sonja.

Ove’nin en çok da özlediği şey buydu; her şeyin aynı şekilde yerinde kalması.

Ove, insanların bir fonksiyonu olması gerektiğine inanırdı ve kendisi de oldum olası fonksiyonel bir insan olmuştu. Kimse bu özelliğini ondan alamazdı.

Ove’nin Saab 9-5 station wagon arabasını almasının üzerinden on üç yıl geçmişti. Zaten arabasını aldıktan kısa bir süre sonra Amerikalı General Motors şirketi, Saab’da geriye kalan İsveç hisselerini de satın almıştı. Ove haberi gazeteden okuduğu öğleden sonra sürekli söylenip, küfredip durdu. Bir daha yeni bir araba almadı. Bir Amerikan arabasına ayağını basması için cesedinin üstünden geçmeleri gerekeceğini belirtti. Aynı haberi okuyan Sonja ise Ove’nin tam tersine, şirketin uyruğunun bir farklılık yaratmayacağını savundu. Ove kararını vermişti; ölene ya da arabası parçalanana kadar bu arabayı kullanacaktı. Zaten artık gerçek arabaların üretilmediğini düşünüyordu. Yalnızca iç elektronikler ve bir sürü işe yaramaz özelliklerden ibaretlerdi. Araba değil, bilgisayar kullanıyordunuz. Üreticilerin garanti dışına sokacağı tehdidi yüzünden arabanızı parçalara bile ayıramıyordunuz. Durum böyleydi. Sonja, arabaları kullanılamaz hale geldiğinde Ove’nin üzüntüden öleceğini bile düşünmüştü ve belki de haklıydı.

Fakat her şeyin bir zamanı olduğunu da söylerdi Sonja sık sık. Örneğin doktorlar ona teşhisi koyduğunda Sonja, Ove’den daha çabuk teselli bulmuştu. Tanrı’yı, evreni ve her şeyi affetmeyi seçmişti. Ove ise öfkelenmeyi seçmişti; belki de o zamana kadar tanıştığı insanların arasında başına gelenleri hiç hak etmeyen

yegâne kişinin karısı olduğunu ve onun yerine birinin öfkelenmesi gerektiğini düşündüğü için böyle davranmıştı.

Bu yüzden bütün dünyaya savaş açtı. Hastane personeliyle, uzmanlarla, şef doktorlarla kavga etti. Beyaz gömlekli adamlara, sürekli değiştikleri için artık adlarını hatırlamadığı belediye görevlilerine karşı mücadele verdi. Bir şey için sigorta poliçesi vardı ve bir başka şey için daha sigorta poliçesi vardı. Sonja hasta olduğu için iletişimde olmak zorunda olduğu biri vardı ve aynı zamanda Sonja tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğu için de iletişimde olmak zorunda olduğu biri daha vardı. Ayrıca kesin bir dille çalışmayı istediğini dile getirdiği ve lanet otoritelere bu isteğini iletmesi için ikna etmeye çalıştığı dördüncü bir kişi daha vardı.

Beyaz gömlekli adamlarla mücadele etmek imkânsızdı. Ayrıca kimse Sonja'ya konan teşhisle başa çıkamazdı.

Sonja kansere yakalanmıştı.

“Olduğu gibi kabul etmemiz gerek,” dedi Sonja. Öyle de yaptılar. Her gün tatlı belaları için okula gitmeye devam etti Sonja, ta ki gücü kalmayana dek. Ove onu artık tek başına gitmeye gücü yetmediği için sınıfa kadar götürüyordu. İlk yılında önceki programının yüzde 75'i kadar çalışabilirken, ikinci yılda yüzde 50'sini yapabilecek gücü kendinde bulabildi. Üçüncü yılında, hasta olmadan önceki performansının ancak çeyreği kadar çalışabiliyordu. Sonunda çalışamaz hale gelince her bir öğrencisine tek tek mektup yazdı ve ihtiyaç duydukları takdirde mutlaka arayabileceklerini de belirtti.

Hemen hemen hepsi de aradı. Uzun soluklu ziyaretine de geldiler. Bir hafta sonu, ziyaretçi sayısı o kadar artmıştı ki Ove altı saat boyunca alet kulübesindeki taburede oturmak zorunda kalmıştı. Hepsi gittikten sonra eve giren Ove, ilk iş olarak çalışanan bir şey olmuş mu diye bütün evi dip köşe kontrol etmişti ta

ki Sonja ona buzdolabındaki yumurtaları da saymasını önerene kadar. Ove o gece karısını yatak odasına taşıırken Sonja hâlâ kendi şakasına gülüyordu. Ove, o akşam karısını yatağa bıraktı ve Sonja uyumadan önce parmağını Ove'nin avucuna yerleştirip burnunun ucuyla kocasının boynuna sokuldu.

“Tanrı benden bir çocuk aldı Ove, sevgilim. Fakat yerine bin çocuk verdi.”

Sonja, hastalığının dördüncü yılında öldü.

Ove, sanki mezar taşını daha fazla okşasa onu hayata döndürecekmiş gibi elini mermerin üstünde gezdiriyordu.

“Bu defa mutlaka yapacağım. Senin de hoşuna gitmediğini biliyorum,” dedi Ove alçak sesle.

Sanki Sonja yapacağı şeye karşı çıkacakmış gibi derin bir iç çekti.

“Yarın görüşürüz,” dedi kararlı bir tavırla ve karşı çıkmasına fırsat vermemek için hemen eğilip ayakkabılarının üzerindeki karı temizlemeye başladı.

Otoparka giden küçük, kaldırımlı yolu kediyle beraber yürüdüler. Siyah giriş kapısının arkasındaki Saab'ın kapı kısmında hâlâ “sürücü aday” etiketi duruyordu. Ove, yolcu kapısını açtı. Parvaneh, anlayış dolu gözlerini ona dikti.

“Bir şey düşünüyordum da,” diye başladı Parvaneh, Saab'ı vitese takıp ilerlemeye başlarken.

“Söyleme.”

Fakat Ove onu durduramayacağını biliyordu.

“Düşünüyordum da belki de evi temizlemene yardım edebilirim. Hem belki Sonja'nın eşyalarını bir kutuya koyarız ve...”

Daha Sonja'nın adını anar anmaz Ove'nin yüzünün öfkeyle karardığını gördü.

“Bir kelime daha etme!” diye bağırın Ove’nin sesi arabanın içinde yankılandı.

“Sadece düşünmüştüm ki...”

“Bir kelime daha ETME. Anladın mı?”

Parvaneh anladığını belirtir gibi başını salladı ve daha fazla konuşmadı. Öfkeyle titreyen Ove, eve gidene kadar camdan dışarıyı izledi.

OVE DENEN ADAM YİNE BİR KARAVANI GERİ ÇIKARIYOR

E rtesi sabah kediyi dışarı bıraktıktan sonra Ove, tavan arasından Sonja'nın babasının tüfeğini aldı. Sonja'nın yokluğunda arkasında bıraktığı bu sessiz evdeki mutsuzluğunun, silahlara duyduğu nefretten daha büyük olduğuna karar vermişti. Artık zamanı gelmişti.

Fakat ne zaman bu işe girişse sanki birileri onu durdurmanın tek yolunun, yaptığı işten vazgeçirecek kadar kızdırmak olduğunu biliyormuş gibi karşısına türlü şeyler çıkarıyordu.

Bu sebeple evlerin arasındaki küçük yolda kollarını kavuşturmuş halde beyaz gömlekli adama bakıp, "Televizyonda izlenecek bir şey yok diye buradayım," dedi.

Beyaz gömlekli adam, en ufak bir duygu belirtisi bile göstermeksizin Ove'yi inceledi. Aslında ilk karşılaştıklarında adam bir insandan daha çok makineye benziyordu. Tıpkı Sonja'nın otobüs kazasından sonra öleceğini söyleyen, sorumluluk almak istemeyen ve almak isteyenleri durduran, hayatına giren diğer beyaz gömlekli adamlar gibi. Ya da okula engelli rampası yapmayan, Sonja'nın çalışmasına izin vermeyen ve bir kâğıt parçasındaki ufak bir paragraf yüzünden sigorta parasını ödemeyi reddeden, Sonja'yı bakımevine koymaya çalışan adamlardan da bir farkı yoktu.

Hepsi aynı boş gözlerle size bakardı. Etrafta dolaşan parlak kabuklardan ibaret bu tipler, normal insanların yüzlerine gülümser ve hayatlarını paramparça ederdi.

Ove, beyaz gömlekli adama televizyonda izleyecek bir şey bulamadığı için geldiğini söylediğinde adamın şakağı hafifçe seğirdi. Belki de küçük bir kızgınlık belirtisiydi ya da şaşkın bir öfke. Saf bir küçümseme de olabilirdi. Ove hayatında ilk kez beyaz gömlekli bir adamı etkilediğini fark etti.

Adam, çenesini güçlkle kapalı tutmayı başararak arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Kontrolü yitirmemiş bir belediye görevlisi gibi değil de öfkeli, sabırsız ve kinci bir hali vardı.

Ove hatırlayamayacağı kadar uzun bir zamandır ilk kez kendini bu kadar iyi hissediyordu.

Elbette ki o gün ölmesi gerekiyordu. Kahvaltıdan sonra sakın ve huzurlu bir şekilde, kendini başından tüfekle vurarak öldürmeye karar vermişti. Mutfağı toparlayıp kediyi dışarı salmış ve en sevdiği koltuğa kurulmuştu. Kedinin o saatlerde gezintiyeye çıkmasından faydalanmak istiyordu. Ove'nin sevdiği nadir özelliklerinde biri de kedinin başkasının evinde kakasını yapma konusunda gönülsüz oluşuydu. Ove de aynı tipte biriydi.

Fakat tabii ki tam da o anda Parvaneh sanki uygar dünyada geriye kalan son tuvalet Ove'nin evindeymiş gibi kapıyı yumruklamaya başlamıştı. Sanki bu kadının gidip çişini yapacağı bir evi yoktu. Ove, ne yaptığını görüp işine karışmaması için tüfeği radyatörün arkasına sakladı. Kapıyı açar açmaz Ove'nin eline hızla bir cep telefonu tutturmuştu Parvaneh.

"Bu da ne?" diye sordu Ove, sanki kötü kokan bir şeymiş gibi işaret ve başparmağı arasında tuttuğu telefona bakarak.

“Sana,” dedi Parvaneh karnını tutarak. Dışarıda dondurucu bir soğuk olmasına rağmen alnında ter birikmişti. “Şu gazeteci.”

“Ne yapayım onun telefonunu?”

“Tanrım. Telefon onun değil, benim. Şu anda hatta o var,” dedi Parvaneh sabırsızca.

Hemen ardından Ove’nin itiraz etmesine fırsat vermeden yanından sıyrılıp tuvalete koştu.

“Evet,” dedi Ove telefonu kulağından birkaç santim uzakta tutarak.

“Merhaba!” diye bağırdı Lena denen gazeteci kadın. Ove o anda telefonu kulağından biraz daha uzak tutmanın iyi bir fikir olacağına karar verdi. “Artık bana röportaj vermeye hazır mısın?” dedi hevesli bir ses tonuyla.

“Hayır,” dedi Ove ve telefonu gözünün önüne getirip nasıl kapatacağını bulmaya çalıştı.

“Sana gönderdiğim mektubu okudun mu? Ya da gazeteyi? Gazeteyi okudun mu? Oradan bizim ne tarz bir gazetecilik yaptığımıza dair fikir edinebilirsin diye düşünmüştüm.”

Ove mutfığa gidip birkaç gün önce Adrian’ın getirdiği mektup ve gazeteyi aldı.

“Eline geçti mi gazete?” diye bağırdı telefondaki kadın.

“Biraz dursan da okusam olur mu acaba?!” dedi Ove bağırarak ve mutfak masasına doğru eğildi.

“Merak ediyordum da...” diye cesur bir çıkış yapıp araya girmeye çalıştı Lena.

“Biraz SAKİN OL kadın!” diye haykırdı Ove.

O sırada başını kaldıran Ove, beyaz gömlekli adamın Škoda’yla evin önünden geçtiğini gördü.

“Alo?” diye bağırdı hattın ucundaki kadın ama Ove o sırada ön kapıdan dışarı fırlamıştı bile.

O esnada tuvaletten çıkan Parvaneh, Ove'nin sokakta dört-nala koştuğunu görünce, "Ah Tanrım," diye mırıldandı.

Škoda'nın içindeki adam, Rune ve Anita'nın evinin önüne gelince arabadan indi.

"Artık yeter! Duyuyor musun beni? Site içerisinde araç kullanamazsın! Bir metre bile süremezsın artık! Anladın mı?" diye daha adamın yanına bile varmadan bağırmaya başladı Ove.

Beyaz gömlekli, ufak tefek adam, sigara paketini gömlek cebine yerleştirdikten sonra sakın bir tavırla Ove'ye döndü.

"İznim var."

"Umurumda değil!"

Beyaz gömlekli adam, sinir bozucu bir böceklerle karşılaşmış gibi omuz silktili.

"Peki, ne yapacaksın Ove?"

Bu soru Ove'nin dengesini bozdu. Yine aynı şey... Durduğu yerde öfkeyle titriyordu. İçinden bir sürü küfür ve sövgü geçse de hiçbirini kullanmamasına kendi de şaşırdı.

"Kim olduğunu biliyorum Ove. Karının geçirdiği kazayla ilgili yazdığın mektupları ve karının hastalığını. Ofiste bir efsane olduğunu bilmeni isterim," dedi beyaz gömlekli adam monoton bir sesle.

Ove'nin ağzı hafifçe açıldı. Beyaz gömlekli adam ona bakıp başını aşağı yukarı salladı.

"Kim olduğunu biliyorum. Ben sadece işimi yapıyorum. Karar verilmişse, verilmiştir. Artık hiçbir şey yapamayacağını bilmen gerek."

Ove'nin ona doğru bir adım attığını gören beyaz gömlekli adam, onu göğsünden hafifçe itti. Elini mekanik bir şekilde, sanki belediyede bir kumanda merkezi tarafından yönetilir gibi kullanmıştı.

“Kalbinle ilgili sorun yaşamadan gidip televizyon falan seyret.”

Škoda’nın yolcu koltuğundaki aynı beyaz gömlekli, kararlı bir görünüşe sahip olan kadın, kucağında dosyalarla arabadan indi. Beyaz gömlekli adam, arabayı alarm kumandasıyla kilitledikten sonra sanki Ove orada değilmiş ve az önceki konuşma hiç yapılmamış gibi arkasını döndü.

Ove yumruklarını sıkarak olduğu yerde kaldı ve çenesini öfkeli bir boğa gibi öne doğru çıkararak beyaz gömlekli adama baktı. Beyaz gömlekli iki belediye görevlisi çok geçmeden Anita ve Rune’ün evine gitti. Ove’nin kendini toparlaması biraz sürdü. Sonunda arkasını dönüp kararlı adımlarla Parvaneh’in evine doğru yürümeye başladı. Parvaneh yolun ortasında durmuş, ona bakıyordu.

“İşe yaramaz kocan evde mi?” diye bağırdı Ove geçerken ve kadının cevap vermesine fırsat bırakmadan yürümeye devam etti.

Parvaneh yalnızca başını aşağı yukarı sallayacak zamanı bulabilirken Ove çoktan evin ön kapısına ulaşmıştı bile. Patrick çalınan kapıyı açtı. Değnekler yardımıyla ayakta duruyordu.

“Merhaba Ove!” dedi heyecanla ve selam vermek için değneklerden birini havaya kaldırmayı deneyince dengesini kaybedip duvara tosladı.

“Taşınırken kullandığın karavanı nereden aldın?” diye sordu Ove emreder gibi.

Patrick, işe yarayan koluyla duvara tutunarak dengesini sağlamaya çalışıyordu.

“Ne? Ha, şu karavan... İşyerinden bir arkadaşımдан ödünç almıştım.”

“Ara onu. Yeniden isteyeceksin.”

Ove'nin o gün ölmemesinin sebebi buydu çünkü konsant-rasyonunu dağıtacak kadar büyük bir öfke onu kontrolü altına almıştı.

Beyaz gömlekli adam ve kadın, yaklaşık bir saat sonra Anita ile Rune'ün evinden çıktıklarında belediye amblemlili beyaz arabaların büyük bir karavan tarafından sıkıştırıldığını gördüler. Birilerinin bunu bilerek yaptığı belliydi.

Beyaz gömlekli kadın oldukça şaşırda da adam derhal Ove'nin yanına gitti.

“Bunu sen mi yaptın?”

Ove kollarını göğsünde birleştirip soğuk bir ifadeyle ona baktı.

“Hayır.”

Beyaz gömlekli adam, tıpkı onun gibi beyaz gömleklilere özgü bir biçimde, onlara karşı çıkmaya çalışan insanlara baktığı gibi küçümser bir ifadeyle Ove'yi süzdü.

“Hemen çek şunu.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Ove.

“Karavanı al oradan. Yoksa polis çağıracağım.”

Ove ilgisiz bir tavırla başını iki yana salladı ve yolun aşağı kısmındaki tabelayı gösterdi.

“Motorlu araçların site alanında sürülmesi yasaktır. Tabelada açıkça yazıyor.”

“Buranın reisi gibi burada dikilmekten başka bir işin yok mu senin?” diye bağırdı beyaz gömlekli adam.

“Televizyonda izleyecek iyi bir şey yoktu,” dedi Ove.

Beyaz gömlekli adamın şakağının seğirdiğini fark etti. Adam sırasıyla karavana, sıkışmış Škoda'ya ve hemen önünde, kollarını

göğsünde kavuşturmuş olan Ove'ye baktı. Bir an Ove'ye karşı güç kullanarak karavanı zorla çektirmeyi düşünse de bunun oldukça kötü bir fikir olacağını hemen fark etti.

"Bu çok aptalca Ove... Çok ama çok aptalca bir davranış," diye tısladı sonunda.

Ove'yle karşılaştıklarından beri ilk kez mavi gözleri gerçek bir öfkeyle doldu. Ove'nin yüz ifadesi en küçük bir duygu belirtisi bile göstermiyordu. Beyaz gömlekli adam, bu hikâyenin burada bitmeyeceğini ima eder gibi bir tavırla ana yola doğru yürümeye başladı.

Beyaz gömlekli kadın, elinde dosyalarla peşinden gidip adama yetişmeye çalıştı.

Normalde Ove'nin zafer dolu bir edayla, beyaz gömleklilerin gidişini izlemesini bekleyebilirdiniz. Muhtemelen onun da kendisinden beklediği şey bu olurdu. Fakat Ove bu defa üzgündü ve aylardır uyumamış gibi yorgun görünüyordu. Ellerini yavaşça ceplerine sokup eve geri döndü. Fakat daha kapıyı arkasından kapatır kapatmaz biri kapıya şiddetle vurmaya başladı.

"Rune'ü Anita'dan alacaklar!" diye daha kapı açılmadan bağırmaya başladı Parvaneh.

"Off," diye nefes verdi Ove yorgun bir sesle.

Ove'nin sesindeki teslim olmuş ifade, Parvaneh ve arkasında duran Anita'yı oldukça şaşırttı. Hatta Ove bile şaşırdı. Burnundan nefes alıp Anita'ya baktı. Anita her zamankinden bile gri ve çökük görünüyordu. Gözlerinin etrafı şişmiş ve kızarmıştı.

"Ona bakamadığımı için bu hafta gelip Rune'ü benden alacaklarını söylüyorlar," dedi Anita. Kelimeler dudaklarından güçlükle döküldü.

“Bir şeyler yapmamız gerek!” diye bağırdı Parvaneh ve Ove’nin kolunu yakaladı.

Ove kolunu çekip onunla göz göze gelmemeye çalıştı.

“Püf! Onu almaları yıllar sürer. Durmadan gelip gidecekler ve bir sürü bürokratik saçmalıkla oyalanıp duracaklar.”

Ove, sesinin kendi kulağına geldiğinden daha ikna edici olabilmesi için çabalasa da yeterli gücü kendinde bulamadı. Onlardan bir an önce yakasını kurtarmak istiyordu.

“Ne söylediğini bilmiyorsun!” diye bağırdı Parvaneh.

“Asıl hiçbir şey bilmeyen sensin! Sosyal Hizmetler görevlilerine karşı hiç mücadele etmedin ve nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun,” dedi Ove monoton bir sesle.

“Ama konuşman...” diye söze başladı Parvaneh fakat o anda karşılarında dikilebiliyor olmasına rağmen Ove’nin bütün enerjisinin âdeta çekildiğini fark etti.

Sebebi belki Anita’nın yıkılmış yüz ifadesini görmektir. Belki de upuzun bir sürecin içinde kazanılan küçük bir savaşın ne kadar anlamsız olduğunu bilmek. Köşeye sıkıştırdığı Škoda’nın da bir önemi yoktu. Hep geri gelirlerdi nasılsa. Tıpkı Sonja için de yaptıkları gibi... Sebepleri ve belgeleri hiç bitmezdi ve beyaz gömlekli adamlar her zaman kazanırdı. Ove gibiler ise Sonja gibi insanları kaybederlerdi ve hiçbir güç onları geri getiremezdi...

Sonunda mutfak tezgâhını yağlamaktan daha büyük bir anlam ifade etmeyen uzun ve sıkıcı günler kalırdı geriye. Ove artık bununla başa çıkacak gücü kendinde bulamıyordu. Bunu şu anda tüm çıplaklığıyla hissediyordu. Artık mücadele edecek gücü yoktu. Mücadele etmek de istemiyordu. Her şeyin durmasını istiyordu.

Parvaneh onunla konuşmaya çalışsa da Ove kapıyı kadının yüzüne kapattı. Kadın, kapıyı vurmaya başladı ama Ove artık

duymuyordu. Koridordaki tabureye çöktü, ellerinin titrediğini hissediyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulakları patlayacak gibiydi. Göğsünde hissettiği baskı, koca bir karanlığa dönüşüp âdeta boğazını sıkıyordu, yaklaşık yirmi dakika boyunca bu histen kurtulamadı.

Ve Ove sonunda ağlamaya başladı...

OVE DENEN ADAM, LANET OLASI BİR OTEL İŞLETMİYOR

Ove ve Rune gibi adamları anlamanın tek yolunun, en başından beri onların farklı zamanlara ait adamlar olduğunu kabul etmekten geçtiğini söylerdi Sonja. Hayattan birkaç basit beklentisi olan adamlar: Başlarının üzerinde bir çatı, sessiz bir sokak, doğru araba ve sadık bir kadın. Gerçek işlevi olan bir iş, eşyaların belli aralıklarla bozulduğu ve bir şeyleri tamir etmek zorunda kalacağın bir ev...

“Herkes şerefli hayatlar sürmek ister ama şeref kavramı insandan insana farklılık gösterir,” demişti Sonja. Ove ve Rune gibi adamlar için şerefli bir yaşam, büyüme çağında her işlerini kendileri görüp bir yetişkin olduklarında kendileri hariç kimseye güvenmeden bir hayat sürdürebilmek anlamına gelirdi. Kontrolü elde tutmak, gurur meselesiydi. Doğru şeyi yapmak, hangi yoldan gideceğini bilmek, hangi tornavidanın ne işe yarayacağını bilmek... Ove ve Rune gibi adamlar, insanların konuşmaktan çok iş yaptıkları bir jenerasyonun insanlarıydı.

Sonja, Ove’nin bu adsız öfkesiyle başa çıkamadığını biliyordu. Ove etiketlere ihtiyaç duyardı. Her şeyin kategorize edilmesi gerekirdi onun için. Bu yüzden devletin gönderdiği beyaz gömlekli adamlar Sonja’nın çalışmasını engellemek ve

onu bakımevine koymak istediklerinde, sırf yürüyemediği için sağlıklı bir insandan daha değersiz olduğunu ima edip öleceğini söylediklerinde onlarla savaşırmıştı Ove. Doğmamış çocuğunun ve Sonja'nın başına gelenler onların sorumsuzluğu yüzünden olmuş gibi büyük bir inatla mücadele etmişti beyaz gömleklilerle.

Ardından Sonja onu artık dilini bile anlamadığı bir dünyada tek başına bırakıp gitmişti.

O gece Ove ve kedi akşam yemeklerini yiyip biraz televizyon seyrettikten sonra Ove oturma odasının lambasını söndürüp üst kata çıktı. Kedi, Ove'nin beklenmedik bir şeyler yapacağını hissediyormuş gibi hemen arkasından sessizce onu takip ediyordu. Ove yatak odasında kıyafetlerini çıkarırken yere oturup onu izledi, bir sihirbazlık gösterisindeki şaşırtmacayı bulmaya çalışır gibi görünüyordu.

Ove yatağa girdi. Lanet kedi, eskiden Sonja'nın uyuduğu tarafa geçti. Kedinin uykuya dalması bir saati buldu. Kediye engel olma dürtüsü yüzünden hemen uykuya dalamamıştı ama onunla tartışacak gücü de yoktu Ove'nin. Kendi tüylerine bile sahip çıkamayan bir hayvana ölüm ve yaşamı açıklayacak değildi ya.

Kedi, sonunda Sonja'nın yastığına sokulup ağzı açık bir şekilde horlayarak uyumaya başladı. Ove sessizce yataktan çıktı ve ayaklarının ucuna basarak aşağı indi. Oturma odasına girdiğinde radyatörün arkasına sakladığı tüfeği çıkardı. Kedinin görmemesi için temizlik malzemelerini koyduğu dolaba sakladığı alet kutusunu aldı. Alet kutusunun içindeki katranlı muşambaları çıkarıp koridordaki duvarlara yerleştirdi. Bir süre düşündükten sonra yapacağı şey için en uygun yerin burası olduğuna karar vermişti çünkü yüzey alanı en küçük yer orasıydı. Kendini vurduğunda etrafa epeyce bir kan sıçrayacağından emindi ve Ove

etrafta olabildiğince az dağınıklık bırakmak istiyordu. Sonja, Ove'nin ortalığı dağıtmasından hep nefret ederdi.

Üzerine takım elbisesini geçirip özel zamanlarda dışarı çıkarken giydiği ayakkabılarını giydi. Takım elbisesi kirli ve hâlâ egzoz kokuyordu fakat o anda yapabileceği bir şey yoktu. Tüfeği eline alıp ağırlık merkezini bulmak istercesine şöyle bir tarttı. Sanki bu, yapacağı şeyin sonucuyla ilgili hayati bir öneme sahipmiş gibi. Namluyu çevirip tabancayı âdeta ikiye katlar gibi bir hareketle doğru açığı bulmaya çalıştı. Silahlardan çok anladığından değil ama insan elindeki parçanın az çok buna uygun olup olmadığını bilmek istiyordu. Ayrıca tüfeği tekmeleyerek test edemeyeceğini bildiğinden eğip bükerek anlamaya karar vermişti.

Tüfekte uğraşırken en iyi kıyafetleriyle intihar etmenin epey kötü bir fikir olduğunu düşündü aniden. Takım elbisesini kanlar içinde hayal etti. Gözünün önüne saçma bir görüntü geldi. Bu yüzden tüfeği bir kenara koyup oturma odasına gitti ve üstünü çıkardı. Takım elbisesini dikkatle katladıktan sonra özel gün ayakkabılarının yanına özenle koydu. Ardından Parvaneh için yazdığı, ölümünden sonra yapılacakları içeren mektubun “Cenaze Düzenlemesi” başlığının altına “beni takım elbisemle gömün” diye bir not ekledikten sonra mektubu kıyafetlerin üzerine bıraktı. Yapılacak diğer şeyleri de açık açık belirtmişti zaten. Böylece ne abartılı bir tören ne de benzer saçmalıklar olacaktı. Tek istediği, Sonja'nın yanına gömülmekti. Mezarın parası çoktan ödenmişti ve cenaze arabası için gerekli parayı zarfın içine koymuştu.

Üzerinde yalnızca iç çamaşırları ve çorapları kalan Ove koridora dönüp tüfeği yeniden eline aldı. Koridordaki aynadan bedenini gördü. Kendini belki de otuz beş yıldır bu halde hiç görmemişti. Yaşıtlarının birçoğundan daha formda görünüyordu. Hâlâ kaslı ve iri yapıydı. Fakat derisinin sanki eriyormuş gibi tuhaf bir hâl aldığını fark etti. Korkunç görünüyordu.

Evin içi oldukça sessizdi; aslında bütün mahalle aynı sessizlikteydi ve herkes uyuyordu. Ove o anda kedinin büyük ihtimalle ateş ettiğinde uyanacağını fark etti. Zavallı yaratığın epey bir korkacağını düşündü. Tüfeği elinden bırakıp mutfığa gitmeden önce bunu uzunca bir süre düşündü. Mutfığa varınca radyoyu açtı. Kendi canına kıyarken müziğe ihtiyaç duyduğundan ya da o öldükten sonra radyonun elektrik sayacına birkaç sıfır ekleyecek olması fikri çok hoşuna gittiğinden falan değildi. Yalnızca kendini vurduğunda kedinin çıkan gürültüyü radyolarda çalan modern pop müzik şarkılarından biri sanıp yeniden uykusuna döneceğini düşünüyordu. Tam da Ove'ye yakışır bir düşünce...

Ove yeniden koridora dönüp tüfeği aldığı anda radyoda herhangi bir modern pop şarkısının çalmadığını fark etti. Yerel haber bülteni vardı. Ove olduğu yerde durup bir süre dinledi. Kendini öldürmek üzereyken yerel haberleri dinlemenin bir anlamı olduğundan değil ama yine de güncel olaylardan haberdar olmakta bir zarar görmemişti. Hava durumu, ekonomi ve trafik hakkında konuşuluyordu radyoda ve bölgedeki mülk sahipleri için son dönemde artan hırsızlık olaylarına karşı uyarı yapılıyordu. “Kahrolası holiganlar,” diye mırıldandı Ove ve tüfeği daha bir sıkı kavradı.

Tamamen objektif olarak bakıldığında birkaç saniye sonra iki holigan, Mirsad ve Adrian, Ove'nin elinde bir tüfek tuttuğunu bilselerdi kapısında böylesine kayıtsızca belirmezlerdi. Karda çıkardıkları ayak seslerini duyunca Ove'nin “Misafirler! Ne güzel!” diye düşünmek yerine “Kahretsin!” diye düşünmesini de anlayışla karşılayabilirlerdi. Üstüne bir de Ove'nin yarı çıplak, şehirli ve yaşlanmış bir Rambo gibi don paça ve elinde neredeyse yüz yıllık bir antika tüfekle kapıyı tekmeleyerek açacağını da tahmin ederlerdi. Böylece Adrian ne sitedeki bütün camları tit-

reten tizlikte bir ılık koparırdı ne de panik içinde bilinçsizce Ove'nin alet kulübesine toslardı.

Mirsad bir fırsatını bulup kendini tanıtana ve soyguncu bir holigan değil de normal holigan olduğunu belirtene ve Ove de onların kim olduğunu anlayana kadar ufak çaplı bağırırış ve çığlıklar birbirine karıştı. Tabii o ana kadar Ove tüfeği çoktan onlara doğrultup Adrian'ın hava saldırısını haber veren bir savaş sireni gibi ılık atmasına neden olmuştı bile..

“Susun! Lanet kediği uyandıracaksınız!” diye öfkeyle tısladı Ove. Geriye doğru birkaç adım atan Adrian'ın alnında, orta boy İtalyan mantısı büyüklüğünde bir şişlik vardı.

“Tanrı aşkına ne arıyorsunuz burada?” diye haykırdı tüfeği onlara doğru tutmaya devam eden Ove. “Sıçtığımın gece yarısında!”

Mirsad, elindeki çantayı yavaşça karın üzerine bıraktı. İçgüdüsel olarak ellerini kaldıran Adrian bir kez daha dengesini kaybedip yere yığılır gibi oldu.

“Adrian'ın fikriydi,” dedi başını eğip karlı zemine bakan Mirsad.

“Mirsad bugün itiraf etti, biliyor musun?” diye yumurtladı Adrian.

“Ne?”

“Bugün... Herkese şey olduğunu söyledi...” dedi Adrian ama karşısında iç çamaşırlarıyla onlara tüfek doğrultan adamdan rahatsızlık duyuyordu.

Mirsad başını kaldırıp kararlı bir tavırla Ove'ye doğru kafasını aşağı yukarı salladı.

“Babama eşcinsel olduğumu söyledim.”

Ove'nin gözlerindeki öfke azalır gibi olsa da tüfeği indirmede.

“Babam eşcinsellerden nefret eder. Çocuklarından birinin eşcinsel olduğunu öğrenirse onu kendi elleriyle öldüreceğini hep söyler,” diye devam etti Mirsad.

Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi:

“Çok iyi karşılamadı tahmin edersin...”

“Onu dışarı fırlattı!” diye araya girdi Adrian.

“Attı,” diye düzeltti Ove.

Yere bıraktığı çantasını alan Mirsad, Ove’ye doğru bakıp bir kez daha başını aşağı yukarı salladı.

“Aptalca bir fikirdi. Seni rahatsız etmemeliydik.”

“Beni neyle rahatsız etmemeliydiniz?” diye homurdandı Ove.

En azından dondurucu soğukta, iç çamaşırlarıyla orada dikilmesinin sebebini öğrenecekti Ove.

Mirsad derin bir nefes alıp gururunu fiziksel olarak gerçekten de yutar gibi yutkundu.

“Babam hasta olduğumu ve onun evinde benim gibi bir anormalin yeri olmadığını söyledi.”

“Gey olduğun için mi?” diyerek meseleyi açıklığa kavuşturmaya çalıştı Ove.

Mirsad başını sallayarak onayladı.

“Kasabada hiç akrabam yok. Adrian’da kalacaktım ama bu gece annesinin yeni erkek arkadaşı kalıyormuş orada.”

Mirsad, aptal durumuna düştüğünü hisseder gibi sustu.

“Dediğim gibi... Aptalca bir fikirdi işte,” dedi sonra kısık bir sesle ve oradan ayrılmak için arkasını döndü.

Adrian ise içinde yeni uyanan tartışma arzusuyla karların üzerinde tökezleyerek Ove’ye doğru ilerledi.

“Lanet olsun Ove! Orada bir sürü yer var! Bu gecelik sana sığınabilir diye düşünmüştük?”

“Burada mı? Burası lanet olası bir otel falan değil!” dedi Ove ve kaldırdığı tüfeğin namlusunu Adrian’ın göğsüne dayadı.

Adrian olduğu yerde donup kaldı. Mirsad geri dönüp elini tüfeğin üzerine koydu.

“Üzgünüm, gidecek başka bir yerimiz yoktu,” dedi kısık bir sesle ve tüfeğin namlusunu nazıkçe Adrian’ın göğsünden uzaklaştırdı.

Ove az da olsa duygularını hisseder gibi oldu. Tüfeğin namlusunu tamamen indirdi. Koridora doğru belli belirsiz bir adım atarken bir anda yarı çıplak vücudunu saran soğuğu fark etti. Gözü Sonja’nın duvarda asılı duran fotoğrafına takıldı: Kırmızı elbiseli fotoğrafı... O hamileyken İspanya’ya yaptıkları otobüs gezisi. Ove, Sonja’dan defalarca o lanet fotoğrafı indirmesini istemiş ama karısı her seferinde reddetmişti. “O da diğerleri kadar değerli bir anı,” demişti.

Dikbaşı kadın.

Yani aslında o gecenin, Ove’nin *nihayet* ölebildiği gece olması gerekiyordu. Ama onun yerine evinde yalnızca bir kedinin değil, aynı zamanda bir kırığının da yaşadığı bir sabaha uyandı. Sonja muhtemelen şikâyet etmezdi. Hatta büyük ihtimalle hoşuna bile giderdi. O, otelleri severdi.

OVE DENEN ADAM VE HER ZAMANKİNDEN FARKLI BİR TEFTİŞ TURU

Bazı adamların bazı şeyleri neden yaptıklarını açıklaması kimi zaman çok zor olur. Elbette ki bazı şeyleri öyle ya da böyle yapacaklarını biliyorlardır ve bu yüzden bazen yalnızca o anda yapmayı seçerler. Bazı zamanlar ise durum tam tersidir – yaptıkları şeyi çok daha uzun bir zaman önce yapmaları gerektiğini fark etmişlerdir sadece. Ove büyük ihtimalle ne yapması gerektiğini çoktan biliyordu ama herkes zaman konusunda iyimserdir. Her zaman yapacağımız şeyler için yeterince vaktimiz olduğunu düşünürüz. Oysa zamanın da söyleyecekleri vardır. Bazen bir şeyler olur ve arkasından “keşke” ile başlayan cümleler kurarız.

Ove ertesi sabah alt kata inerken durdu. Sonja öldüğünden beri ev böyle kokmamıştı. Son adımlarını dikkatlice atıp merdivenden indi ve parkeye bastı. Evinde bir hırsızla karşılaşan adamlara özgü bir duruşla mutfak kapısında durdu.

“Ekmek mi kızarttın?”

Mirsad endişeli bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı.

“Evet... Umarım sorun olmamıştır. Yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim.”

Ove, Mirsad'ın kahve de yaptığını fark etti. Kedi, bir kenarda ton balığı yiyordu. Ove başını aşağı yukarı salladı.

“Kediyle beraber sokakta küçük bir yürüyüşe çıkıyoruz,” dedi.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Mirsad hızlıca.

Ove, Mirsad sanki korsan kostümüyle bir köprüde karşısına çıkmış ve ona bardaktaki demir parayı bulma oyunu oynatmak istemiş gibi şüpheyle baktı.

“Belki yardımım dokunur,” diye ekledi genç adam hevesle.

Ove koridora gidip takunyalarını ayağına geçirdi.

“Burası özgür bir ülke,” diye mırıldandı kapıyı açarken.

Mirsad bunu “tabii gelebilirsin” diye algılamış olacaktı ki hızla ceketini ve ayakkabılarını giyip Ove'nin arkasından çıktı.

“Selam millet!” diye seslendi kaldırıma çıktıklarını gören Jimmy. Enerjik bir şekilde yanlarına gelen genç adamın üzerindeki yeşil eşofman takımını o kadar dardı ki Ove bir an bunun kıyafet mi yoksa vücut boyama mı olduğuna karar veremedi.

“Ben Jimmy!” dedi Ove'nin komşusu ve elini Mirsad'a uzattı.

Kedi, kendini sevdirmek ister gibi Jimmy'nin bacağına sürünmek için yaklaştı ama Jimmy'ye son kez dokunduğunda hastaneyi boyladığı aklına gelmiş olacaktı ki vazgeçti. Jimmy, Ove'ye döndü.

“Genelde bu saatlerde yürüdüğünü görüyorum. Sana takılmamın bir sakıncası var mı diye soracaktım. Egzersiz yapmaya başladım, bilirsin!”

Jimmy başını tatminkâr bir tavırla sallarken omuzlarının arasına sıkışmış gıdısı, fırtınaya yakalanmış bir yelkenli gibi sallandı. Ove şüpheyle ona baktı.

“Genelde bu saatte mi kalkarsın?”

“Kahretsin, hayır adamım. Yatmaya bile gitmedim daha!” diye cevaplayıp güldü.

Böylece bir kedi, alerjisi olan aşırı kilolu bir adam, bir eşcinsel ve Ove isimli bir adam, o sabah hep beraber teftişe çıktılar.

Mirsad kısaca babasıyla yaşadığı anlaşmazlıktan ve geçici olarak Ove’de kaldığından bahsetti. Jimmy ise Ove’nin her gün bu saatte ayakta olmasına hayret ettiğinden dem vurdu.

“Peki, o zaman neden babanla kavga ettin?” diye sordu Jimmy.

“Seni ilgilendirmez!” diye patladı Ove.

Mirsad, Ove’ye minnet dolu gözlerle baktı.

“Ciddi misin adamım? Her sabah gerçekten de bunu yapıyor musun?” diye sordu Jimmy neşe dolu bir sesle.

“Evet, etrafta hırsızlık olmuş mu diye kontrol ediyorum.”

“Sahiden mi? Buralarda çok hırsızlık olayı oluyor mu?”

“İlk hırsızlık yaşanmadan gerisi gelmez,” diye mırıldandı Ove ve misafir otoparkına doğru ilerledi.

Kedi, Jimmy’nin fitness yürüyüşünden pek de etkilenmemiş gibi görünüyordu. Jimmy daha şimdiden kilo kaybetmeye başladığını düşünmüş gibi karnını okşadı.

“Rune’e olanları duydun mu peki?” diye sordu Ove’nin arkasından yetişmeye çalışırken.

Ove yanıt vermedi.

“Sosyal Hizmetler’den gelip onu alacaklar,” diye açıkladı arkasından yetişen Jimmy.

Ove not defterini açıp misafir otoparkındaki araçların plakalarını not etti. Jimmy konuşmak için davetiye bekler gibi hazır bir şekilde yanında duruyordu ve Ove’nin sessizliğini beklediği davetiye olarak algılamış gibi konuşmaya başladı:

“Mesele kısaca şöyle. Anita daha fazla evde bakım yardımı istiyor. Rune hiçbir şey hatırlamıyor ve Anita artık başa çıkmakta zorlanıyor. Sosyal Hizmetler’den birileri gelip durumu teftiş ediyor ve Anita’nın Rune’e bakamadığına karar veriyorlar. Rune’ü alıp bakımevlerinden birine yerleştireceklerdi ama Anita bu defa fikrini tamamen değiştirip artık ev yardımı bile istemediğini belirtti. Şu müfettiş bu defa Anita’ya epey kızmış ve incelemeyi baştan yapamayacağını söylemiş. Hatta bakım için yardım isteyen kişinin en başta Anita’nın kendisi olduğunu da özellikle belirtmiş. Soruşturma bir karara vardığı için Anita’nın ne söylediğinin bir önemi yok çünkü Sosyal Hizmetler’den şu adam sadece kendisiyle yarışıyor. Bilmem anlatabildim mi?”

Jimmy susup bir tepki bekler gibi Mirsad’a baktı ve başını aşağı yukarı salladı.

“İyi değil...” diye yorumda bulundu Mirsad kararsız bir sesle.

“Hem de HİÇ iyi değil!” diye ona hak verdi başıyla beraber gövdesinin üst kısmını da aşağı yukarı sallayan Jimmy.

Ove not defteri ve kalemini ceketinin cebine koyup çöp kutularının olduğu bölüme gitti.

“Böyle kararları almaları yıllar alır. Şimdi alacaklarını söylerler ama bir ya da iki yıl daha parmaklarını oynatmazlar,” diye homurdandı.

Ove, bürokrasinin nasıl çalıştığını iyi bilirdi.

“Ama... karar verilmiş adamım,” dedi Jimmy ve kafasını kaşıdı.

“Sadece aptal bir başvuru! Karar yıllar sürer!” dedi Ove asık bir suratla yanından geçerken.

“Ama artık bitti! Anita iki yıldır her yere mektup yazıyor!”

Ove duyduklarına rağmen durmadı ama yavaşladı. Jimmy yaklaşırken ayak sesleri karların üzerinde gıcırıyordu.

“İki yıl mı?” diye sordu Ove ona dönmeden.

“Aşağı yukarı,” diye yanıtladı Jimmy.

Ove zihninden ayları hesaplar gibi duraksadı.

“Yalan. Öyle olsaydı Sonja bilirdi,” dedi Ove aldırmandan.

“Sonja’ya söylememe izin vermediler. Anita söylememi istememişti. Bilirsin...”

Jimmy susup başını eğdi ve karlara baktı.

“Neyi bilirim?”

Jimmy derin bir iç çekti.

“Anita senin zaten kendi dertlerinle yeterince uğraştığını düşünmüştü,” dedi Jimmy kısık sesle.

Aralarına çöken sessizlik, bir balta darbesiyle ortadan ikiye ayrılacak kadar yoğunlaştı. Jimmy başını kaldırmadan öylece duruyordu. Ove bir şey söylemeden çöp kutularının olduğu bölümde dolaşp bir süre sonra geri döndü. Ardından aynı şeyi bisiklet kulübesinin orada da yaptı. Artık jeton düşmüş gibi görünüyordu. Jimmy’nin son sözleri âdeta havada asılı kaldıktan sonra Ove’nin kalbinde derin, kaçması imkânsız bir öfke fırtınasına dönüştü. İçinde yükselen öfkeyle kapı kollarını daha bir sıkıca kavrayıp kontrol etti Ove. Çöp kutularını tekmeledi. Jimmy, “Artık her şey bitti adamım, Rune’ü bakımevine koyacaklar,” deyince Ove kapıyı öyle sert çarptı ki bütün çöp kutuları sallandı. Diğerlerine arkası dönük olan Ove’nin nefes alıp verişleri giderek ağırlaştı.

“İyi misin?” diye sordu Mirsad.

Ove onlara dönüp henüz kontrol edebildiği öfkesini doğruca Jimmy’ye yöneltti.

“Demek öyle dedi? Başımız yeterince belada olduğu için Sonja’ya söylemek istemedi, öyle mi?”

Jimmy endişeli bir tavırla başını sallayarak onayladı. Ove başını eğip karlara bakarken göğsü inip kalktı. Sonja bilseydi

ne düşünürdü acaba diye aklından geçirdi. Muhtemelen en iyi arkadaşının “yeterince problemi” olduğunu düşündüğü için anlatmadığını bilseydi kalbi çok kırılırdı.

Bazı adamların bazı şeyleri neden aniden yaptıklarını açıklamak zordur. Ove büyük ihtimalle ölmeden önce ne yapması gerektiğini, kime yardım etmek zorunda olduğunu bilirdi. Fakat bizler zamanı geldiğinde genelde iyimser davranıp diğer insanlarla yapacaklarımız için yeterince zamanımız olduğunu düşünürüz. Fakat son sözü hep zamanın ta kendisi söyler.

Ove yüzünde gaddar bir ifadeyle Jimmy’ye döndü.

“İki yıl mı?”

Jimmy başını aşağı yukarı salladı. Ove boğazını temizledi. İlk kez yüzünde kararsız bir ifade vardı.

“Yeni başladı sanmıştım... Daha zamanı var diye düşündüm...” diye mırıldandı.

Jimmy, Ove’nin kiminle konuştuğunu anlamak ister gibi şaşkın bir ifadeyle baktı. Ove başını kaldırdı.

“Şimdi gelip Rune’ü alacaklar, öyle mi? Ciddi misin? Hiçbir bürokratik saçmalık kalmadığından emin misin?”

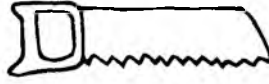
Jimmy yeniden başını sallayarak onayladı. Bir şeyler söylemek için ağzını açmaya yeltendiğinde Ove’nin çoktan harekete geçtiğini fark etti. Evlerin arasında, kanlı düşmanından intikam almaya giden bir kovboy filminin kahramanı gibi ilerledi. Karavanın Škoda’yı sıkıştırdığı yere gelince dönüp yolun sonundaki evin kapısını sertçe çalmaya başladı. Anita, şok içinde kapıyı açtı. Ove doğruca koridora girdi.

“Otoritelerin getirdiği kâğıtlar burada mı?”

“Evet ama...”

“Hemen bana getir!”

Anita bir gün dönüp geriye baktığında, Ove'yi 1977 yılında Saab ile Volvo'nun birleşme görüşmelerinden beri hiç bu kadar öfkeli görmediğini anlatacaktı komşularına.

OVE DENEN ADAM VE YAN EVDE YAŞAYAN ÇOCUK

Ove, karlı zemine mavi, plastik bir sandalye taşıdı ve üzerine oturdu. Biraz zaman alacağını biliyordu. Ne zaman Sonja'ya sevmediği bir şeyden bahsetse aynı şey olurdu. Birbirlerini daha iyi görebilmeleri için mezar taşının üzerindeki karları temizledi.

Aradan geçen kırk yıllık süre zarfında, site boyunca dizili evlerde bir sürü farklı insan yaşamıştı. Ove ve Rune'ün evi arasındaki evden zaman zaman gürültülü, çekilmez ya da fark edilmeyecek kadar sessiz insanlar gelip geçmişti. Evini pembeye boyamak isteyen, site birliğinin onaylamadığı şekilde çimleri dekore eden, sarhoş olup çitlere işemeye çalışan ergen çocuklarıyla yaşayan aileler... Aralarındaki düşmanlığa rağmen Ove ve Rune, evlerinin arasında kalan komşu evde yaşayanların çoğunlukla kafadan çatlak kişiler olduğu konusunda hem fikirlerdi.

1980'lerin sonunda evi banka müdürü kılıklı bir adam "yatırım" amaçlı satın almıştı. Ove, adamın emlakçı olduğunu duymuştu. Bir süre sonra evi başkalarına kiralamaya başladı. Bir yaz, üç genç adam orayı uyuşturucu bağımlılarının, fahişelerin ve suçlu kılıklı tiplerin özgürce yaşayabildiği bir serbest bölgeye çevirme girişiminde bulunmuş, sabahlara kadar verilen partilerin gürültüsünden Sonja'nın duvara asılı fotoğrafları düşmüş, evlerin arasındaki yola konfeti gibi şişe ve bardak kırıkları yağmıştı.

Ove bu saçmalığı durdurmak için gittiğinde karşısına dikilen gençler onunla alay etmişti. Oradan ayrılmayı reddettiğinde ise içlerinden birisi Ove'yi bıçakla tehdit etmişti. Sonja ertesi gün gençlerin evine gidip mantıklı ve nazik bir şekilde siteye uyum sağlamalarını istediğinde ona “sakat moruk” dediler. Ertesi akşam müziği önceki günden bile daha yüksek sesle açtılar. Anita ümitsiz bir halde dışarı çıkıp müziği kısımları için bağırırken fırlattıkları şişeyle Rune'ün oturma odasının camını kırdılar.

Bu tabii ki aptalca bir hareketti.

Ove o saniye ev sahibinin finansal durumunu araştırarak intikam planına başladı. Çeşitli avukatları ve vergi dairelerini arayıp evin kiraya verilmesini durdurmaya çalıştı. Hatta bir keresinde olayı mahkemeye bile taşımayı düşündüğünü söyledi Sonja'ya fakat bu fikri hayata geçirecek vakti bir türlü bulamamıştı.

Ove bir keresinde Rune'ü gece geç vakitte, elinde araba anahtarıyla otoparkta gördü. Otoparktan geri döndüğünde elinde Ove'nin ne olduğunu anlayamadığı bazı plastik poşetler vardı. Ertesi gün siteye gelen polis üç genci kelepçeledi ve alet kulübelerinde büyük miktarda uyuşturucu bulundurmak suçundan tutukladı.

Ove ve Rune tutuklama olayı sırasında caddedeydiler. Göz göze geldiler. Ove düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı.

“Bu kasabada uyuşturucu nereden alınır onu bile bilmem,” dedi Ove düşünceli bir tavırla.

“Tren istasyonunun arkasındaki caddede,” dedi Rune ellerini cebine koyarak. “En azından öyle duymuştum,” diye ekledi ve sırıttı.

Ove başını aşağı yukarı salladı. Uzunca bir süre yüzlerindeki gülümsemeyle orada dikildiler.

“Araban ne durumda?” diye sordu Ove en sonunda.

“İsviçre saati gibi işliyor,” dedi Rune ve gülümsedi.

O olaydan sonra yaklaşık iki ay araları iyiydi, ta ki sonunda merkezî ısıtma sistemi yüzünden yeniden bozulana kadar.

Takip eden yıl eve gelip giden kiracılar, Ove ve Rune tarafından şaşılacak bir hoşgörüyle karşılandılar. Değişik bakış açıları, insanların itibarlarıyla ilgili büyük farklılıklar yaratıyordu.

1990’ların ortasında oraya genç bir kadın ve Sonja ile Anita’nın kalbini anında çalan, şişmanca oğlu taşınmıştı. Sonja ve Anita, şişko çocuğun babasının çocuk doğar doğmaz ailesini terk ettiğini öğrendiler. Kadının kırklı yaşlarda, boğa gibi iri bir sevgilisi vardı ve nadiren eve gelirdi. Anita ve Sonja kadına çok fazla soru sormamaya özen gösteriyorlardı. Belki de o kadının boğa iriliğindeki sevgilisinde onların görmediği bir şey vardı. “Bize sahip çıktı, bekâr bir anne olmak kolay değildir,” demişti kadın bir seferinde ve komşuları bir daha bu konuyu açmamışlardı.

Kadının iri sevgilisinin bağırıışlarını ilk kez duyduklarında herkesin kendi işine bakması gerektiğini düşündüler. İkinci seferde ise aile arasında ara sıra böyle şeyler olabileceğini düşünüp önemli bir şey olmadığı fikrine vardılar.

Boğa boyunlu adamın ortadan kaybolduğu bir ara Sonja kadını ve çocuğu kahve içmeye davet etti. Kadın, yüzünde acı bir tebessümle hızlı açtığı için mutfak dolabının kapısının suratına vurduğunu söyledi. Aynı günün akşamında Rune adamla otoparkta karşılaştığında boğa boyunlu adam sarhoştı.

Takip eden iki gece boyunca komşular adamın bağırtilarını ve yere çarpıp kırılan eşyaların seslerini dinlediler. Kadın acıyla inledi ve dokuz yaşındaki şişman çocuk adama durması için yalvarmaya başladı. Bunu duyan Ove evden fırladığında Rune’ün de evin önünde dikildiğini gördü.

O dönem, Site Sakinleri Birliği'nde en çekişmeli güç savaşının verildiği dönemdi ve iki adam yaklaşık bir yıldır birbirleriyle konuşmamıştı. Bir süre birbirlerine baktıktan sonra her ikisi de evlerine geri döndü. İki dakika sonra ikisi de tamamen giyinmiş halde yeniden komşularının evinin önünde karşılaştılar. Zili çaldılar. Haydut kılıklı adam başını uzatır uzatmaz Ove'nin yumruğu burnuna indi. Dengesini kaybedip yere kapaklanan adam ayağa kalkınca mutfığa koşup elinde bir bıçakla geri döndü ve Ove'ye doğru koşmaya başladı fakat yanına ulaşmadan Rune'den yediği sağlam bir yumrukla halı gibi yere serildi. Sinirlendiği zaman bambaşka birine dönüşürdü Rune. Onunla dalaşıp yumruklaşmak pek de akıllıca bir fikir olmazdı doğrusu.

Adam ertesi gün evi terk etti ve bir daha geri gelmedi. Kadın, takip eden iki hafta boyunca eve dönmeye cesaret edemediği için Anita ve Rune'ün evinde kaldı. Rune ve Ove kasabaya, bankaya gittiler. Akşam döndüklerinde Sonja ve Anita, kadına ister borç ister hediye, nasıl kabul ederse edebileceğini ama itiraz etmemesini söyleyip para verdiler. Böylece kadın ve bilgisayar meraklısı, şişman oğlu Jimmy o evde yaşamaya başladı.

Ove büyük bir ciddiyetle mezar taşına doğru eğildi.

"Bazı şeyleri... tamamlamak için biraz daha zamanım var diye düşünmüştüm."

Sonja cevap vermedi.

"Bela çıkarma konusunda ne düşündüğünü biliyorum Sonja. Fakat bu defa beni anlamak zorundasın. Bu insanları anlamak imkânsız..."

Ove, başparmağını avucuna yerleştirdi. Mezar taşı olduğu yerde sessizce duruyordu. Gerçi Ove'nin Sonja'nın düşüncelerini bilmek için kelimelere ihtiyacı yoktu. Sessiz kalmak, Ove ile

anlaşamadığı durumlardan kullandığı en iyi yol olmuştu her zaman; ölü ya da diri.

Ove sabah olduğunda Sosyal Hizmetler ya da adı her neyse işte o kurumu aradı. Artık bir telefon hattı olmadığı için konuşmayı Parvaneh'in evinden yapmıştı. Parvaneh ona dostça bir üslupla konuşmasını tavsiye etti. İşler iyi başlamamıştı çünkü Ove öncelikle sorumlu memur ile yani beyaz gömlekli, sürekli sigara içen adamla konuşmak zorunda kaldı. Adam daha konuşmalarının başında Rune ve Anita'nın evinin önünde, bir karavan tarafından sıkıştırılmış Škoda ile ilgili öfkesini kusmuştu. Belki de beyaz gömlekli bir adama karşı, "Artık tabelaları okumayı öğrenmişsiniz! Cahil piç kurusu!" diye bağırmaktan daha iyi alternatifler bulabilirdi Ove.

Ove'nin sıradaki hareketi, adamı Rune'ü bakımevine göndermeme konusunda ikna etmeye çalışmak oldu. Adam konuya girmek için "cahil piç kurusu" lafının hiç de iyi bir başlangıç olmadığını söyledi. O andan sonra hattın iki ucunda pek de hoş sayılmayacak diyaloglar yaşandı. Fakat sonra Ove işlerin bu şekilde yürümemesi ve insanların hafızalarında yaşadığı en ufak problemlerde hemen bakımevine gönderilmemesi gerektiğini söyledi. Hattın öbür ucundaki adam, soğuk bir tavırla Rune'ü götürecekleri yerin içinde bulunduğu durum sebebiyle Rune açısından pek de fark etmeyeceğini söyleyince Ove bir dizi sövgü daha sıraladı. Bu sırada hattın diğer ucundaki beyaz gömlekli adam aptalca bir söz söyledi:

"Karar verildi. İki yıldır konuyla ilgili inceleme yapılıyor. Artık yapabileceğin hiçbir şey yok Ove. Hiçbir şey..."

Ve sonra telefonu Ove'nin yüzüne kapadı.

Ove dönüp Parvaneh'e ve ardından Patrick'e baktıktan sonra Parvaneh'in telefonunu sertçe mutfak masasına çarpıp derhal yeni bir plana ihtiyaçları olduğunu söyledi. Parvaneh oldukça

üzgün gözükse de Patrick başını aşağı yukarı sallayıp koltuk değneklerini kapıldığı gibi aksayarak dışarı çıktı. Sanki harekete geçmek için Ove'nin konuşmasını beklemişti. Yaklaşık beş dakika sonra yanında züppe komşuları Anders ve peşlerine taktıkları Jimmy'yle geri döndü.

“Onun burada ne işi var?” diye sordu Ove, Anders'i işaret ederek.

“Bir plana ihtiyacımız olduğunu söyledin,” dedi Patrick ve kendisiyle gurur duyar gibi Anders’e doğru dönüp başını salladı.

“Planımız Anders!” diye yumurtladı Jimmy.

Özellikle de Ove'nin tavrı yüzünden biraz rahatsız olmuşa benzeyen Anders, kararsız gözlerle etrafına baktı. Fakat Patrick ve Jimmy, onu oturma odasına doğru sürüklediler.

“Haydi ama ona da söyleyelim,” dedi Patrick.

“Neyi söyleyeceksiniz?”

“Peki, duyduğuma göre şu Škoda'nın sahibiyle bazı sorunlar yaşamışsın, yanılıyor muyum?” diye başladı Anders ve Patrick’e doğru endişeli gözlerle baktı. Ove devam etmesi için sabırsızca başını sallayarak onayladı.

“Sana daha önce ne tür bir şirketim olduğunu söylememiştim değil mi?” diye devam etti Anders.

Ove ellerini ceplerine koyup biraz daha rahat bir pozisyon aldı. Ve Anders ona ne iş yaptığını söyledi. Doğrusu Ove bile bunun oldukça elverişli bir fırsat olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Anders'in söyleyecekleri bitince, “Şu sarışın sürtü...” diye söze başladı Ove fakat o anda bacağına yediği Parvaneh'in tekmesiyle susmayı başardı ve “kız arkadaşın nerelerde?” diye düzeltti.

“Ha, biz ayrıldık. Evden taşındı,” dedi Anders ve başını eğdi.

Kız arkadaşının köpeği yüzünden Ove'yle yaşadıkları sıkıntıdan haberdar olduğunu da belirtti Anders. Fakat kadının sıkıntısı Ove'nin köpeğe "şapşal" dediğini duyduğunda Anders'in dayanamayıp gülümsediğini gördüğü anki öfkesinden katbekat daha azmış.

Derken zamanı geldiğinde beyaz gömlekli, sigara tiryakisi adam, o öğleden sonra yanında bir polis memuruyla Ove'den Škoda'yı sıkıştıran karavanı kaldırmasını istemek için geldi fakat ne beyaz Škoda ne de karavan yerindeydi. Ove ellerini cebine sokmuş, soğukkanlı bir tavırla evinin önünde duruyordu. Yaklaşan hasmı sonunda öfkesine hâkim olamayıp ardı ardına küfürleri sıraladı. Ove en baştaki tavrını koruyup olanlarla bir ilgisi olmadığını tekrarladı ve bu defa arkadaşça bir tavırla en baştan beri araç trafiğine kapalı alan işaretime saygı duysaydı bunların başına gelmeyeceğini de ekledi. Elbette ki Anders'in araç çekme firmasına ait bir çekicinin Škoda'yı alıp kasabanın altmış kilometre dışında bir yere bıraktığından bahsetmiyordu. Polis memuru kibarca ona herhangi bir şey görüp görmediğini sorduğunda Ove doğruca beyaz gömlekli adamın gözlerinin içine bakarak şöyle cevap verdi:

"Bilmiyorum. Görmüşsem bile unutmuş olabilirim. Benim yaşlarıma gelince artık hafızanızı yitirmeye başlıyorsunuz."

Polis memuru, Ove'ye Škoda'nın kaybolmasıyla bir ilgisi yoksa neden sokağın ortasında tek başına durduğunu sorduğunda ise Ove masum bir şekilde omuz silkip yine bakışlarını beyaz gömlekli adama doğru kaydırarak cevap verdi:

"Televizyonda hâlâ izleyecek iyi bir şey yok."

Öfkelenen adamın yüzü, üzerindeki gömlektan bile daha beyaz kesilmişti. Artık sınırı aştığını haykırdı Ove'ye. Elbette ki her şey burada kalmayacaktı. Yalnızca bir saat sonra Anita'nın kapısı çaldı ve bir kurye Anita'ya elindeki belediye damgalı mek-

tubu verdi. “Yoğun bakıma taşıma” mektubunun saat ve tarihi imzalanıp onaylanmıştı.

Sonja’nın mezarının başında duran Ove, ne kadar üzgün olduğunu mırıldanmayı başardı en sonunda.

“İnsanlarla kavga etmemi hiç sevmezsin, biliyorum. Fakat gerçek şu ki bunu yapmak zorundayım. Beni birazcık daha bekleyeceksin, o kadar. Şu an ölmeye hiç vaktim yok.”

Dedikten sonra toprağı kazıp artık solmaya yüz tutmuş, pembe çiçeklerin yerine yenilerini dikti. İşini bitirince doğrulup katlanan sandalyesini aldı ve otoparka doğru yürürken kendi kendine şu anda bir savaşın ortasında olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

OVE DENEN ADAM VE SOSYAL BECERİKSİZLİK

Parvaneh'in panik dolu gözlerle günaydın bile deme zahmetine girişmeden doğruca Ove'nin evinin koridoruna doğru koştuğunu gören Ove, nasıl oluyor da iki ev arasındaki yirmi saniyelik bir mesafede birinin bu kadar çışı gelebiliyor diye düşündü. Fakat bir zamanlar Sonja, ihtiyaç durumunda hamile bir kadının cehen- nemden bile daha öfke dolu olabileceğini söylemişti. Bu yüzden Ove çenesini kapalı tuttu.

Komşular son günlerde Ove'nin "farklı" birine dönüştüğünü fark etmiş ve onu hiç bu kadar meşgul görmemişlerdi. Fakat Ove sinirli bir şekilde onların kendi işleriyle meşgul olduğu için görmediklerini, aslında hep böyle meşgul biri olduğunu açıkladı.

Patrick, evlerin arasında kapıları çarparak dolaşan Ove'yi "intikam için gelecekte gelen bir robot"a benzetiyordu. Ove adamın ne demek istediğini anlamıyordu. Yine de Ove akşamlarını Parvaneh, Patrick ve kızlarla oturarak geçiriyordu. Patrick, akşamları bilgisayarından bir şeyler göstermek istediğinde Ove'nin her an öfkeli parmaklarını bilgisayar ekranına bastırmasını engellemek için elinden geleni yapıyordu. Jimmy, Mirsad, Adrian ve Anders de onlara katılıyordu. Son birkaç akşamdır, beyaz gömlekli adamın evine marihuana yerleştirmek gibi sa-

yıslz farklı planın üzerinde durmuşlardı. Fakat bir süre sonra Ove vazgeçmiş gibi görünmeye başladı. Yan odada telefonla konuşmak için yanlarından ayrıldı.

Bunu yapmayı sevmese de savaş, savaştı.

Parvaneh tuvaletten çıktı.

“İşin bitti mi?” diye sordu Ove, Parvaneh’in yalnızca mola verdiğiinden şüphelenir gibi.

Parvaneh başını sallayarak onayladı fakat dışarı çıkacakları sırada oturma odasında bir şey fark edip durdu. Kapı ağzında bekleyen Ove onun neye baktığını pekâlâ tahmin ediyordu.

“Şey! Aman her neyse! Özel bir şey değil,” diye mırıldanıp Parvaneh’e çıkmaları gerektiğini işaret etti.

Kadının yerinden kıpırdamadığını görünce kapı çerçevesini hafifçe tekmeledi.

“Tozlanmıştı. Zımparalayıp yeniden boyadım. Bir kat daha cila atacağım. Büyük bir mesele değil,” diye mırıldandı sinirli bir şekilde.

“Ah, Ove,” diye fısıldadı Parvaneh.

Ove çöp kutusuna küçük tekmeler atıp sağlamlığını kontrol ederek oyalanıyordu o esnada.

“Zımparalayıp pembeye boyayabiliriz, yani kız olursa demek istiyorum...”

Boğazını temizleyip devam etti.

“Ya da oğlan olursa. Bugünlerde oğlanlar için de pembe oluyor değil mi?”

Parvaneh, mavi beşiğe bakarken elini ağzına götürdü.

“Şu an ağlamaya başlarsan alamazsın,” diye uyardı Ove.

Parvaneh'in yine de ağlamaya başladığını görünce Ove içini çekti. "Lanet kadın," deyip sokağa çıktı.

Sigarasını ayakkabısıyla söndüren beyaz gömlekli adam, yarım saat sonra Anita ve Rune'ün kapısını çaldı. Bir direnişle karşılaşacağını düşünmüş olmalıydı ki yanında üniformalı üç hasta bakıcı getirmişti. Çelimsiz Anita kapıyı açtığı anda karşısına çıkan üç hasta bakıcının yüzünün utançla gölgelendiğini fark etti. Beyaz gömlekli adam ona doğru bir adım atıp elindeki belgeyi sanki savaş baltasıymış gibi havada salladı.

"Zamanı geldi," deyip sabırsız adımlarla içeri girmeye çalıştı.

Fakat Anita kendini öne atıp çelimsiz vücudunun el verdiği ölçüde adamın geçmesine müsaade etmedi.

"Hayır!" dedi yerinden bir santim bile oynamadan.

Beyaz gömlekli adam durup Anita'nın yüzüne baktı. Yorgun bir halde başını iki yana salladı.

"Bu işi kolay yoldan halledecek koca iki yılın vardı Anita. Artık karar verildi. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Adam yeniden Anita'nın yanından sıyrılmaya çalışsa da Anita bir antik dönem heykeli gibi kıpırdamadan karşısında dikilmeye devam etti.

Anita gözlerini ondan ayırmadan derin bir nefes aldı.

"İşler zorlaştığında vazgeçersen bu nasıl bir aşk olur?" diye bağırdı kederden titreyen bir sesle. "Direnmek varken terk edersen? Söyle bana, nasıl bir sevgidir böylesi!"

"Rune artık nerede olduğunu bile bilmiyor. Araştırmalar gösterdi ki..."

"Ama ben BİLİYORUM!" diye araya girdi Anita ve diğer görevlilere döndü. "BİLİYORUM!" diye bağırdı onlara da.

“Peki, ona kim bakacak Anita?” diye sordu beyaz gömlekli adam ve yanında getirdiği hasta bakıcılara içeri girmelerini ısrar etti.

“Ben bakacağım!” diye cevap verdi Anita ve karanlık bakışlarını karşısındakilere dikti.

Beyaz gömlekli adam başını sallamaya devam edip kadını kenara itti. O esnada Anita’nın arkasında beliren gölgeyi fark etti.

“Ben de bakacağım,” dedi Ove.

“Ben de,” dedi Parvaneh.

“Ve ben!” dedi Patrick, Jimmy, Anders, Adrian ve Mirsad. İtişerek birbirlerinin üzerine düşecek şekilde öne yığıldılar.

Beyaz gömlekli adam olduğu yerde kalakaldı. Gözlerini kısıp onlara baktı.

Tam da o anda yırtık pırtık pantolonlu, üzerine büyükçe bir rüzgârlık geçirmiş bir kadın belirdi. Elinde bir ses kayıt cihazı tutuyordu.

“Yerel gazetedenim,” diye tanıttı kendini Lena. “Size birkaç soru sormak istiyorum.”

Beyaz gömlekli adam, uzunca bir süre kadını süzdükten sonra Ove’ye döndü. İki adam sessizce birbirine baktılar. Gazeteci Lena, çantasından çıkardığı kâğıtları adamın kollarına doğru itti.

“Bu kâğıtlar, son yıllarda sizin bölümünüzün sorumluluğundaki hastalara ait belgeler. Bütün bu insanlar, tıpkı Rune gibi evlerinden ailelerinin rızası dışında bakımevlerine götürülmüş. Sizin elinizi attığınız bütün vakaların sonu hep yaşlı bakımevleri olmuş. Buradan da kuralların takip edilmediği ve doğru prosedürlerin izlenmediği sonucu çıkıyor,” dedi Lena.

Sözlerini sanki beyaz gömlekli adam az önce piyangodan araba kazanmış da anahtarını teslim ediyormuş gibi söylemişti. Ardından tebessüm ederek ekledi:

“Bir gazeteci olarak bürokrasi hakkında araştırmaya girmenin eğlenceli tarafı da bu işte. Bürokrasinin kurallarını dinlemeyenler, öncelikle bürokratların kendisi oluyor her zaman.”

Beyaz gömlekli adam, gözlerini Ove’den ayırmıyordu. Ne Ove ne de beyaz gömlekli adamdan bir kelime duymak mümkündü. Beyaz gömlekli adamın çenesi âdeta kilitlenmiş gibi duruyordu.

“Ayrıca size ait son yedi yılın banka hesaplarını inceledik. Kartınızla satın aldığınız bütün tren ve uçak biletleri, kaldığınız oteller ve çalıştığınız bilgisayarın tarama geçmişi, iş ve kişisel işler için attığınız elektronik postalar...”

Beyaz gömlekli adamın bakışları teker teker karşısındakilerin üzerinde gezdi. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki yüzü bembeyaz oldu.

“Yanlış anlamayın, bir şeyler saklamaya çalıştığınızdan değil,” dedi Lena sırtarak.

“Hiç de değil,” diye destek çıktı Patrick.

“Ama bilirsiniz...”

“Bir kez birilerinin geçmişini kazmaya başlayınca...”

“Genelde kendileri için saklamayı tercih edecekleri şeyleri bulursunuz,” dedi Lena.

“Unutmak isteyecekleri şeyler...” diye tamamladı Patrick ve Rune’ün bulunduğu oturma odasına doğru bakıp başını aşağı yukarı salladı.

İçerideki televizyon açıktı. Dışarıya taze pişmiş kahve kokusu geliyordu. Patrick, dosyaları göstermek için değneklerinden birini havaya kaldırdığında beyaz gömlekli adamın gömleğine kar sıçradı.

“Yerinde olsaydım internet geçmişime bir bakardım,” diye açıkladı.

Anita, Parvaneh, gazeteci kadın, Patrick, Ove, Jimmy, Anders, Adrian, Mirsad ve karşılarında dikilen beyaz gömlekli adam ile üç hasta bakıcı, sanki bir poker masasında varlarını yoklarını ortaya koymuş gibi sessizce duruyorlardı.

Suyun altında sonsuza dek nefesini tutamayacağını anlayan beyaz gömlekli adam, eline tutuşturulan kâğıtları incelemeye başladı.

“Bütün bunları nereden aldınız?” dedi adam dişlerini sıkarak.

“İnternette!” diye öfkeyle haykıran Ove yumruklarını beline dayayıp Anita ve Rune’ün kapısının önüne çıktı.

Beyaz gömlekli adam yeniden başını kaldırdı. Boğazını temizleyen Lena, yardım etmek ister gibi kâğıt yığınının işaret etti.

“Belki de bu kayıtlarda yasadışı hiçbir şey yoktur ama editörüm medyanın bu belgeleri aylarca eşleyeceğinden emin, hatta yıllarca...” Elini dostça adamın omzuna koydu. “Bu yüzden buradan ayrılсан herkes için en iyisi olur sanırım...” diye fısıldadı.

Ove, beyaz gömlekli adamın Lena’yı dinleyip oradan ayrılmasına epey şaşırdı. Yanında getirdiği üç hasta bakıcı da onu takip etti. Köşeyi dönerlerken gölgeleri tıpkı filmlerdeki kötü adamlara özgü bir şekilde ağır ağır gözden kayboldu.

Lena, yaptığı işten tatmin olmuş gibi bir tavırla Ove’ye dönüp başını aşağı yukarı salladı. “Sana kimsenin bir gazeteciyle dalaşacak yüreği olmayacağını söylemiştim.”

Ove ellerini ceplerine koydu.

“Bana verdiğin sözü unutma,” deyip gülümsedi gazeteci kadın.

Ove homurdandı.

“Bu arada, sana gönderdiğim mektubu okudun mu?” diye sordu Lena.

Ove başını iki yana salladı.

“Okul!” diye ısrar etti.

Ove kendi kendine homurdanırken ağzından, “Tamam, tamam,” gibi sözcükler çıktı.

Ove, uzun bir süre sonra Rune’le yüz yüze konuşmak için Parvaneh, Anita ve Patrick’i mutfağa yolladı. Rune’le araya kimse girmeden konuşmaları gerektiğini açıklamıştı sinirli bir şekilde.

Anita onu tanımasa birkaç kere içeriden Rune’ün kahkaha attığını duyduğuna yemin edebilirdi.

OVE DENEN ADAM VE VİSKİ

Hatalı olduğunuzu kabul etmek zordur, özellikle de çok uzun bir süredir o yanlışın içindeyseniz.

Sonja, evlendiklerinden beri aradan geçen bunca yılda Ove'nin yalnızca bir kez hatalı olduğunu kabul ettiğini söylerdi. 1980'li yılların başıydı ve sonradan yanlış olduğunu düşüneceği bir konuda karısıyla fikir birliğine varmıştı. Daha sonraları sıklıkla bunun lanet bir yalan olduğunu söyleyip durmuştu. Ona kalırsa yalnızca karısının hatalı olduğunu kabul etmişti, kendisinin değil.

“Aşk, bazen yeni bir eve taşınmak gibidir,” derdi Sonja. “Önceleri bütün bu yeni şeylere âşık olur, her sabah, sanki korunç bir hata olmuş da böylesi harika bir yerde yaşamamanız gerekiyormuş gibi birileri içeri dalıp sizi sahip olduğunuz şeylere dair duyduğunuz o mutlu şaşkınlıktan uyandıracak zannedersiniz. Derken aradan yıllar geçer ve duvarlar rutubetlenir, parke aşınır ve artık o evi mükemmel olduğu için değil, tam tersine, mükemmel olmadığı için sevmeye başlarsınız. Kusurları ve çatlakları ezberlersiniz. Soğukta anahtarın kilitte kalmasını önlemek için ne yapmanız gerekeceğini öğrenirsiniz. Hangi parkenin gıcırdadığını, giysi dolabını ses çıkarmadan açmayı ve evinize dair bütün o küçük sırları öğrenirsiniz.”

Gerçi Ove bir dolabı temsil ettiği konusunda hep şüphelenmişti. Zaman zaman Sonja'nın, "Temel çürük olduktan sonra yapılacak bir şey var mıdır?" diye mırıldandığını duyardı ona kızgın olduğu zamanlarda. Ove, onun konuyu nereye getirmeye çalıştığını çok iyi bilirdi.

"Diyorum ki dizel motorun fiyatına mı bağlıdır? Peki, kilometre başına tüketimi nedir?" dedi Parvaneh kırmızı ışıktaki Saab'ı yavaşlatıp durdururken. Koltuğuna iyice yerleşti.

Ove, Parvaneh sanki anlattıklarının tek kelimesini dahi dinlememiş gibi bir hayal kırıklığıyla ona baktı. Bu hamile kadına bir arabaya sahip olmanın inceliklerini öğretmek için ciddi bir çaba sarf etmiş, para kaybetmemek için her üç yılda bir araba değiştirmenin gerekliliğini anlatmıştı. Ona gayet anlaşılır bir şekilde, benzinli arabaya göre dizel arabayla tasarruf etmek için yılda en az on sekiz bin kilometre yolculuk yapması gerektiğini anlatmıştı. Peki, bu kadın karşılığında ne yapmıştı? Her zamanki gibi bilip bilmeden ona karşı çıkmış ve "Tabii ki yeni bir araba alarak tasarruf edemezsin," demiş ve bunu "arabanın maliyetine bağlı olarak değişir" teorisiyle savunup kendiyle çeliştikten sonra en sonunda "Neden?" diye sormayı başarmıştı.

"Çünkü!" diye yanıtladı Ove.

"Peki," dedi Parvaneh ve Ove, kadının gözlerini devirşinden aslında Ove'nin uzman olduğu bu konuyla ilgili aldığı yanıtlardan tatmin olmadığından şüphelendi.

Parvaneh birkaç dakika sonra caddenin öteki tarafındaki park alanında durdu.

"Burada bekleyeceğim," dedi.

"Radyo ayarlarıma dokunma," diye kesin bir sesle emretti Ove.

“Sanki dokunuyorum,” diye karşılık verdi Parvaneh sesini yükselterek. Yüzünde son haftalarda Ove’nin iyiden iyiye nefret etmeye başladığı bir gülümseme belirdi.

“Dün gelmen iyi oldu,” diye ekledi.

Ove hava alma kanallarını açmak ister gibi burnundan soluyup tuhaf sesler çıkardı. Parvaneh, Ove’nin dizine dostça vurdu.

“Kızlar gelmeden çok mutlu oldu. Seni seviyorlar!”

Ove cevap vermeden arabadan indi. Dünkü akşam yemeğinde çok fazla yanlış olmadığını doğrusu kendi de kabul ediyordu. Gerçi Parvaneh’in yaptığı gibi yemek pişirmekle ilgili bu kadar palavra sıkmanın gereksiz olduğunu düşünüyordu. Ona kalırsa et, patates ve sos fazlasıyla yeterdi. Başkaları da Parvaneh gibi sürekli konuşup yaptığı şeyleri bu kadar karmaşık hale getirseydi, onların da pişirdiği safranlı pilavın yenebilir olduğu konusunda onlarla aynı fikirde olurdu. Ove iki, kedi ise bir buçuk porsiyon yemişti.

Patrick yemekten sonra duş almaya gittiğinde üç yaşındaki kızı, Ove’nin ona uyumadan önce hikâye okumasını istemişti. Ove karşısındakiyle bu konuda mantıklı bir tartışma yürütemeyeceği kanısına varınca, isteksiz adımlarla küçük kızın peşinden gitmişti. Kızın odasında yatağın kenarına oturup kızın tabiriyle “Ove-heyecanı” ile hikâye okudu. Parvaneh bundan bahsettiğinde Ove onun ne demek istediğini anlamamıştı. Üç yaşındaki kız, bir süre sonra Ove’nin kollarında uyuyakalmıştı. Ove uyuyakalan kız ile kediye yatağa yerleştirip ışığı kapadıktan sonra odadan ayrılmıştı.

Koridorda ilerlerken Parvaneh’in yedi yaşındaki kızının odasının önünden geçmişti. Yedi yaşındaki kız, bilgisayarın başında oturmuş, bugünlerde bütün çocukların yaptığı gibi tuşlara basıyordu. Patrick daha önceden, “Ona daha yeni oyunlar ver-

dim ama sadece bu oyunu istedi,” demişti ki bu durum Ove’nin dikkatini çekmiş, yedi yaşındaki kızın oyununu merak etmişti. Ove, Patrick’in sözünü dinlemeyen insanları severdi.

Odanın duvarlarının büyük bir kısmı kara kalem çizimlerle doluydu. Henüz doğru düzgün çalışan bir karar mekanizması ve gelişmemiş motor sinirlerine sahip yedi yaşında bir çocuk için hiç de fena sayılmayacak işler olduğunu kabul ediyordu Ove. Çizimlerin hiçbirinde insan yoktu, yalnızca evler vardı. Ove’nin merakını uyandırmayı başarmıştı doğrusu.

Odaya girip kızın arkasında durmuştu. Yedi yaşındaki kız arkasını dönmüş ve ne zaman Ove’yi görse takındığı asık suratla ona bakmıştı. Varlığından pek de mutlu olmuşa benzemiyordu. Ove’nin başından ayrılmadığını görünce ona yanındaki plastik bir kutuyu gösterip oturmasını işaret etmiş ve oynadığı oyunun evler inşa edip bu evlerle şehirler kurmak üzerine olduğunu anlatmıştı alçak sesle.

“Evleri severim,” diye sessizce mırıldanmıştı yedi yaşındaki kız.

Ove ve küçük kız birbirlerine bakmıştı. Ove, işaret parmağını ekranda kocaman bir iz bırakacak şekilde bastırarak kasabadaki boş bir alanı göstermiş ve buraya tıkladığında ne olacağını sormuştu. Kız, imleci boş alana kaydırıp üzerine tıklayınca alanın üstünde bir ev belirmişti. Ove şüpheci gözlerle bir süre ekranı süzdükten sonra oturduğu plastik kutunun üzerine iyice yerleşmiş ve ekrandaki bir başka boş alanı işaret etmişti. Yaklaşık iki buçuk saat sonra bir hışımla odaya dalan Parvaneh, bilgisayarı kapatmazlarsa fişi çekeceğini söyleyerek onları tehdit etmişti.

Ove odadan çıkmak üzereyken yedi yaşındaki kız, uzun kollu tişörtünü dikkatle çekiştirip düzelttikten sonra Ove’nin yanındaki duvara asılı çizimlerden birini alıp ona vermişti. “Bu senin evin,” diye fısıldamıştı büyük bir sır verir gibi.

Ove başını aşağı yukarı sallamıştı. Belki de bu iki çocuk o kadar da işe yaramaz değillerdi...

Parvaneh'i park alanında bırakıp caddenin karşısına geçti ve cam kapıyı açıp içeri girdi. Kafenin içi boştu. Tavandaki ısıtıcı fan sanki içi sigara dumanı dolmuş gibi öksürerek çalışıyordu. Tezgâhın arkasındaki Amel'in üzerinde lekeli bir gömlek vardı. Elindeki beyaz havluyla ıslak bardakları kuruluyordu.

Tıknaz bedeni, uzun süre tuttuğu bir nefesi bırakmış gibi çöktü. Yüzünde kendi nesline özgü, dünyaya hükmedecekmiş gibi derin bir acı ve yatıştırılamaz bir öfke dolu bir ifade vardı. Ove, kafenin ortasında bekledi. İki adam bir dakika boyunca birbirine baktı. İçlerinden birisi genç bir çocuğu homoseksüel olduğu için kendini tutamayıp dışarı atmışken, diğeri aynı şeyi yapamamıştı. Ove sonunda asık bir suratla başını aşağı yukarı sallayıp bar sandalyelerinden birine oturdu.

“Teklifin hâlâ geçerliyse o viskiye hayır demezdim.”

Amel'in göğsü şişip indi ve sarsılarak üst üste birkaç kez nefes aldı. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi gözüксе de vazgeçip düşünmeye devam etti. Ses çıkarmadan kalan bardakları kuruladı. İşini tamamlayınca katladığı havluyu espresso makinesinin yanına koydu. Tek sözcük bile söylemeden mutfağa gidip elinde viski şişesi ve iki bardakla geri döndü. Şişe ve bardakları aralarındaki tezgâhın üzerine bıraktı.

Hatalı olduğunuzu kabul etmek zordur, özellikle de çok uzun bir süredir o yanlışın içindeyseniz.

OVE DENEN ADAM VE İŞİNE BURNUNU SOKAN BİR SÜRÜ PİÇ KURUSU

"Bunun için üzgünüm," diye inledi Ove. Mezar taşının üzerindeki karları temizledi. "İşler nasıl dönüyor biliyorsun. İnsanlar artık birbirlerinin kişisel sınırlarına saygı göstermiyorlar. Kapını çalma zahmetine bile katlanmadan içeri giriyorlar. Huzur içinde tuvalete bile gidemiyorsun," diye ekledi solmuş çiçekleri söküp yerine tazelerini dikerken.

Sonja'nın başını sallayarak onu onaylamasını bekler gibi mezara baktı fakat elbette ki böyle bir şey olmadı. Ove'nin hemen yanında, karların üzerinde oturan kedi, Ove'ye hak verir gibi baktı, özellikle de huzur içinde tuvalete bile gidememe konusunda...

Lena, sabahleyin gazetenin bir kopyasını bırakmak için Ove'nin evine uğramıştı. Ön sayfadaki Ove, asık suratlı tipik bir yaşlı gibi duruyordu. Sözüünü tutup kadınla röportaj yapmıştı. Fakat röportaj yaptı diye fotoğraf makinesine eşek gibi sırtıacak hali yoktu ya. Bunu en baştan söylemişti.

"Harika bir röportaj!" diye gururla belirtti Lena.

Ove yanıt vermedi. Kadın da bunu pek umursamışa benzeriyordu. Sabırsız bir hali vardı. Saatini kontrol etti.

“Seni tutmayayım,” diye mırıldandı Ove.

Lena ergen gibi kıkırdadı.

“Anders ve ben gölde buz pateni yapmaya gideceğiz!”

Ove bunu sohbetin bittiğine yorup başını hafifçe aşağı yukarı salladıktan sonra kapıyı kapattı. Kadının verdiği gazeteyi Mirsad ve kedinin içeri girerken taşıdığı cıvık karları temizlesin diye paspasın üzerine serdi.

Mutfağa geri dönüp son zamanlarda Adrian’ın posta kutusuna bıraktığı ücretsiz gazete ve broşürleri toplamaya başladı. (Sonja bu asiye Shakespeare okumayı öğretmiş olabilirdi ama levhadaki kocaman “BROŞÜR ATMAYINIZ” kelimelerini belli ki okumaktan acizdi.)

Gazete yığınının en altında Adrian’ın ilk kez oraya uğradığı gün getirdiği, Lena tarafından gönderilmiş mektup vardı.

Ove homurdanıp sahte banknot kontrolü yapar gibi mektubu mutfak ışığına doğru tuttu. Ardından çekmeceye uzanıp Sonja’nın her seferinde kızdığı şeyi yaptı ve mektup açacağı yerine yemek bıçağı kullanarak mektubu açtı.

Sevgili Ove,

Seninle bu şekilde iletişime geçtiğim için umarım beni affedersin. Gazetedeki Lena bana olayı çok büyütme istemediğini anlatsa da yine de adresini verecek kadar kibarlık etti. Çünkü yaptığın şey benim için gerçekten de büyük bir şeydi. Sana bizzat teşekkür etmemi istemediğini biliyorum ama en azından yaptığın şeyin, bencillikten uzak ve kahramanca davranışının, birçok insana ilham verdiğini bildirmek isterim. Artık senin

gibi insanlar kalmadı. Teşekkür, yaptıklarına karşı duyduğum minnet için yetersiz bir kelime.

Mektup, Ove'nin raylardan çıkardığı siyah takım elbiseli, gri paltolu adam tarafından imzalanmıştı. Lena, adamın ciddi bir beyin rahatsızlığı sebebiyle baygınlık geçirdiğini söylemişti. Eğer zamanında kurtarılıp müdahale edilmeseymiş, bu olay birkaç yıl içinde adamın ölümüne bile sebep olabilirmiş. Lena, Ove'yi onu garajda kilitli bırakmadığı için bir kez daha pişman eden, heyecan dolu bir sesle şöyle demişti: “Böylece hayatını aslında iki kere kurtarmış oldun.”

Mektubu katlayıp zarfın içine koydu ve içinden çıkan fotoğrafı baktı. Fotoğrafta biri ergenlik çağında, ötekileri Parvaneh'in kızlarının yaşlarında üç çocuk vardı ve ellerindeki su tabancalarıyla cıgıllık cıgıllığa kahkahalar atıyormuş gibi duruyorlardı. Arkalarında yaklaşık kırk beş yaşında, sarışın bir kadın vardı ve kanat gibi açtığı ellerinde birer tane plastik kova tutuyordu. En altta ise gri takım elbisesi içine mavi polo tişört giymiş bir adam uzanmış ve beyhude bir çabayla kendini üzerine dökülecek sulardan korumaya çalışıyordu.

Ove, mektubu diğer çöplerle beraber aynı torbaya tıkıp ağzını bağladı ve çöp torbasını dışarı çıkardı. Mutfığa geri döndüğünde çekmecedен bir buzdolabı mıknatısı çıkarıp mektubun içinden çıkan aile fotoğrafını hastane dönüşünde üç yaşındaki kızın yaptığı tuhaf, çılgın resmin yanına astı.

Ove ellerini bir kez daha artık kardan arındırılmış mezar taşının üzerinde gezdirdi.

“Evet, onlara bir insanın normal biri gibi bir parça huzur ve sessizlikten hoşlanabileceğini söyledim. Ama hiçbirini dinlemiyor,

hiçbiri...” diye homurdandı Ove ve yorgun bir hareketle mezara doğru elini salladı.

“Merhaba Sonja,” dedi Parvaneh arkasından ve neşeyle elini salladığı sırada kocaman, parmaksız eldiveni elinden fırladı.

“Merabaaaa!” diye bağırdı üç yaşındaki kızı neşe içinde.

“Merhaba Sonja,” diye tekrarladı Patrick, Jimmy, Adrian ve Mirsad. Sırayla başlarını aşağı yukarı salladılar.

Ove ayakkabılarına bulaşan karları temizlerken göz göze geldiği kediye doğru başını salladı.

“Evet, kediye zaten biliyorsun.”

Parvaneh’in karnı artık o kadar büyüktü ki kadıncağız kocaman bir kaplumbağaya benziyordu. Bir eliyle mezar taşına tutunurken, diğeriyle Patrick’in kolunu tuttu. Ove elbette ki onu devasa bir kaplumbağaya benzettiğini söylemedi. Kendisini öldürmenin daha iyi yollarını bulabileceğini biliyordu.

“Bu çiçek ben, Patrick ve çocuklardan sana,” dedi Parvaneh mezar taşına ve dostane bir tavırla gülümsedi.

Ardından bir çiçek daha uzattı.

“Bunu da Anita ve Rune adına getirdim. Sana sevgilerini yolladılar.”

Diğerleri toplanıp otoparka doğru giderken Parvaneh mezarın yanında kaldı. Ove nedenini öğrenmek istediğinde ise, “Seni hiç ilgilendirmez!” deyip Ove’de ona bir şeyler fırlatma hissi uyandıracak bir şekilde gülümsedi. Sert bir şeyler olmasa da sembolik bir şeyler fırlatmayı isterdi doğrusu.

Ove, ne dediği anlaşılmaz bir öfkeyle homurdandı ve nihayetinde bu iki kadınla birden münakaşa etmenin bir işe yaramayacağı sonucuna varıp arabaya geri dönmek için yürümeye başladı.

“Kızlar arasında,” dedi Parvaneh otoparka dönüp Saab’ın sürücü koltuğuna oturduğunda. Ove onun ne demek istediğini

anlamasa da konuyu e elememeye karar verdi. Nasanın'ın ablası, oturduğu arka koltuktan Parvaneh'in emniyet kemerini takmasına yardım etti. Bu sırada Jimmy, Mirsad ve Patrick, Adrian'ın yeni arabasına bindiler: Bir Toyota... Oto galerisinde Ove defalarca bunun mantıklı bir seçim olmadığını tekrarlayıp durmuştı. Neyse ki en azından Fransız arabası değildi. Ove, fiyatı sekiz bin kron kadar düşürmeyi başarmıştı. Böylece Adrian o parayla kış lastiklerini satın alabilirdi. Her şeye rağmen kabul edilebilir bir alışveriş olmuştı.

Ove galeriye vardığında genç adamı bir Hyundai incelerken bulmuştı. Yani daha kötüsü de olabilirdi...

Sitenin bulunduğu caddeye geldiklerinde ikiye ayrıldılar. Ove, Mirsad ve kedi, Parvaneh, Patrick, Jimmy ve çocuklara el sallayıp Ove'nin küçük kulübesinden köşeyi döndüler.

Ove'nin evinin önünde dikilen tıknaz adamın ne kadar zamandır orada dikildiğini anlamak güçtü. Bütün bir sabah boyunca onları beklemiş bile olabilirdi. Yüzündeki kararlı ifade doğanın ortasında uzakları tarayan vahşî bir hayvanı andırıyordu. Köşeyi dönen Mirsad'ı görünce tıknaz adamın gözleri ı ıl ı ıl parladı.

“Merhaba,” dedi ağırlığını bir bacağından diğesine veren tıknaz adam.

“Merhaba baba,” diye mırıldandı Mirsad.

Ove, Mirsad ve babası rahatça kendi dillerinde konuşsunlar diye akşam yemeğini Parvaneh ve Patrick'le beraber yedi. En azından baba oğul konuşacak cesareti bulmuşlardı. Sonja görseydi bu durumdan kesinlikle mutlu olurdu. Parvaneh'in fark etmemesi için gülümsemesini tuttu Ove.

Yedi yaşındaki kız, yatağa gitmeden önce Ove'nin eline üzerinde "Doğum Günü Davetiyesi" yazan bir kâğıt tutuşturdu. Ove sanki yasal bir anlaşma ya da bir kira kontratı okur gibi ciddiyetle okudu elindekini.

"Anlıyorum. O halde sen şimdi hediye de istersin?" diye homurdandı sonra.

Yedi yaşındaki kız başını eğip iki yana salladı.

"Hiçbir şey almak zorunda değilsin. Zaten tek bir şey hariç diğerlerini istemiyorum."

Ove davetiyei katlayıp cebine koydu. Otoriter bir tavırla ellerini beline yerleştirip ona döndü.

"Öyle mi?"

"Annem çok pahalı diyor. Zaten önemli de değil," dedi kız başını kaldırmadan ve yeniden başını iki yana salladı.

Ove, sanki suç ortağına telefonun dinlemeye alındığını işaret eder gibi başını salladı. Ove ve yedi yaşındaki kız, Patrick ve Parvaneh'in çaktırmadan onları dinlediğini fark etti. Ove bunun üzerine kıza yaklaştı. Kız, ellerini Ove'nin kulağının etrafında bir tünel inşa eder gibi yaklaştırdı ve fısıldadı.

"Bir iPad."

Ove dönüp sanki kız ona, "Bir awttsczyckdront," demiş gibi baktı.

"Bilgisayar gibi bir şey ve içinde çocuklar için özel çizim programları var," diye fısıldadı kız bu defa biraz daha yüksek sesle.

Konuşurken gözleri parlıyordu.

Ove'nin çok yakından bildiği bir parlamaydı bu...

OVE DENEN ADAM VE HİKÂYESİNİN SONU

Kabaca söylemek gerekirse dünyada iki çeşit insan vardır. Beyaz kabloların aşırı derecede faydalı olabileceğini bilenler ve bilmeyenler. Jimmy, ilk gruba dâhil. Beyaz kablolarla bayılıyor. Beyaz telefonlara da. Bir de ekranlarının arkasında meyve resmi olan beyaz bilgisayarlara. En azından normal insanların bu tarz şeylerle ilgilendiklerini, genç ve aşırı kilolu Jimmy'nin gevezeliklerinin sıkıcı fısıltılara döndüğü, kendisinin ise düşünceli bir ruh haline gömüldüğü, kasabaya yaptıkları araba yolculuğu sırasında duyduklarından bu sonuca varmıştı Ove.

Genç adam, elinde kocaman bir sandviçle Saab'ın yolcu koltuğuna âdeta çöktüğünde Ove daha şimdiden onun yardımına başvurduğu için pişman olmuştu. Dükkândan içeri dalar dalmaz amaçsız bir şekilde kendini kaybetmesi ve birkaç şey bakacağını söylemesi de Ove'nin daha iyi hissetmesine yardımcı olmamıştı.

Ove'nin de hep dediği gibi: “Bir iş yapacaksan kendi başına yapacaksın.” Ove satış asistanına doğru ilerlerken aklından bu düşünceler geçiyordu ve bir kez daha kendi kendini onayladı. Ove, “Beyninin ön kısmını aldırın mı yoksa?!” diye kükreyene kadar, bir satış görevlisi tarafından taşınabilir bilgisayarların olduğu bölümde tutulan Jimmy, telaşlı adımlarla Ove'nin yanına geldi.

“Beraberiz,” dedi Jimmy satış görevlisine ve sanki aralarında onlar gibilere özgü, sözsüz bir dil varmış gibi başını aşağı yukarı salladı.

Satış görevlisi derin, öfkeli bir iç çekerek Ove’yi işaret etti.

“Ona yardımcı olmaya çalışıyorum ama...”

“Saçmalıklarınla beni kazıklamaya çalışıyorsun!” diye bağırarak görevlinin konuşmasını tamamlamasına bile izin vermedi Ove ve tehditkâr bir tavırla çocuğun üzerine doğru gidip tezgâhta eline geçen ilk şeyi aldı.

Eline geçirdiği şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama beyaz renk, elektrikle çalışan ve satış görevlisi ona horozlandığı takdirde rahatlıkla kafasına indirebileceği sertlikle bir şeye benziyordu. Satış görevlisi, Ove’nin karşı karşıya geldiği insanlar sayesinde alışkın olduğu bir göz seğirmesiyle ona bakıyordu. Bu bakışlarla neredeyse bir sendromla adlandırabilecek kadar çok karşılaşılıyordu Ove.

“Zarar vermek istemedi adamım,” diye nazikçe araya girmeye çalıştı Jimmy.

“Ona MacBook göstermeye çalışıyorum ama o bana hangi arabayı kullandığımı sordu!” diye bağırdı yeterince incindiği yüzünden okunan satış görevlisi.

“Sorum konuyla ilgili,” diye mırıldandı Ove, Jimmy’ye doğru başını salladı.

“Arabam yok! Çünkü daha çevreci ulaşım yollarını kullanmak istiyorum!” dedi satış görevlisi inatçı bir tavırla.

Ove, dönüp Jimmy’ye baktı ve sanki her şeyi açıklamış gibi kollarını iki yana bıraktı.

“Böyle biriyle asla anlaşılamazsın,” diyen Ove destek bekler gibi başını aşağı yukarı salladı. “Hem sen hangi cehenneme kaybolmuştun?”

“Şuradaki monitörleri inceliyordum, bilirsin,” diye açıkladı Jimmy.

“Monitör mü alacaksın?” diye sordu Ove.

“Hayır,” dedi Jimmy ve Ove’ye bir zamanlar Sonja’nın meşhur sorusu olan “Bununla ne yapacaksın?” sorusunu sormuş gibi şaşkın bir ifadeyle baktı.

Satış görevlisi, fırsattan istifade arkasını döndü ve oradan uzaklaşmaya çalıştı. Fakat Ove ondan önce davranıp önünü kesti.

“Nereye gidiyorsun? Seninle daha işimiz bitmedi.”

Satış görevlisi oldukça üzgün görünüyordu. Jimmy, satış görevlisinin sırtına onu cesaretlendirmek için dostça vurdu.

“Ove, iPad’lere bakmak istiyor. Bize yardım eder misin?”

Satış görevlisi suratını astı.

“Olur, zaten ona hangi modeli istediğini soracaktım. 16 mı? 32 mi? Yoksa 64 gb mı?”

“Farklı hafıza kapasitelerine sahip modelleri var,” diye açıkladı Ove için bir Göçmenlik Bürosu Tercümanı gibi davranan Jimmy.

“Sanırım bunun için tonla ekstra para istiyorlardır,” diye homurdandı Ove.

Jimmy, Ove’nin kendi dilinden de olsa durumu kavradığını fark edince başını sallayarak onayladı ve yeniden satış görevlisine döndü.

“Bence Ove modeller arasındaki farklılıkları da öğrenmek ister.”

Satış görevlisi isteksizce mırıldandı.

“Peki, normal mi yoksa 3G destekli mi istersiniz?”

Jimmy, Ove’ye döndü.

“Ağırlıklı olarak evde mi kullanılacak yoksa dışarıda da kullanır mı?”

Ove, işaret parmağını hırsıyla kaldırıp direkt satış görevlisine doğru uzattı.

“Hey! En iyisini istiyorum. Tamam mı?”

Satış görevlisi korkuyla bir adım geri çekildi. Jimmy sırtıtp birini kucaklayacakmış gibi kollarını iki yana açtı.

“O zaman 3G, 128 gb’lik, en iyisinden olsun. Kablosunu da ekler misin?”

Ove, birkaç dakika sonra tezgâhın üzerindeki iPad kutusunu alırken, “Sekizbinikiyüzellidörtkron ve bir klavye bile koymuyorlar!” diye hayretle bağırdı ve “hırsızlar”, “haydutlar” diye art arda hakaretler sıralamaya başladı.

Ve yedi yaşındaki kız, o akşam Ove’den bir iPad aldı, Jimmy de aleti kurmasına yardım etti.

Kızcağız koridordaki kapının ağzında ne yapacağını bilmez bir halde dikiliyordu. Sonunda başını aşağı yukarı sallayıp, “Gerçekten çok güzel... Teşekkür ederim,” dedi. Jimmy gururla başını salladı.

“Atıştıracak bir şeylerin var mı?”

Kız, kalabalık oturma odasını işaret etti. Jimmy’nin odanın ortasındaki üzerine sekiz mum dikilmiş pastayı bulması pek de zor olmadı. Artık sekiz yaşındaki kız, koridorda dikilmiş, inanmaz gözlerle elindeki iPad kutusuna bakıyordu. Ove, ona doğru eğildi.

“Her araba aldığımda ben de böyle hissederim,” dedi kısık bir sesle.

Kız, etrafa bakıp kimsenin olmadığını görünce gülümseyip Ove’ye sarıldı.

“Teşekkürler büyükbaba,” diye fısıldadı ve odasına koştu.

Ove, olduğu yerde durup anahtarlarını avucunda sıktı. Patrick, değnekleriyle yalpalayarak sekiz yaşındaki kızın peşinden odaya girdi. Görünüşe bakılırsa akşamın en zorlu görevi ona verilmişti: Kızını içeride pasta yiyip sıkıcı, yaşlı insanlarla oturma elindeki iPad’e pop şarkıları ve çeşitli uygulamalar indirmekten daha eğlenceli olacağına ikna etmek. Ove, ceketini bile üzerinden çıkarmadan yaklaşık on dakika boyunca koridorda durup yere baktı.

“Sen iyi misin?”

Parvaneh’in sesi, Ove’yi derin bir uykudan uyandırır gibi oldu. Parvaneh, oturma odasının kapısına tutunurken önünde bir sepet gibi sarkan kocaman karnını kapı aralığından itti ve dengesini sağladı. Ove, puslu gözlerle ona baktı.

“Evet, gayet iyiyim tabii ki.”

“İçeri gelip pasta yemek ister misin?”

“Hayır... Pasta sevmem. Kediyle biraz yürüyüşe çıkacağım.”

Parvaneh’in bu aralar sıklıkla yaptığı gibi üzerine diktiği iri, kahverengi gözleri, Ove’yi tedirgin etti. Kadının olacağıları önden sezecekmiş gibi bir hali vardı.

“Tamam,” dedi Parvaneh ama ses tonuna bakılırsa ikna olduğuna dair en ufak bir belirti yoktu. “Yarın direksiyon dersi yapacak mıyız? Sekizde kapıda olurum,” diye kendi sorusuna kendisi cevap verdi.

Ove başını sallayarak onayladı. Bıyıklarına pasta bulaşmış kedi, koridorda belirdi.

“Tamam mısınız?” diye mırıldandı Ove kediye bakarak. Kedinin hazır olduğunu görünce bu defa Parvaneh’e döndü ve kısık sesle konuştu:

“Peki, yarın sabah sekizde görüşürüz.”

Ove ve kedi, kış karanlığının çöktüğü evlerin arasında yürüdüler. Kahkaha sesleri ve doğum günü partisinde çalan müzikler duvarları sıcacık, koca bir kilim gibi sarıyordu. Sonja bundan hoşlanırdı, diye düşündü Ove. Şu çılgın, yabancı hamile kadın ve zapt edilemez ailesi siteye taşınır taşınmaz onları severdi. Çok güleceğinden emindi Ove. Tanrım, Ove onun gülüşünü ne kadar da özlemişti.

Ove ve kedi, park alanına doğru yürüdüler. Ove, bütün işaret levhalarını hafifçe tekmeleyerek sağlamlıklarını kontrol etti. Garaj kapılarını çekerek kontrol etti. Misafir otoparkında bir tur atıp geri döndü. Çöp kutularının olduğu bölümü kontrol etti. Kendi alet kulübesinin yanından geçip evlerin arasında uzanan yola çıktıklarında Ove, Parvaneh ve Patrick'in evinin yakınlıklarında kıpırdayan bir şey fark etti. Ove en başta Parvaneh'in misafirlerinden biridir diye düşündü fakat karanlıktaki figürün hâlâ Tayland'da olan ailenin evine doğru gittiğini gördü. Adam onu fark etmesin diye karanlık bir alana saklandı. Fakat fazla uzaklaşınca bu defa gözlerinin artık eskisi gibi görmediğini kabul etmek zorunda kaldı ve ışığa doğru biraz daha çıktı. Yabancı adamın arkasında iki kişi daha vardı. Bir süre sonra izolasyon bandıyla kaplı pencerelerinden birine inen çekicin çıkardığı sesleri duydu. Ove, demiryolu günlerinden bu yöntemi hatırlıyordu. Kırık camları ellerini kesmeden ve az gürültüyle kırmanın yöntemini onlara öğretmişlerdi.

"Hey? Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Ove karanlığın içinden. Gölge durdu. Ove, sesleri duyuyordu.

"Hey, sen!" diye bağırdı Ove ve onlara doğru koşmaya başladı.

İçlerinden biri, Ove'ye doğru birkaç adım attı ve bir diğeri bağırarak bir şeyler söyledi. Ove, adımlarını hızlandırıp yaklaşıırken alet kutusundan onlara karşı kullanmak için bir şey

almadığı aklına geldi. Artık çok geçti. Göz ucuyla bakarken adamlardan birinin elinde ince ve uzun bir şey salladığını fark etti. İlk olarak o herifin icabına bakmaya karar verdi.

Ove, göğsünde bir batma hissini duyduğunda ilk önce saldırganlardan birinin arkasından dolanıp sırtına sağlam bir yumruk indirdiğini düşündü. Fakat o anda içinde başka bir batma daha hissetti. Daha da kötüsü, sanki ellerindeki kılıçla metodik bir yol izleyip vücudunu kafasından ayak tabanlarına doğru şişlediklerini düşünmeye başladı. Ove nefes almaya çalıştı ama alacak bir nefes bulamadı. Uzun adımlarla yalpaladıktan sonra ağır gövdesini karların üzerine bırakarak düştü. Yerdeki buzların yanağını çizerken ne kadar canını acıttığını fark etti. Göğsünün içinde acımasız bir el, bütün organlarını metal bir içecek kutusu ezer gibi sıkıştırıyordu.

Yanından kaçarak uzaklaşan adamların ayak seslerini duydu. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu fakat kafasının içindeki acı, aniden patlayan floresan lambalar gibi beyinde uğulduyordu. Bağırarak istedi ama ciğerlerinde oksijen yoktu. Duyabildiği tek şey, kulaklarında uğuldayan nabız atışlarını bastıran Parvaneh'in uzaklardan gelen sesiydi. Kadının sendeleyerek adımlarını ve kar üstünde tökezleyip kayarak gelişini, vücuduna göre oransız bir küçüklükteki ayaklarını gördü. Her şey kararmadan önce aklından geçen son şey, Parvaneh'i buraya ambulans sokmamaya ikna etmek oldu.

Çünkü burası araç trafiğine kapalı bir alandı...

OVE DENEN ADAM

Ölüm, tuhaf bir şey. İnsanlar hayatlarını sanki o yokmuş gibi yaşasa da aslında yaşamak için en büyük motivasyonları yine ölümdür. Bazılarımız, vakti gelince daha bir inatla ve öfkeyle direnerek yaşadığımızın farkına varırız. Kimisi ise bunun tam tersini fark etmek için bile yine onun sürekli varlığına ihtiyaç duyar. Fakat bir diğer tür daha vardır ve onlar bu meseleyle o kadar meşguldür ki daha ölümün zamanı gelmeden, bekleme odasına gidip beklemeye başlarlar. Hepimiz ölümden korkarız ancak birçoğumuz için asıl büyük korku, ölümün birilerini bizden alması ve bizi yalnız bırakmasıdır.

İnsanlar hep Ove'nin sert birisi olduğunu düşünmüşlerdi. Fakat Ove lanet olası "sert" birisi falan değildi. Sadece etrafta her dakika sırtarak dolaşmazdı, o kadar. Bu yüzden ona suçlu muamelesi yapılması gerekir miydi? Ove pek de öyle düşünmezdi. Onu anlayan tek kişiyi toprağa verdiğinde insanın içinde bir şeyler elbette ki parçalara ayrılırdı. Böyle bir yara zamanla iyileşmezdi.

Zamana gelince, o da acayip bir şeydir. Birçoğumuz yalnızca önümüzde serili olan zaman kadar yaşarız; günler, haftalar, yıllar. Bir insanın yaşamındaki en acı veren anlardan birisi, arkasında bıraktığı günlerin, geriye kalan zamandan daha fazla olduğunu fark ettiği yaşa ulaştığını hissettiği andır. Artık yaşanacak diğer

şeyler için zaman kalmaz. Sadece anılar için belki... Taze açmış çiçeklerin güzel kokusu, bir kafede geçirilen pazar günleri veya torunlar. İnsanlar, başkalarının geleceği için yaşamaya devam etmenin bir yolunu daima bulurlar. Fakat bu durum Ove için geçerli değildi. Sonja onu bırakıp gittikten sonra o da ölmüş, yaşamaktan vazgeçmişti.

Yas, tuhaf bir şeydi doğrusu...

Hastane çalışanları, Parvaneh'e Ove'nin sedyesini ameliyathaneye kadar itmesine izin vermediklerinde çılgına dönen kadının havada savurduğu yumrukları durdurup yatıştırmak için Patrick, Jimmy, Anders, Adrian, Mirsad ve dört hemşire seferber olmuştu. Yanına gelen bir doktor ona hamile olduğu için daha dikkatli davranmasını ve sakinleşmesini söylediğinde ise Parvaneh'in öfkeyle devirdiği tahta sıra, adamın ayağının üzerine düştü. Ardından bir süre sonra açılan kapıdan beliren asık suratlı bir diğer doktor onlara, "En kötüsüne hazırlıklı olun," dediğinde ise Parvaneh'in çılgılığı havada çınladı ve bir porselen vazo gibi yere düştü. Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Sevgi, tuhaf bir şeydir. Sizi hep ansızın yakalar...

Bir hemşire onu almaya geldiğinde saat sabaha karşı üç buçuğu gösteriyordu. Parvaneh, bekleme odasından ayrılmayı reddetmişti. Saçları dağılmış, kan çanağına dönmüş gözlerinin etrafında kurumuş gözyaşlarına maskara kalıntıları yapışmış bir halde bekliyordu. Koridorun sonundaki odaya girerken kendini o kadar güçsüz hissediyordu ki düşecek diye korkan hemşire ona doğru atıldı. Parvaneh kapı çerçevesine dayanıp derin bir nefes aldıktan sonra baygın bir ifadeyle gülümseyerek iyi olduğunu işaret etti. Odanın içine doğru birkaç adım atıp kısa bir süre orada kaldı ve o gece ilk kez olanların büyüklüğünü düşünme fırsatı buldu.

Gözlerinden yaşlar akararak yatağın yanına gitti ve her iki avucuyla Ove'nin iri kollarını hafifçe yumruklamaya başladı.

“Ölmeyeceksin Ove,” diye inleyip ağladı. “Sakın aklından bile geçirme.” Ove'nin parmakları hafifçe kıpırdadı. Parvaneher her iki eliyle adamın elinden tuttu ve eğilip alnını adamın avucunun içine dayadı.

“Sakinleşsen iyi olur kadın,” diye fısıldadı Ove boğuk bir sesle.

Parvaneher, yeniden Ove'nin koluna hafifçe vurdu. Ove, o anda bir süre susmanın ne kadar akıllıca olacağını anladı. Fakat Parvaneher, yatağın yanına çektiği sandalyeye çöküp Ove'nin elini avuçlarından bırakmadan oturuyordu. İri, kahverengi gözlerinde sarsılmış, şefkatli ve korku dolu bir ifade vardı. Ove o sırada boştaki elini kaldırıp Parvaneher'in saçını okşadı. Burnundan içeri kablolar uzanıyordu ve örtünün altında göğsünün güçlkle inip kalktığı belli oluyordu. Her bir nefesinde acı çeker gibi bir hali vardı Ove'nin. Hırıltıyla karışık kelimeler döküldü ağzından.

“Şu adi heriflerin siteye ambulans sokmasına izin vermedin değil mi?”

Yaklaşık kırk dakika sonra nihayet bir hemşire odaya girmeye cesaret edebildi. Ondan birkaç dakika sonra ise Ove'nin uzaktan bakınca kışına bir şey batmış gibi yürüdüğünü düşündüğü, plastik terlikler giymiş gözlüklü, sersem görünümlü, genç bir doktor içeri girdi ve yatağın başında dikildi. Elindeki bir kâğıda baktı.

“Parr... nava...” diye bir girişimde bulunduktan sonra acı çeker gibi bir ifadeyle Parvaneher'e baktı.

“Parvaneher,” diye düzeltti kadın.

Doktor pek de umursamışa benzemiyordu.

“Burada ‘akraba’ bölümünü işaretlemişsin,” dedi ve göz ucuyla otuz yaşındaki İranlı kadına ve yatakta uzanan, İranlı olmayan, İsveçli adama baktı.

İkisi de bu akrabalığın nasıl mümkün olabileceğini açıklamak için en küçük bir zahmete bile girişmedi. Yalnızca Parvaneh, Ove’yi hafifçe dürterek, “Yaa, akraba demek!” deyip kıs kıs güldü. “Kes şunu!” diye karşılık verdi Ove. Doktor iç çekip konuşmaya devam etti.

“Ove’nin kalp sorunu var...” diye başladı ve gayet sakin bir sesle en az on yıl tıp eğitimi almamış ya da doktor programlarına bağımlılığı olmayanların anlayamayacağı şeyleri sıraladı.

Parvaneh’in hiçbir şey anlamadığı her halinden belli olan merak ve öfke dolu ifadesini gören doktor, bir kez daha gözlüklü, plastik terlikli ve kıçlarına bir şey batmış gibi duran doktorlara özgü bir şekilde, hastaneye gelene kadar tıbbın yanından bile geçmemiş insanlara bakarken takındıkları tavra bürünerek iç çekti.

“Kalbi çok büyük,” diye kabaca durumu açıkladı.

Parvaneh, uzunca bir süre boş bakışlarla onu izledi. Ardından bu defa soru dolu gözlerini yataktaki Ove’ye çevirdi. Sonrasında yeniden doktora dönüp genç adamın kollarını iki yana açarak aptalca bir hareketle, “Sadece şakaydı!” demesini bekledi.

Öyle bir şey olmadığını görünce gülmeye başladı. Önce öksürür gibi, ardından hapsiirmasını tutmaya çalışır gibi kıkırdadıktan sonra yüksek kahkahalarını ardı ardına patlattı. Bir eliyle yatağın kenarına tutunurken, diğer elini sanki gülmesini durduracakmış gibi suratına doğru kaldırdı ama işe yaramadı. O kadar çok gülüyordu ki sonunda koridordaki bütün hemşireler başlarını odaya uzatıp neler olduğuna baktı.

“Katlanmak zorunda kaldığın şeyi görüyor musun?” diye fısıldadı Ove doktora yorgun bir sesle ve gözlerini devirdi. Par-

vaneh o esnada histerik bir şekilde suratını yastıklardan birine gömdü.

Genç doktor, böyle bir durumla nasıl başa çıkacağını öğreten bir seminere katılmamış gibi bir süre kararsız kalsa da sonunda gürültüyle boğazını temizledi ve otoritesini yeniden sağlamak için ayağını yere vurdu. İlk başta işe yaramadı. Ancak üst üste birkaç ısrarlı denemeden sonra Parvaneh iki üç kelime edecek kadar kendini toparlamayı başardı: “Ove’nin kalbi çok büyük. Ah, sanırım öleceğim.”

“Burada ölen birisi varsa o da benim, lanet olsun!” diye karşı çıktı Ove.

Parvaneh başını iki yana salladı ve yüzünde sıcak bir gülümsemeyle doktora döndü.

“Hepsi bu mu?”

Doktor, artık teslim olmuş gibi dosyayı kapattı.

“Tedavisine devam ederse durumu kontrol altında tutabiliriz. Fakat böyle durumlarda işlerin nerelere gideceğini bilmek çok zordur. Birkaç ay da yaşayabilir, birkaç yıl da.”

Parvaneh doktora sakinleşmesini işaret etti.

“Ah, telaş etmene gerek yok. Ove ölme konusunda berbattır!”

Ove bu sözlere epey gücenmişe benziyordu.

Ove dört gün sonra karların arasında evine doğru yürüyordu. Bir yanında Patrick, öbür yanında Parvaneh ona destek oluyordu. Biri değnekli, öbürü ise gebe... *Ne sağlam destek ama*, diye düşündü Ove fakat düşüncesini kendisine sakladı. Henüz beş dakika önce Saab’ı evlerin arasından geçen yola sokamadığı için patlayan Parvaneh, “BİLİYORUM OVE! Tamam mı? BİLİYORUM! Eğer bir kez daha aynı şeyi söylersen Tanrı şahidim

olsun ki o lanet tabelayı sana yediririm!” diye bağırırmıştı. Ove ise onun davranışını fazla dramatik bulmuştu.

Ayaklarının altında ezilen karlar gıcırdıyordu. Pencereleler açıktı ve evin önündeki kedi onları bekliyordu. Mutfak masasının üzeri çizimlerle dolmuştu.

“Kızlar senin için çizdiler,” dedi Parvaneh ve yedek anahtarı telefonun yanındaki sepetin içine koydu.

Ove’nin kızların yazdığı mektuplara göz attığını fark edince hafifçe kızardı.

“Kızlar... üzölmüşlerdi. Yazdıklarını takma kafaya. Çocuklar nasıldır bilirsin. Babam İran’da ölmüştü. Bu yüzden hiç şeyleri olmadı... Bilirsin...”

Ove onun dediklerine aldırmadan resimleri ve mektupları alıp mutfaktaki çekmeceye doğru yürüdü.

“Bana istedikleri şekilde hitap edebilirler. Bu işe burnunu sokmana gerek yok.”

Sonra çekmecedен mıknaatıları çıkarıp her bir resmi tek tek buzdolabının üzerine astı. “Büyökbabaya” diye başlayan çizimi ise hepsinin üzerine mıknaatısladı. Parvaneh gülümsememeye çalışsa da pek de başarılı olamadı.

“Kıkırdamayısı kes de kahve koy. Gidip tavan arasından karton kutuları getireceğim,” diye mırıldandı Ove ve merdivenlere doğru sallanarak ilerledi.

Aynı akşam Parvaneh ve kızlar, Ove’nin evi temizlemesine yardım ettiler. Sonja’nın bütün eşyalarını özenle gazete kâğıtlarına sarıp dikkatlice katladıkları kıyafetleri kutulara yerleştirdiler; her defasında bir anı. Saat dokuz buçuğu gösterirken ağızlarının kenarında çikolatalı dondurma artıkları ve ellerinde gazete kâğıtları kalmış kızlar, Ove’nin kanepesinde uyuyakaldılar. Parvaneh ani

bir hareketle Ove'nin kolunu metal bir pençe gibi kavradı. Ove
“AH!” diye sızlanınca, “HİŞŞŞT!” diyerek susturdu onu.

Yeniden hastaneye dönmek zorunda kaldılar.

Bir erkek bebek dünyaya geldi.

SONSÖZ OVE DENEN ADAM VE SONSÖZ

Yaşam tuhaf bir şey.

Kış, bahara döndü ve Parvaneh ehliyet sınavını geçti. Ove, Adrian'a nasıl lastik değiştireceğini öğretti. Bu çocuğun Toyota kullanıyor olmasının, yardım etmesine engel olmayacağını anlattı Ove güneşli bir nisan ayının pazar günü ziyaret ettiği Sonja'ya. Ardından ona Parvaneh'in küçük oğlunun fotoğrafını gösterdi, henüz dört aylık olsa da fok yavrusu gibi tombul bir bebektir. Patrick bir keresinde onu kameralı telefonlardan kullanmaya zorlamıştı ama Ove onlara güvenmiyordu. Onun yerine cebinde lastikle bir arada tuttuğu kalınca bir fotoğraf kâğıdı tomarıyla dolaşıp gördüğü herkese, hatta çiçekçideki çalışanlara bile fotoğrafları gösteriyordu.

Bahar yaza, yaz da sonbahara dönerken şu sinir bozucu gazeteci Lena, Audi meraklısı züppe Anders'in evine taşındı. Ove, o züppe budalanın posta kutusunu kırmadan geçebileceğine inanmadığı için eşyaları taşıyan kamyoneti bizzat kendisi kullandı.

Ove, Sonja'ya Lena'nın "evlilik kurumuna" inanmadığını anlattı homurdanarak, bunun sitede sorun olacağını düşünüyordu. Ancak bir sonraki bahar ziyarete geldiğinde Sonja'ya değişik bir düğün davetiyesi gösterdi.

Siyah takım elbisesinin içindeki Mirsad, heyecandan titriyordu. Belediye binasına girmeden önce Parvaneh ona sakinleşmesi için tekila içirmek zorunda kaldı. Jimmy, sağdıcı Ove ile birlikte içeride bekliyordu. Ove kendine yeni bir takım elbise almıştı. Nikâhtan sonra Amel'in kafesinde kutlama partisi verdikleri sırada tıknaz adam birkaç kez konuşma yapmaya çalışsa da hislerine o kadar kaptırdı ki kendini, her seferinde ağzından yalnızca anlaşılmaz üç beş kelime dökülebildi. Öte yandan kafede sattığı sandviçlerden birinin adını Jimmy koyduğunu ilan edince Jimmy, bunun o güne dek aldığı en anlamlı hediye olduğunu söyledi. Yeni çift Jimmy'nin annesinin evinde yaşamaya devam etti. Ertesi yıl küçük bir kız çocuğu evlat edindiler. Jimmy, küçük kızı her gün, öğleden sonra saat üçte kahve içtikleri saatte Anita ve Rune'ün evine götürdü.

Rune'ün durumu daha iyiye gitmedi. Bazen günlerce iletişim kuramayacak hale bile geldiği dönemler oldu. Fakat ne zaman o küçük kızın kollarını açarak Anita'ya koştüğünü görse, her seferinde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Sitede inşa edilen evlerin sayısı arttı. Bölge, birkaç yıl içinde sessiz bir kasabadan büyük bir banliyöye dönüştü. Tabii ki bu durum Patrick'i IKEA'dan alınan dolapları montajlama ya da sıkışan camları açma konusunda daha becerikli birisi haline getirmede. Bir sabah, Patrick yanında kendi yaşlarında ve aynı beceriksizlikte gözüken iki adamla Ove'nin kapısını çaldı. Patrick, arkadaşlarının birkaç sokak aşağıda oturduğunu ve bölme duvarların

kirişlerini restore etme konusunda bazı sorunlar yaşadıklarını açıkladı. Yapmaları gereken şeyi bilmiyorlardı. Fakat Ove elbette ki biliyordu. Ağzının içinden “ahmaklar” gibi duyulan bir şeyler geveleyip onlara nasıl yapacaklarını gösterdi. Ertesi gün başka bir yeni komşu daha kapısını çaldı, bir sonraki gün biri daha... Ove birkaç ay içinde, dört sokaklık bölgedeki hemen hemen bütün evlerde bir şeylerin tamirine ya da inşasına yardım eder oldu. Tabii ki bir yandan da insanların beceriksizlikleriyle ilgili söylenmeyi ihmal etmiyordu. Ancak bir keresinde yalnız başına Sonja’nın mezarını ziyaret ettiğinde, “Bazen gündüz saatlerinde yapacak bir şeylerin olması fena olmuyor,” diye itiraf ettiği de oldu.

Parvaneh’in kızları doğum günlerini kutlamaya devam ettiler ve kimse nasıl olduğunu anlamadan üç yaşındaki kız, altı yaşına bastı. Ove, okuldaki ilk gününde onunla beraber gitti. Altı yaşındaki kız, Ove’ye cep telefonuyla kısa mesaj yollarken glen surat ifadesi yapmayı öğretti. Ove, cep telefonu aldığını Patrick’e söylememesi için kızı sıkıca tembihledi. Aynı anlaşılmaz şekilde, sekiz yaşındaki kız artık on yaşına girdi ve ilk pijama partisine ev sahipliği yaptı. Kızların küçük erkek kardeşi, oyuncaklarını Ove’nin mutfağının dört bir yanına dağıtıyordu. Ove, küçük bahçesine onun için bir havuz yaptı. Ne zaman birileri ona ss havuzu dese, “O lanet olası gerçek bir yüzme havuzu!” diye çıkışmaya devam etti Ove. Anders yeniden Site Sakinleri Birliği’nin başkanlığına seçildi. Parvaneh de yeşillik alanlar için yeni bir çim biçme makinesi aldı.

Yazlar göze, gözler kışa dönerken Parvaneh ve Patrick’in karavanlarını Ove’nin posta kutusuna çarpmalarının üzerinden tam

dört yıl geçti. Kasım ayının buz gibi bir pazar günü Parvaneh alnına soğuk bir el dokunmuş gibi birden uyandı. Kalkıp yatak odası penceresinden dışarı bakarken saatini kontrol etti. Saat sekizi çeyrek geçiyordu ve Ove'nin evinin önüne gecedен biriken kar daha temizlenmemişti.

Uzun sabahlığını ve terliklerini giyip yolun karşısına geçti ve kapıyı açması için Ove'ye bağırdı. Cevap alamayınca Ove'nin verdiği yedek anahtarla içeri girip oturma odasını kontrol ettikten sonra kalbi hızla çarparak ıslak terlikleriyle üst kattaki yatak odasına çıktı.

Ove, derin bir uykudaymış gibi görünüyordu. Parvaneh, onu hiç bu kadar huzur dolu görmemişti. Hemen yanında uzanan kedi, kafasını Ove'nin avucunun içine yerleştirmişti. Parvaneh'i görünce olanları ancak kabul edebilmiş gibi ağır hareketlerle kalktı ve kadının kucağına gitti. Ambulans gelip sağlık görevlileri nazik hareketlerle onu götürmek zorunda olduklarını söyleyene kadar Parvaneh, kediyle birlikte yatağın ucunda oturup Ove'nin saçlarını okşadı. Ove'nin iri gövdesini götürmelerinden hemen önce eğildi ve "Sonja'ya sevgilerimi ilet ve seni ödünç verdiği için teşekkür ettiğimi söyle," diye fısıldadı adamın kulağına. Ardından yatağın hemen dibindeki çekmecenin üstüne bırakılmış, üzerinde büyük harflerle "PARVANEH'E" yazılı zarfı alıp alt kata indi.

Zarfin içi evin orijinal planı, video oynatıcısının kullanım kılavuzu, Saab'ın servis kılavuzu, banka hesap ve sigorta poliçe numaraları gibi bir sürü doküman ve sertifikayla doluydu. Bir kâğıtta avukatının numarası vardı. Kategorilere ayrılmış ve dosyalanmış koca bir hayat. Kapanan hesaplar... En üstte ise Parvaneh'e özel olarak yazdığı mektup duruyordu. Parvaneh mutfakta oturup mektubu okumaya başladı. Daha sonuna gel-

meden Parvaneh'in gözyaşlarına boğulacağını düşündüğünden mektubu oldukça kısa tutmuştu Ove.

Saab'ı Adrian alsın. Geri kalan her şey senin sorumluluğunda. Yedek anahtarlar sende var. Kedi günde iki kere ton balığı yiyor ve başkalarının evine, bahçesine tuvaletini yapmayı sevmiyor. Lütfen buna saygı göster. Bütün banka kâğıtlarını ve diğer ıvır zıvrı bıraktığım bir avukat var şehirde. Banka hesabında 11.563.013 kron ve 67 öre var. Sonja'nın babasından kalan paradır. Yaşlı adam acayip cimriymiş. Sonja ve ben o parayla ne yapacağımızı hiçbir zaman bilemedik. Çocukların ve Jimmy'nin çocuğu on sekiz yaşına geldiğinde her birine birer milyon ver. Geri kalanı senindir. Fakat lütfen bu işi Patrick'e bırakma. Sonja eminim seni çok severdi. Yeni komşuların site alanında araç kullanmalarına izin verme.

Ove

Mektubun en alt kısmında büyük harflerle “SEN TAM BİR BUDALA DEĞİLSİN!” yazıyordu ve hemen yanına Nasanın'ın ona öğrettiği gülün surat ifadelerinden birini eklemişti.

Cenazeye ilgili talimatlar gayet açıktı. Büyük bir olaya çevrilmesini istemiyordu Ove. Cenaze töreni de yapılmayacaktı. İsteddiği tek şey, Sonja'nın yanına gömülmekti. “Kimse gelmesin! Gereksiz iş olmasın!” diye açıkça belirtmişti Parvaneh'e.

Ove'nin cenazesine üç yüzden fazla kişi katıldı.

Patrick, Parvaneh ve kızlar aşağı indiklerinde, duvar ve koridor boyunca dizilmiş insanları gördüler. Her birinin elinde “Sonja

Vakfı” yazılı mumlar vardı. Parvaneh, Ove’nin bıraktığı paranın büyük bir kısmıyla yetim çocuklar için bir vakıf kurmaya karar vermişti.

Onca insanı görünce Parvaneh’in gözleri doldu ve sanki günlerdir nefes alamıyormuş gibi soluklanmaya çalıştı. Mumların görüntüsüyle birlikte göğsünün rahatladığını hissetti. Bu kadar insanın Ove’ye veda etmek için geldiğini gören Patrick onu hafifçe dürterek, “Vay be! Ove görseydi çok kızardı değil mi?” dedi.

Parvaneh güldü. Çünkü Ove gerçekten de kızardı.

Akşam olduğunda Parvaneh, genç ve yeni evli bir çiftte Ove ve Sonja’nın evini gösterdi. Genç kadın hamileydi. Kadının gözleri, odaları dolaşırken geleceğe dair hayaller kuruyormuş gibi mutlulukla parlıyordu. Kocasının evle ilgili onun kadar mutlu olmadığı yüzünden belliydi. Üzerinde çok cepli bir pantolon vardı, parkeleri ayağıyla dürtüp mutfak dolaplarının sağlamlığını kontrol etti. Parvaneh, adamın tavrının hiçbir işe yaramayacağını farkındaydı. Hamile kadının gözlerinden kararın çoktan verildiğini anlayabiliyordu. Genç adam, ilandaki garaj kısmını sorduğunda Parvaneh ona baktı ve başını sallayarak evin bir garajı olduğunu onayladıktan sonra ona hangi marka araba kullandığını sordu. Genç adam bir anda dikleşip geldiğinden beri ilk kez, şu koca dünyada ancak tek bir sözcük onu bu denli gururlandırıp mutlu edebilirmiş gibi belli belirsiz gülümsedi.

“Saab.”

Teşekkür

Harika bir gazeteci ve gerçek bir beyefendi olan Jonas Cramby'ye Ove'yi keşfedip ona ilk adını verdiği ve bütün cömertliğiyle hikâyeme devam etmemi sağladığı için teşekkür ederim.

Editörüm John Häggblom'a Tanrı vergisi yeteneği ve titizliğiyle dil hatalarımı düzeltmemde yardım ettiği, tavsiyelerine birçok defa karşı çıktığımda bile sabırla davranıp alçak gönüllüğünü koruduğu için teşekkür ederim.

Babam Rolf Backman'a teşekkür ederim çünkü birçok küçük detayda ondan farklı olduğumu ümit ediyorum.

FREDRIK BACKMAN İsveçli bir blogger ve köşe yazarıdır. İlk romanı *Hayata Röveşata Çeken Adam* yirmi beşten fazla ülkede yayımlanmıştır.

Kapak Tasarımı:
Nils Olsson/Katslosa Design

SEVGİ TUHAF BİR ŞEYDİR. İNSANI HEP ANSIZIN YAKALAR...

Elli dokuz yaşındaki Ove düzeni çok seven bir adamdır. Ona göre her şey sistemli olmalıdır, hayat bile. Ancak sokağına iki küçük çocuğu olan tuhaf bir aile taşınınca işler fazlasıyla sıradışı bir hal alacaktır.

Çocukken kapısının önünde oynadığınız için “Gidin öte mahallede oynayın!” ya da “Gelirsem o topunuzu keserim!” diye bağırın ama sırf üst kattaki evinize çıkmamak için bir bardak su istediğinizde, hasta olmayın diye suyu ılıtıp veren teyzeleri hatırlatacak bu kitap size. Bisikletle yanından fazla hızlı geçtiniz diye arkanızdan bastonunu fırlatan ama saçlarını ince dişli tarakla tarayıp, cebinden bayram çikolatasını eksik etmeyen muşmula suratlı amcaları getirecek aklınıza.

Ve işte böylece hiç tanışmadığınız ama çok iyi tanıdığınız Ove’ye özlem duyacaksınız. Bir şekilde hayatınıza girmiş tüm güzel insanlara duyduğunuz gibi...

“Sevginin, nezaketin ve mutluluğun en umulmadık yerlerde bulunduğuna dair insana yaşam enerjisi veren, inceliklerle dolu bir kitap.”

Sunday Express

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-922-6

